

NEOΠΑΛΕ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 25
 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939 - Δ'.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 25—1 Ἀπριλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνηται ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματοάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσώτερου) Δρ. 160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1
Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλάτ. Συναγματος

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῇ ἐπανειλημμένως
μέχρι σήμερα οἱ συνδρομῆς τοῦ Περιοδικοῦ ὠρί-
σθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιώ-
ται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος
(συνδρομὴ ἑτησίᾳ) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς
μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἢ συνδρομὴ
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαίρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ
χρονικά διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς
Ἐφορεῖας, Ἐταιρεῖας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γε-
νικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δι-
καίου ἢ ἑτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρό-
τερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μι-
κροὺς συνδρομητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη
συνδρομὴ των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ
δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατί εἶναι
ἀδύνατη ἢ παρακολουθήσις των μέσα σὲ χιλιά-
δες συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν
τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὡσάκις
ἐμβάζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυ-
δρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα
ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύν-
σεώς των καὶ τὸ τι ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελ-
λόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἢ διεύθυνσι
ποῦ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:
Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν
καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὅπως δὴ-
ποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεο-
λαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἀπλῶς πρὸς τὸ Πε-
ριοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε
πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς
Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Κα-
ραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Εσώτερου μέχρι Δραχμῶν . . . 100.000.— || Κεφάλαιον Καταθετῶν . . . Δραχ. 3.300.000.000
Ἐξωτέρου » » . . . 500.000.— » Ἀποθεματικὸν . . . » 280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς
ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιῶνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατὰσχεταί εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπάρδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον
οἰκονομίας.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΟ ΑΠΟΚΤΗΜΑ

Ὁ ἐφετεινὸς πανηγυρισμὸς τῆς 25ης Μαρ-
τίου ἐσημείωσε νέαν ἀνοδὸν εἰς τὸ θερμόμετρον
τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι γενικὴ
καὶ ἀνεπιφύλακτος αὐτὴ ἡ διαπίστωσις. Διὰ τὸ
εὐχάριστον τῆς διαπιστώσεως, βέβαια, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ προκύβουν ἀμφισβητήσεις. Μ' ὅλο ποῦ ὁ
ἄττικὸς καὶ γενικώτερος ὁ ἑλληνικὸς οὐρανὸς
ἔδειξε ραθυμίαν ἀντίθετον πρὸς τὰς συνηθείας
του, τόσην, ὥστε, εἰδικῶς εἰς τὴν Πρωτεύουσάν,
μόλις μᾶς ἔκαμε τὴν χάριν ν' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ
στεγνὴ ἢ πρωϊνὴ ἐξαισία πράγματι στρατιωτικῇ
παρέλασις, μία παρέλασις ἄψογος ἀπὸ κάθε
ἄποψιν καὶ ποῦ ὁμοίαν τῆς δὲν εἶχαμε ἰδῇ εἰς
τὴν Ἑλλάδα, οὔτε εἰς τὰς καλυτέρας ἡμέρας
τῶν ἐθνικῶν θριάμβων— καὶ ποῦ μόνῃ αὐτῇ βα-
θμολογεί τὴν γοργὴν καὶ σύντονον ἀναδιοργά-
νωσιν τῆς πολεμικῆς δυνάμεως τῆς χώρας— ἐνῶ
τὸ ἀπόγευμα, μὲ πείσμα καὶ ἐμμονὴν ἀξίαν κα-
λυτέρας τύχης, ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ ρή-
τορες, ἀνοιξεν ὅλους τοὺς κρουνοὺς τῆς πυκνῆς
συννεφιδῆς του, διὰ νὰ ρίξῃ τόσο νερό, ὅσο δὲν
ἔρριχνεν ἄλλοτε ἐπὶ ἐβδομάδας, εἰς ἀναλόγους
ἐποχάς.

Ἔτσι τὸ δεύτερον, τὸ λαϊκώτερον καὶ ὄχι ὀλι-
γώτερον ἐνθουσιαστικὸ μέρος τοῦ ἐπισήμου
ἐορτασμοῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ χαρῇ ὠλοκληρω-

μένο καὶ γεμάτο ὁ συνωστισμένος εἰς τὴν λεω-
φόρον καὶ τὴν πλατεῖαν Ἀλεξάνδρου καὶ εἰς
τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀθηναϊκὸς λαός, μ' ὅλο ποῦ
ἐπέμενε νὰ στέκεται ἐπὶ ὥρας, ἀντιτάσσων ἴσον
πείσμα εἰς τὸ πείσμα τοῦ καταιγίζοντος ὑετοῦ.
Καὶ εἶναι καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὐτῇ τοῦ ἐορτάζοντος
λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίσημος ἐμμονὴ εἰς τὴν ἐκ-
τέλεσιν τοῦ προγράμματος, δύο ἄλλα πρόσθετα
στοιχεῖα, ποῦ ἀποδεικνύουν ὅτι ἀληθινὰ κάτι
ποῦ μᾶς ξαφνίζει ὧρες-ὧρες καὶ ἡμᾶς τοὺς
ἰδίους, ἔχει συντελεσθῇ εἰς τὴν ζωὴν μας.

Διότι ὅσον καὶ ἂν μᾶς ἔχη συνηθίσει εἰς
θρασύτητας ὁ σκεπτικισμὸς τῶν ἀρνητῶν, ποῦ
χρόνον μὲ χρόνον καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέραν αἱ τά-
ξεις των ἀραιώνονται, εὐτυχῶς, δὲν θὰ ὑπάρ-
ξουν πολλοί, ποῦ θ' ἀποτολμήσουν ν' ἀμφισβητή-
σουν ὅτι κάτι πολὺ θερμὸ, κάτι ἀσυνήθιστον
ζωηρὸ καὶ ἐντονο, ἓνα χαρούμενον αἶσθημα ζωῆς
ἀληθινῆς καὶ γεμάτης, ἐκινούσε, τὸν ὄρθρον τοῦ
περασμένου Σαββάτου, τὰ ποτάμια τῶν ἀνθρώ-
πων ποῦ συνέρρεαν ἀπὸ ὅλας τὰς παρόδους καὶ
ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς τοῦ ἀστεως πρὸς τὸ κέν-
τρον. Κάτι ποῦ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια θὰ τὸ ἐνό-
μιζε κανεὶς τόσον ἀλλόκοτον, τόσον ἀφύσικον
καὶ ἀπίστευτον. Διὰ τοὺς λαοὺς, ὅπως καὶ διὰ
τὰ ἄτομα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ νοηθῇ ἀγαθὸν μεγα-

λύθρον ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιστρέφουν καὶ νὰ ἐπανευ-
ρίσκουν τὸν ἑαυτὸν των. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ποὺ συνετελέσθη καὶ συν-
τελεῖται τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐπανάστα-
σις ποὺ κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή τὴν ἀποκα-
λύπτουμε γύρω μας καὶ μέσα μας, δὲν εἶναι τί-
ποτε ἄλλο εἰς τὴν καθαρὰν οὐσίαν καὶ εἰς τὸ
βάθος τῆς παρὰ μιά ἐπιστροφῇ. Ἐπιστροφή εἰς
τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς μας, ἐπιστροφή εἰς τὸν γνή-
σιον ἑαυτὸν μας. Ὅπως πάλιν, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε
μεταπολεμικῶς ἀναστατώσει ἀπὸ τὰ βάθη καὶ
τὰς ρίζας τῆς τὴν ζωὴν αὐτῆς τῆς χώρας καὶ
τοῦ λαοῦ τῆς, ἡ σύγχυσις πραγμάτων καὶ ἰδεῶν
καὶ ἀντιλήψεων, τὸ βαβελικὸν χάος, ποὺ ἐξεσή-
κωνε κάθε στιγμήν ὅλους ἐναντίον ὅλων καὶ διε-
τάραττε τὴν ἐθνικὴν, τὴν πολιτικὴν, ἀκόμη καὶ
τὴν οἰκογενειακὴν ἁρμονίαν καὶ ποὺ ἔλεγε κα-
νεὶς πὼς ὥρα μὲ τὴν ὥρα ἐπρόκειτο ν' ἀναπο-
δογυρίσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ ὅλα εἰς τὸν τόπον
αὐτόν, τί ἄλλο ἦτο τάχα, παρὰ μιά ἔμμενος,
τρελλή, ἀπηλπισμένη φυγὴ ἀπὸ τὸ κάθε τι ποὺ
ἦτο ἰδικόν μας, ἀπὸ τὸ κάθε τι ποὺ εἴμεθα ἡμεῖς,
ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς μας;
(Ἄς εἶναι εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διότι
εὐρέθη καιρὸς καὶ τρόπος, τὴν τελευταίαν στι-
γμὴν, ὀλίγον πρὶν κυλισθῶμεν ἀνεπανορθώτως
καὶ καταποντισθῶμεν εἰς τὴν ἄβυσσον, ν' ἀνα-
κοπῇ καὶ νὰ σταματήσῃ ἡ ἔκφρων φορὰ ἐκείνης
τῆς φυγῆς). Αὐτὸ τὸ λυτρωτικὸν αἶσθημα τῆς
διαφυγῆς τοῦ κινδύνου, ποὺ εἶναι φυσικὸν ν' ἄ-
τονῇ μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν καθημερινὴ συνή-
θεια, διότι οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦν εὐκολὰ ὅταν
προχωροῦν καὶ λησμονοῦν μὲ μεγαλυτέραν εὐ-
κολίαν, ὅταν αἱ ἀναμνήσεις εἶναι πικραὶ καὶ
πιεστικαί, ζωντανεῦει καὶ ἐπανέρχεται κυριαρχι-
κὸν εἰς ὥρας συγκεντρώσεως τῆς μνήμης. Διὰ
τὴν ἰδικὴν μας δέ, τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν, δὲν ὑπάρ-
χει στιγμή συγκεντρώσεως καὶ ἀναμνήσεως
ἄλλῃ, τόσο δυνάτῃ καὶ τόσο βαθεῖα, ἀπὸ τὴν
25 Μαρτίου. Ὅλη μας ἡ ὑπαρξις, τὸ βάθος τῆς
συνειδήσεώς μας ὁλόκληρον, εἶναι ζυμωμένον
καὶ διαποτισμένον ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν.
Αὕτῃ εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπαρχὴ ζωῆς. Ἀναμοχλεύει
μέσα μας ὅ,τι ἔχομε φωτεινότερο καὶ καλλίτερο
καὶ ὠραιότερο, ὅ,τι ἔχομε καταδικὸν μας, γνή-
σιον καὶ τίμιον καὶ ἱερόν. Νικᾷ καὶ ξεατμίζει
κάθε ἐπιβίωμα ξένον καὶ κάθε κατακάθι νόθον.
Ἀποπλύνει τὸν ρύπον ὅλων τῶν ἐπιχώσεων καὶ
ἀγνίζει τὴν ζωὴν μας. Τῆς δίδει τὴν πρωταρχι-
κὴν, καθαρωτάτην λάμψιν τῆς. Γίνεται τὸ διαυ-
γὲς κρύσταλλον, ὅπου ἀνακαλύπτουμε πάλιν καὶ
κρίνομε καὶ συγκρίνομε τὸν ἑαυτὸ μας.

Ὁ μεταπόλεμος, ἡ περίοδος τῆς ἀπελπισμέ

νης μας ήθικης φυγῆς, όταν ὅλοι ἐπλειοδοτούμεν εἰς ἀρνήσεις, όταν ὅλοι ἐζητοῦμεν διεξόδους πρὸς τὸ χάος, ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ἐπῆγε νὰ τὴν νεκρώσῃ καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἀφοῦ πρῶτα ἐδοκίμασε νὰ τὴν νοθεύσῃ, καὶ νὰ τὴν παραμορφώσῃ καὶ νὰ τὴν σκιάσῃ μὲ τὰς πλέον ἀνιέρους ἐρμηνείας καὶ νὰ τὴν ἀπογυμνώσῃ ἀπὸ τὸν θρῦλον τῆς καὶ ἀπὸ τὴν ποίησιν καὶ τὴν ὠραιότητά τῆς, ἀπὸ τὴν βαθυτέραν τῆς δηλαδὴ ἀλήθειαν τὴν συνετήρησεν ὥς ἐξωτερικὸν τύπον. Καὶ ὅσο ἀφήναμε νὰ ἐκπύπτῃ αὐτὴ, ἐξεπίπτομεν οἱ ἴδιοι καὶ ἡ ζωὴ μας ὅλη ἐξέπιπτε καὶ ἐβούλιαζε κάθε φορὰ βαθύτερα. Ἐπειτα ἡ φυγὴ ἀνεκόπη καὶ ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν ἑαυτό μας. Ἀπὸ τότε ὅλα ἤρχισαν νὰ κινοῦνται ἀντίστροφα. Καὶ ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἀνόρθωσις ἡ ἰδικὴ μας, ἀνόρθωσις ψυχῶν καὶ συνειδήσεων καὶ ἀνόρθωσις προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων, ἦτο ἐπόμενον ν' ἀνορθώνεται καὶ ν' ἀνακτᾷ τὴν γοητείαν καὶ τὴν λάμψιν τῆς τὴν λησμονημένην καὶ τὸν θρῦλον καὶ τὴν ὠραιότητά τῆς ἡ στιγμὴ αὐτῇ. Ἔτσι πάλιν ἐφέτος ἐμετρήσαμε μὲ τὸν τρόπον ποῦ τὴν ξαναζήσαμε ὅλοι, μὲ τὴν θέρμην, μὲ τὴν χαράν, μὲ τὴν λαμπρότητα, μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν ὅχι βέβαια τὴν ἰδικὴν τῆς ἀξίαν, ποῦ εἶναι καὶ μένει καὶ θὰ μείνῃ ἡ ἴδια, ἀναλλοιώτως μεγάλη εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀνόρθωσιν. Καὶ εἶναι φυσικὰ ἡ ἱκανοποίησίς μας μεγάλη, διότι ὁ τόνος καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐφετεινοῦ πανηγυρισμοῦ ὑπερέβη τοὺς προηγούμενους, σημεῖον ἀλάθητον, ὅτι ἡ ἀνόρθωσις προχωρεῖ. Καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ κέρδος τὸ μεγαλείτερον. Μεγαλείτερον καὶ ἀπὸ τὴν ἑορταστικὴν μας χαράν, μεγαλείτερον ἀπὸ ὅλα ὅσα ἐσημειώσαμεν εἰς τὰ ὑλικά ἐπίπεδα ἔργα καὶ κατορθώματα, μεγαλείτερον ἀπὸ τὰς πραγματοποιήσεις ποῦ μετροῦνται μ' ἀριθμούς καὶ μὲ στατιστικὰ δεδομένα, μεγαλείτερον καὶ ἀπὸ κάθε ἐμπέδωσιν τάξεως, σταθερότητος καὶ ἀσφαλείας. Ἀπόκτημα ἀληθινόν, γεμᾶτο ὑπόσχεσιν καὶ βεβαιότητα διὰ τὴν αὔριον. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἔδειξεν, ὅχι μίαν μόνον φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του, πόσον γοργὰ ἀνασηκώνεται καὶ ἀνορθοῦται καὶ πόσον ταχύτατα ἐπανορθώνει ὅ,τι συνέβη νὰ ἔχῃ φθείρῃ εἰς δύναμιν, εἰς στιγμὰς καμάτου καὶ ἀποθαρρύνσεως, φθάνει νὰ τοῦ ξαναδοθοῦν αἱ πηγαὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῆς 25 Μαρτίου μᾶς ἔδωκε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ πηγὴ αὐτῇ τοῦ ἐδόθη πάλιν, ζῶσα καὶ ἀφθορος. Καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ βεβαιότης ἡ λαμπροτέρα ἐπικύρωσις τῆς νίκης τῆς μεταβολῆς ποῦ ἐγένεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936.

Κδς

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

 * ENAN από τούς πολλούς καὶ ἐμπνευσμένους λόγους του πρὸς τὴ Νεολαία ἡ καλύτερα πρὸς τὰ παιδιά του — γιὰτί ἔτσι αἰσθάνεται τούς νέους καὶ τίς νέες ὁ Ἀρχηγός — εἶπε:

«Γιὰ νὰ δλοκληρωθῇ αὐτὴ ἡ νί-
κη καὶ γιὰ νὰ σταθῇτε στὸ ὕψος τῆς
μεγάλης σας ἀποστολῆς, πρέπει νὰ αὐτοπειθαρχή-
τε, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσετε ὅλους
καὶ ὅλους».

Μέσα σ' αυτά τὰ λόγια είναι άγκυροβολημένη ή μεγάλη έπίγνωση και ή μεγάλη αλήθεια, που για νά τά αναλύση κανείς φιλοσοφικά μπορούσε, χωρίς υπερβολή, νά γράψη ένα όλόκληρο τόμο. Τά λόγια ενός άληθινού Άρχηγού είναι πάντα τó άπόσταγμα μιās μεγάλης φιλοσοφικής σκέψης και μιās βαθειάς έπίγνωσης, που έχει τις ρίζες όχι μόνο στην πείρα και στις γνώσεις, παρά και στη διαίσθηση για τó καλό του λαού του.

Παντοῦ, ὅπου πρόκειται νὰ λυθοῦν μεγάλα ζητήματα, χρειάζονται γερές καὶ ἀνδρικές ψυχές, ποὺ νὰ τὰ καταπιαστοῦν ἀποφασιστικά καὶ γενναῖα.

Γιὰ νὰ προχωρήσει γλήγορα καὶ σύντομα ἡ Ἐθνική μας Ἀναγέννησι καὶ ἡ ἐξύψωσι τοῦ Λαοῦ μας, πρέπει, σὰν ἀσπιλη ἰδεολογία, νὰ ἔχη φορέα τῆς ἑνα γεμᾶτο ἐνθουσιασμοῦ ἡγετικὸ σώμα καὶ μιὰ ἀποφασιστικὴ ἀκολουθία, ποῦ σὲ ἀκατάπαυστον σκληρὸν ἀγῶνα νὰ κερδίσῃ τὴν ἀπόλυτὴ νίκη στὸ πείσμα κάθε ἀντιστάσεως καὶ κάθε ἀντιδράσεως. Ὁ σκληρὸς αὐτὸς ἀγῶνας ἀφορᾷ ὄχι μόνονά κάθε ἀντικειμενικὸ ἐμπόδιο, παρὰ ἴσως σὲ μεγαλειτέρῃ μοῖρα τὸ ὑποκειμενικόν, δηλαδὴ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ἑσωτερικοῦ μας. Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Λαοῦ μας, τὸ γεμᾶτο ἀνθρὸ καὶ ζωντάνια, ἀπὸ τὴ νεότητα στὴν πρώτη σειρά, τὴ συνειδητοποίησι. Εἶναι βέβαιος πὼς ἡ Νεότης αὐτὴ θὰ δώσῃ τοὺς μελλοντικούς ἀνδρας, ποὺ θὰ λύσουν ὅλα τὰ ζητήματα, ποὺ μένουσιν ὡς τὰ τώρα ἄλυτα καὶ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λυθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Λαοῦ μας.

Ἡ ζωὴ ἐνὸς συνόλου, τὸσον λαοῦ, ὅσον καὶ ὄργανώ-
σεως, ὀρίζεται καὶ κρίνεται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἡγεσίας του.
Μιὰ ἡγεσία εἶναι ἐν τάξει, ὅταν περικλεῖη ὅλους τοὺς
ἡγέτας καὶ ὁλόκληρην τὴν ἀκολουθίαν των ὡς τὸν τελευ-
τὰ συναγωνιστὴ σὲ μιὰ ἀγωνιστικὴ ὁμάδα, ἔτοιμη γιὰ
δράσιν σὲ κάθε στιγμή καὶ σὲ κάθε κίνδυνον. Ἡγετικὸ
ὅμως ἀξίωμα δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ χωρὶς τὴ συναισθησι
εὐθύνης, χωρὶς τὴ συνειδητοποίησι. Μόνο ἐπὶ
τῇ βάσει αὐτῆς στηρίζεται τὸ πεισματικὸ θάρρος πρὸς
δράσιν καὶ ἡ φαντατικὴ θέλησι πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐνὸς ὑψη-
λοῦ ιδεώδους ζωῆς, ποὺ δίνει τὴν ἀδιάσειστη βεβαιότητα
τῆς ἰδίας δυναμικῆς καὶ ἀντοχῆς, ποὺ προτρέπει πάντα σὲ
νέες καὶ μεγάλες προσπάθειες.

“Όταν στέκη κανείς στην υπηρεσία μιάς μεγάλης ιδέας, πρέπει να ξέρη επίσης ότι μ’ αυτό αναλαμβάνει μιά μεγάλη υποχρέωση. Ή υποχρέωση αυτή απαιτεί χαρκτηρηά τίμιο, θαρραλέο και αποφασιστικό. Όλες οι γνώσεις του ατόμου, όλη του η πείρα, όλα του τα ιδιωτικά συμφέροντα και οι προσωπικές του ωφέλειες πρέπει να τεθούν στην εξυπηρέτηση της ιδέας αυτής. Τοῦτο σημαίνει συναίσθησι εὐθύνης καὶ συνειδητοποίηση.

Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ, σάν μιὰ λυδία λίθος, μᾶς διδάσκει νὰ ξεχωρίζουμε τὸν γερὸ χαρακτήρα καὶ τὶς βαθιεῖς γνώσεις ἀπὸ τὸν ἐπιπόλαιον χαρακτήρα καὶ τὶς ἐπιφανειακὲς γνώσεις. Μᾶς διδάσκει — ἐπειδὴ εἶναι ἐποχὴ ἔργων καὶ ὄχι λόγων — νὰ διακρίνουμε τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον, ποὺ χωρὶς ἐλιγμούς καὶ ὑπεκφυγὲς καταπιάνεται τὰ προβλήματα, ποὺ τοῦ ἔχουν ἀνταθεῖ, ἀπὸ ἐκείνον ποὺ τοῦ λείπει ἡ ραχοκοκκαλιά καὶ ποὺ ἀντὶ θετικῆς ἐργασίας παρουσιάζει μόνο λόγια φουσκωμένα καὶ κούφια.

Ἐκεῖνος πού ἐργάζεται συνειδητά δὲν φλυαρεῖ καὶ δὲν καυχιέται. Φροντίζει μόνις ἡσυχᾷ κι' ἀθόρυβα γιὰ τὴ δημιουργία μέσου καὶ τρόπου γιὰ τὴν καλλίτερη ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου κοινοῦ σκοποῦ.

Τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης ὀρίζεται ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κάθε ζητήματος. Τὰ ὅρια ὅμως αὐτὰ δὲν ἀποκλείουν νὰ συμβοῦν καὶ σφάλματα. Ἀλλὰ θὰ ὑπῆρχε γενικὰ ἀνάγκη θάρρους, ἂν ξέραμε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὅλες οἱ πράξεις μας θὰ εἶναι ἀλάτνηται;

“Οποιος σκιαζεται τα σφάλματά του, αισθάνεται φόβο πρὸ τῆς εὐθύνης καὶ δὲν ἔ-ει συνειδητοποιηθῇ. Βλέπει τότε μόνο τὶς δυσκολίες, ποὺ σὰν ἀπόρρητα κά-στρα σπκώνονται μπροστά του καὶ δὲν τολμᾷ νὰ κάνει ἔφοδο, γιατί τοῦ λείπει ἡ πρὸς τοῦτο ψυχικὴ δύναμι. Προσπαθεῖ μᾶλλον νὰ ἐπιφύλαξι νὰ παρεκκλίνη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀποφασιστικούς δρόμους καὶ μέσα ἀπὸ κρυφὰ μονοπάτια καὶ συμβυθισμοὺς μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ζητεῖ νὰ δείξῃ πὼς κάτι κάνει, γιὰ νὰ ἀπα-τήσῃ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ στερεώσῃ τὴ θέσι του. “Αν δὲν κατορθώσῃ νὰ φτάσῃ μ’ αὐτὴ τὴ μὴ ἀνδρική ἐλαστικό-τητα σὲ κάποιο ἀξίωμα, τότε ἀναπτύσσει, ἀπὸ ἐγωπαθικὴ ὀρμὴ κινούμενος, σκληρόν καὶ ἐπίμονον ἀγῶνα ἐναντίον κάθε δημιουργικῆς προσωπικότητος, καταδιωκόντάς την μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς πιέσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ στὰ χεῖριά του. “Οποιος δὲν ἀφήνει, ὅποιος ἐμποδίζει μιὰ δημιουργικὴ δύναμι νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ἐξελιχθῇ πρὸς ὄφελος τοῦ συνόλου, αὐτὸς ἀμαρτάνει ἐναντίον τοῦ Λαοῦ καὶ εἶναι ὁ πιὸ ἄθλιος σαμποτέρ τοῦ ἔργου τῆς Ἑθνικῆς μας Ἀναγεννήσεως.

Γι' αυτό φωνάζει ο Ἀρχηγός στις τάξεις των Νέων για συνειδητοποίηση. Μόνο τότε θα ξεπεραστή η αυτή η μεγάλη αμαρτία του παρελθόντος συστήματος, της εποχής που σακάτευε κάθε τίμια δράσι και υποδίζε κάθε δημιουργία.

Σήμερα δεν παίζει ρόλο τὸ χρῆμα καὶ τὸ κτῆμα γιὰ τὴν κατάληψι μιᾶς θέσεως ἡγετικῆς. Τὸ φρόνημα, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ συνειδησι τῆς εὐθύνης, αὐτὰ ἀποφασίζουν. Οὔτε οἱ γνώσεις, οὔτε καὶ οἱ σπουδὲς ἀποφασίζουν σὰν δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὰ παραπάνω. Γιατί, τὶ νὰ κάνῃ κανεὶς ἕναν ἡγέτη μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο γνώσεις καὶ τὴν ψυχὴ ἄδεια ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνείδησι ποὺ κηρύττει στὴ Νεολαία ὁ Ἀρχηγός; Τότε μποροῦν οἱ γνώσεις αὐτὲς μάλιστα νὰ καταστήσουν μαχαίρι ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ συνόλου.

Ἡ ἀπαιτήσι αὐτῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀπὸ τοὺς νέους θὰ διαμορφώσῃ τὸ νέο γένος, τὸν νέον τύπον ἀνθρώπων μετὰ τὴν συνειδητοὶ τῆς εὐθύνης γιὰ κάθε τοὺς πράξι, ἕνα γένος, ποὺ θὰ ἔχῃ γράψῃ πάνω στὴ σημαία του τὸ θάρρος γιὰ πράξι, τὸ φανατισμὸ γιὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀπόφασι γιὰ δημιουργία καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ κάθε μεγάλο.

Σίτσα Καραϊσκάκη

Σελ. 1

ΟΙ ΑΧΕΠΑΝΣ

Ἡ «Νεολαία» χαιρετίζει ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τοὺς ἀφιχθέντας εἰς τὰ πατρία χώματα ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸ σωματεῖον Ἀχέπανς. Καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ἡ «Νεολαία» δὲν βλέπει μόνον τοὺς Ἑλληνας, ποὺ ξενητευμένοι εἰς τὴν φιλόξενον χώραν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔρχονται νὰ προσκυνήσουν τὴν γενέτειράν, ἀλλὰ βλέπει εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς κρίκους ἐκείνους ποὺ συνδέουν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν μεγάλην μάζαν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ Ἀχέπανς εἶναι οἱ σύνδεσμοι ποὺ διατηροῦν ἀδιάκοπον τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν πατρίδα καὶ καλλιεργοῦν εἰς αὐτοὺς τὰ αἰσθητικὰ τῆς νοσταλγίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ἐν μέσῳ τῶν Ἀχέπανς βλέπει καὶ τοὺς ἐκπροσώπους μιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ποὺ ἐνῶ διαμένει εἰς μίαν μακρινὴν χώραν, καὶ ἴσως ἴσως ἀνδροῦται ἐν μέσῳ ἄλλων, ξένων πρὸς ἡμᾶς ἡθῶν καὶ ἐθίμων, διατηρεῖ ἐν τούτοις ἀσβεστον τὴν φλόγα τῆς Ἑθνικῆς καταγωγῆς, καυχᾶται διὰ τὴν Ἑθνικότητά της καὶ φέρει ὑπερηφάνως τὸν τίτλον Ἑλληνική... Καὶ ἡ «Νεολαία» χαιρετῶσα μὲ ὅλην τὴν τὴν ἀγάπην τοὺς ἐπισκέπτας μας, χαιρετᾷ καὶ τοὺς νέους Ἑλλήνας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοὺς ἀπευθύνει μίαν συμβουλὴν: Νὰ μὴ ξεχάσουν ποτὲ πὼς εἶναι Ἑλληνες!... Καὶ ἡ καρδιά τους ἂς σκιρτᾷ μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα...

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

Ὁ Ἀρχηγός, ὅστις ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του τὸ ὑπὸ τῆς Π. Δ. Θ. Π. δοθὲν θεατρικὸν ἔργον «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν», τόσο ἐνεθουσιάσθη καὶ συνεκινήθη ἀπὸ τὸ φυσικὸ παίξιμο τοῦ μαθητοῦ τοῦ γυμνασίου Φαλαγγίτου Παν. Διαλιντοῦ, ὅστις ὑπεδύθη τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον τοῦ Τούσα, ὥστε τὴν ἐπομένην ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν νεαρόν καὶ πλήρη μέλλοντος Φαλαγγίτην καὶ ἀφοῦ τὸν συνεχάρη καὶ διὰ δευτέραν φοράν, τὸν συνέστησεν εἰς τὸν παριστάμενον Γεν. Διευθυντὴν τοῦ Βασ. Θεάτρου κ. Κ. Μπασιτιᾶν καὶ ἐζήτησε τὴν ἐγγραφὴν τοῦ Διαλιντοῦ εἰς τὴν Δραματικὴν Σχολὴν καὶ τὴν παρακολούθησίν του ἐκ μέρους τοῦ κ. Μπασιτιᾶ, καθόσον τοῦ λοιποῦ θὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

Ὁ Ἀρχηγός, μέσα εἰς τὸν δαίδαλον τῶν ἀσχολιῶν του, εὐρίσκει τὸν καιρὸν νὰ ἐνδιαφέρεται προσωπικῶς διὰ κάθε νέον μὲ ταλέντο καὶ νὰ τὸν θέτῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ Κράτους.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ

Τρίτη κατὰ σειράν ἡ παρέλασις τοῦ στρατοῦ μας τῆς 25 Μαρτίου 1939, ποὺ τὴν ἐχάρηκε μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ ὁ ἐλληνικὸς λαός, τρίτη καὶ καλλίτερη ἀπὸ τὶς δύο προηγούμενες, ποὺ βέβαια δὲν μποροῦν οὔτε νὰ παραβληθοῦν μ' αὐτὲς αἱ μεταπολεμικαὶ παρελάσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ξέρουμε κι' ἐμεῖς καλὰ πὼς στρατὸς πρῶτα-πρῶτα θὰ πῇ φρόνημα καὶ ὀπλισμὸς ψυχῆς, ἀκόμα καὶ σήμερα, ποὺ μὲ τὴν εἰσδυσιν τῆς τεχνικῆς παντοῦ ἔχουν καὶ οἱ στρατοὶ καὶ οἱ πόλεμοι μηχανοποιηθῇ. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ φρόνημα ποὺ ἄλλος τρόπος κι' ἄλλη εὐκαιρία νὰ δοκιμασθῇ πραγματικὰ δὲν μᾶς δίδεται — καὶ φυσικὰ κανεὶς δὲν τὸ εὐχεται νὰ δοθῇ — ἡμποροῦμε πάντως νὰ τὸ σφυγομετροῦμε καὶ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στρατοῦ κατὰ τὰς τελετὰς καὶ τὰς παρελάσεις ἀπ' εὐθείας, ἐμμέσως δὲ ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις ποὺ προκαλοῦν αἱ ἐμφανίσεις αὐταὶ εἰς τὸν λαόν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν ποὺ λαμβάνει ὁ λαὸς ὁ ἴδιος εἰς τὰς ἐμφανίσεις τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας. Μὲ τὸ κριτήριον αὐτὸ ἐξετάζοντες τόσο ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στρατοῦ μας κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς Ἑθνικῆς ἐορτῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν παράστασιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐορτὴν καὶ ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς στοργῆς, τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ἡμποροῦμε νὰ εἰμεθα ὅλοι περισσότερο παρὰ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ποὺ ἔγινε τὰ τελευταῖα χρόνια διὰ τὸν στρατόν, καὶ ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ὕλικου ἐφοδιασμοῦ. Αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουν στρατιωτικὸν πνεῦμα, ὅπως τὸ ἐννοοῦν ἄλλοι, ἡ λατρεῖα δηλαδὴ καὶ ὁ θαυμασμὸς τῆς συγκροτημένης ὕλικῆς δυνάμεως, δὲν καλλιεργεῖται οὔτε καὶ ἐκαλλιεργήθη ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμα καὶ τότε ποὺ τὸ Κράτος τὸ ἐλληνικὸν δὲν εἶχε συμπληρώσει τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἑθνους. Οἱ Ἑλληνες ἐπολεμήσαμε πάντοτε ἀμυνόμενοι, διὰ ν' ἀντιμετωπίσωμεν ἐπιβουλὰς ποὺ ἐστρέφοντο εἴτε ἐναντίον τῆς ἀκεραιότητος τοῦ Κράτους μας, εἴτε ἐναντίον τῶν ἀλυτρώτων τμημάτων τοῦ Ἑθνους μας. Καὶ ἂν κάποτε οἱ πόλεμοί μας ἐφαίνοντο ἐπιθετικοί, ὁ σκοπὸς τῶν δὲν ἦτο οὔτε ἡ κατὰκτησις οὔτε ἡ καθυπόταξις λαῶν ξένων, ἀλλὰ ἡ ἀποτίναξις ξένης κυριαρχίας ἐπὶ Ἑλλήνων καὶ ἡ ἀπολύτρωσις ἐλληνικῶν χωρῶν. Καὶ ἐπειδὴ τέτοιοις ἦτο ὁ χαρακτήρ τῶν πολέμων μας, ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ μὴ μᾶς χρειασθῇ γιὰ νὰ ἐκδηλώσουμε τὴν ψυχικὴν μας ρώμην, νὰ καλλιεργήσουμε προηγουμένως εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ λαοῦ μας αὐτό, ποὺ ἄλλοι ὀνομάζεται στρατιωτικὸν πνεῦμα. Ἔτσι ἡ πολεμικὴ μας ἀρετὴ δὲν εἶχε οὔτε ὠμότητα, οὔτε σκληρότητα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἔλλειψις — ἂν μπορῇ νὰ ὀνομασθῇ ἔλλειψις — καθόλου δὲν ἠλάττωσε, ἀλλὰ ἠύξησε μᾶλλον τὴν πολεμικὴν μας ἀρετὴν, γιὰ τῆς μετέδιδε καὶ εἰς τὰς πλέον τραχείας στιγμὰς ἕνα πνεῦμα ἀπόλυτα ἰδεαλιστικόν.

Αὐτὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα διατηροῦμε καὶ καλλιεργοῦμε καὶ τώρα καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ διέπει τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πνεῦμα τῆς θερμῆς καὶ ὑπερηφάνου στοργῆς, ποὺ τόσο πλούσιον ἐξεδηλώθη πάλιν κατὰ τὴν Ἑθνικὴν μας ἐορτὴν, μὲ τὴν λαμπρὰν ἐμφάνισιν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ Ἑθνους, ἐμφάνισιν ποὺ ἔφθασεν ὀλίγων ἐτῶν ἐργασία νὰ τὴν καταστήσῃ ἐφάμιλλον μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν καλλιτέρων στρατῶν τοῦ κόσμου.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ Η 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἔδωκεν ἐφέτος ἕνα ἰδιαίτερον τόνον δροσιάς εἰς τὸν ἐορτασμόν τῆς Ἑθνικῆς μας ἐορτῆς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρώτην λαμπρὰν ἐμφάνισίν της, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως, τὴν παραμονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ 1938, ἡ ὁργάνωσις τῶν γαλαζίων στολῶν ἐπέτυχε, μὲ γοργότητα ἀληθινὰ ἐλληνικὴν, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ν' ἀπλώσῃ τὸ δίκτυόν της ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς χώρας, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου χωριοῦ, καὶ νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους της τὰ Ἑλληνόπουλα ὄλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Ἀπὸ τὰ θρανία τῶν σχολείων, ἀπὸ τὰ μηχανοστάσια τῶν ἐργοστασίων, ἀπὸ τοὺς ἀγρούς καὶ ἀπὸ τὰς ποιμνικὰς καλύβας, ὅλη ἡ ζωντανή, ἡ ἀδιάφθορος ἐλληνικὴ νεότης, τ' ἀγόρῃα καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος ἐπῆραν τὴν θέσιν τῶν εἰς τὰς εὐτάκτους φάλαγγας τῆς ὁργανώσεως. Ἔτσι τὸ μέγα κίνημα τῆς Νεολαίας τοῦ Ἑθνους, ἕνα κίνημα ἐντελὸς νέον εἰς τὴν ἐθνικὴν μας ζωὴν, ἐμπῆκε εἰς τὸν μέγαν του δρόμον, εἰς τὸν δρόμον ποὺ ἡ ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου διήνοιξε καὶ ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ δρόμος τῶν αἰώνιων παραδόσεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μὲ τὴν ὁργάνωσιν τῆς Νεολαίας τὸ Ἑθνικὸν Κράτος, ποὺ ἀφετηρία του ἦτο ἡ στερεὰ ἀνασύνδεσις τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μὲ τὸ ἐθνικὸν παρελθόν, μὲ ὅ,τι ὑπάρχει μέγα, ἀκατάλυτον καὶ αἰώνιον εἰς τὸ παρελθὸν αὐτό, ἔχει ἀπλώσει ὅχι ὀλιγώτερον στερεὰν τὴν γέφυραν πρὸς τὸ μέλλον. Εἰς τοὺς νέους Ἑλλήνας, τοὺς αὐριανούς συνεχιστὰς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ποὺ τὸ παλαιὸν Κράτος ὁσάκις κατεδέχετο ν' ἀσχοληθῇ μαζί των δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς διχάζῃ, νὰ τοὺς διαιρῇ, νὰ τοὺς ὑποκινή ἐναντίον ἀλλήλων, νὰ τραυματίζῃ τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας των, νὰ τοὺς ὠθῇ πρὸς τὴν μηδενιστικὴν ἀρνήσιν, ἡ Ε. Ο. Ν. ἀνοίξε διὰπλάτα ὄλας τὰς δυνατότητας τῆς γονίμου συμμετοχῆς εἰς τὰς ἐθνικὰς προσπάθειας. Καὶ τὰς ἀνοίξε τὰς δυνατότητας αὐτὰς χωρὶς περιορισμούς, χωρὶς διακρίσεις, ἐπὶ ποδὸς τῆς μόνης ἀληθινῆς καὶ τῆς μόνης δυνατῆς ἰσότητος, τῆς ἰσότητος δηλαδὴ ποὺ «δὲν μετρά κεφάλια καὶ κόθει σκούφους», ἀλλὰ βαθμολογεῖ καὶ συντάσσει τὰ άτομα κατὰ τὴν πραγματικὴν των ἀξίαν καὶ σύμφωνα μὲ τὰς δυνατότητας ποὺ φέρουν μέσα των, σύμφωνα μὲ τὰ δῶρα τῆς ἐπινοίας καὶ τῆς ἐπιδόσεως ποὺ τοὺς ἐχάρισεν ὁ Θεός.

Μὲ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἡ Ε. Ο. Ν. ἤνωσεν ἀδιάσπαστα εἰς ἕνα δυναμικὸν σῶμα τὴν νεότητά τοῦ Ἑθνους. Τῆς ξανάδωσε τὴν δυνατότητα νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ζῇ ἔντονα τὴν χαρὰν διότι ὑπάρχει καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς της καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἐλληνικότητός της. Ἔτσι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Νέου Κράτους καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μεγάλης προσπάθειας ποὺ ἐπιχειρεῖ τὸ Κράτος αὐτὸ προσετέθη μία ἀνυπολόγιστος ἀξίας δύναμις, ὁ ἐνθουσιασμὸς, ἡ ὁρμή, ἡ δύναμις καὶ ἡ αἰσιοδοξία τῆς νεότητος. Καὶ ὅσο παγιώτερα καὶ στερεώτερα θὰ συντάσσεται αὐτὴ ἡ δύναμις, τόσο ἀποδοτικώτερα καὶ γονιμώτερα θὰ γίνετα ἡ προσπάθεια τοῦ Νέου Κράτους διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον, διὰ τὴν συνέχειαν καὶ διὰ τὴν διάρκειαν. Καὶ εἶναι ἡ ὁρμή διαίσθησις αὐτῆς τῆς δυνατότητος ἡ αἰτία τῆς θερμῆς στοργῆς καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἐνθουσιασμοῦ μὲ τὸν ὅποῖον ὁ λαὸς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐχαιρέτισε τὴν συμμετοχὴν τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας εἰς τὸν ἐορτασμόν τῆς Ἑθνικῆς ἐορτῆς.

Σελ. 2

ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΤΟΡΓΙΚΟΣ

Ἡ μέριμνα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅστις προσωπικῶς ἐπεστάτησεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ τερματισμοῦ τῆς παρελάσεως τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, μέχρι τῆς ἐπιβίβασεως καὶ τοῦ τελευταίου Φαλαγγίτου εἰς τὰ αὐτοκίνητα, ἀποδεικνύει τὸν πρωτεργάτην τῆς Ἑθνικῆς Ἀναδημιουργίας στοργικὸν πατέρα τῆς Νεολαίας μας.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀνευ προηγουμένου ἐργατικότητος, ὁ Ἀρχηγός, ἦτο ἀδύνατον νὰ πεισθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἂν καὶ κατὰβρεκτος, ἐὰν διὰ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν δὲν ἐπείθετο ὅτι οὔτε ἕνα ἀπὸ «τὰ παιδιὰ του» ἔμεινε ἀνεμεταφορικὸ μέσου.

Πραγματικὸς καὶ στοργικὸς πατέρας, ἀπεδείχθη ὑπεράξιος τῆς λατρείας καὶ τῆς αὐτοθυσίας τῆς Νεολαίας μας, ἡ ὁποία μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν ἐζητωκραύγαζε καὶ παρήλαυε ἀπὸ τὴν κατακλυσμιαίαν βροχὴν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου. Ἀλλὰ τέτοιος πατέρας δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ τέτοια παιδιὰ νὰ δημιουργήσῃ καὶ τοιαύτην στοργὴν νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς αὐτά.

ΑΙ ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει ἐπαρκῶς ἀντιληφθῇ τὸ μέγα Ἑθνικὸν Ἔργον ποὺ συντελεῖται μέσα εἰς τὰς πυκνὰς μάζας τῆς Νεολαίας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Καὶ μέσα εἰς τὰ τόσα δείγματα τῆς κατανοήσεως τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας, ἔρχεται τὸ γεγονός ὅτι πολῖται Ἑλληνες, χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν ὑποκίνησιν, ἀλλὰ ἀπλῶς μὲ τὴν συναίσθησιν τῆς ὑποχρέσεως ποὺ ἔχουν νὰ συμβάλουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ συντελούμενον μέγα ἔργον, προσέρχονται καὶ συνεισφέρουν ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ κ. Τακθοριάν, ἐπὶ παραδείγματι, προσέφερε τετρακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, οἱ κ. κ. καθηγεῖται καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Πανεπιστημίου 93.175 καὶ ὅπως φαίνεται καὶ εἶναι γνωστὸν αἱ προσφοραὶ αὐταὶ δὲν εἶναι αἱ πρῶται οὔτε θὰ εἶναι καὶ αἱ τελευταῖαι.

Τὸ περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία», ποὺ ἐν προκειμένῳ διερμηνεύει τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ ἐνὸς ἐκατομμυρίου τῶν νέων τῆς χώρας, δὲν γνωρίζει εἰς ποῖον νὰ πρωτοεμφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τοὺς δωρητὰς ἡ πρὸς τὸν Ἀρχηγόν ποὺ μὲ τὸν τεράστιον ἔργον του ἐμπνέει τοὺς Ἑλλήνας πολῖτας εἰς γενναίας χειρονομίας; Ἡ τιμὴ ἀναμφισβήτητα ἀνήκει κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὸν μέγαν μας Ἀρχηγόν, πρὸς τὸν ὅποιον ἡ Νεολαία τῆς χώρας ἐκφράζει τὴν μεγάλην τῆς εὐγνωμοσύνην.

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ

(Ο Τάσος ανέθηκε τρέχοντας τις σκάλες... Χώθηκε στο διάδρομο και χωρίς να χτυπήσει άνοιξε την πόρτα του γραφείου του θείου του...).

Τάσος: Κυττάξτε, κυττάξτε, θείε, τί λέει η έφημερίδα.

Θείος (κάπως πειραγμένος): Τί συμβαίνει;

Τάσος: ...Ορίστε! Μπορεί λοιπόν να είναι αλήθεια;

Θείος: Ξέρεις πώς όταν εργάζω-μαι...

Τάσος: Τό ξέρω... τό ξέρω.. Μά είναι τόσο περίεργο...

Θείος: Έμπρός λοιπόν... να δούμε.

Τάσος: Κάποιος πλοίαρχος, λέει, στον Άτλαντικό, συνάντησε μία φορά ένα τεράστιο θαλάσσιο ζώο που είχε καταπληκτική όμοιοτητα με άνθρω-πο...

Θείος: Ύστερα απ' αυτό ο συντάκτης ρωτά: Μήπως λοιπόν οι σειρήνες του Όδυσσέα δεν είναι μύθος;

(Ο θείος πήρε την έφημερίδα και άρχισε να διαβάζει το σχετικό άρθρο.

Θείος: Τάσος με προσοχή παρακολουθού-σε την έκφρασή του, προσπαθώντας να μαντέψει τι εντύπωση το έκαναν οι διάφορες λεπτομέρειες της περιέργης αυτής ιστορίας...

Τάσος: Ώς τόσο ήταν λι-γάκι απογοητευμένος, γιατί ο θείος χαμογελούσε έλαφρα και το βλέμμα του έδειχνε πως δεν έδινε και τόση ση-μασία στην είδηση...).

Τάσος: Λοιπόν...

Θείος: Η θάλασσα δημιουργεί παρασθήσεις... Η μονοτονία των με-γάλων ταξιδιών, ή ομίχλη, ο φόβος καμιά φορά... Δεν είναι παράξενο...

Τάσος: Ώστε δεν το πιστεύετε;

Θείος: Πώς υπάρχουν ψάρια αν-θρωπόμορφα; Όχι! Τά όντα διαπλάσ-σονται αναλόγως με τις συνθήκες που ζούν... Είναι μηχανές προσαρμοσμένες στο περιβάλλον τους...

Τάσος: Ένα τέτοιο ζώο π. χ. δε θα μπορούσε να ζήσει στη θάλασσα... Θά ήταν κάτι παρά φύσιν, όπως λέμε...

Θείος: Η φαντασία όμως δεν έμποδίζεται από τέτοια μικροπράγματα... Πλάθει έ-λεύθερα, έξω από τα πλαίσια των φυ-σικών νόμων...

Τάσος: Δηλαδή θέλετε να πητε...

Θείος: Πώς το ανθρωπόμορφο αυτό ψάρι είναι πλάσμα της φαντασίας του πλοίαρ-χου...

Θείος: Χωρίς άλλο.

Τάσος: Κρίμα...

Θείος: Γιατί κρίμα;

Τάσος: Θάταν ωραίο να υπάρ-χουν πραγματικά σειρήνες...

Θείος: Όταν διάβαζα την «Όδυσσεια» σκεφτόμουν αν έλ'αυτά είν'αλήθεια, πόση μεγαλύ-τερη αξία θα έχη το έπος του Όμη-ρου...

Θείος: Τώρα μπορεί να πη κανείς είναι μονάχα για τα μικρά παιδιά.

Θείος: Δε συμφωνούμε καθόλου...

Τάσος: Έγώ, κάτω από τους στίχους της «Ο-δυσσειας» βλέπω μία ιστορία αληθι-νή...

Θείος: Τους αγώνες μιάς ήρωϊκής ρά-τσας, Ιστορημένους με τα πιο φαντα-χτερά χρώματα...

Στά παλάτια της

τέχνης ή ζωή μπαίνει πάντα στολι-σμένη με χλαμύδα παράτας...

Τάσος: Δεν καταλαβαίνω.

Θείος: Άπλουστατα... Για να μπής στην ατμόσφαιρα ενός ποιητή και να νοιώσης τί κρύβεται κάτω από τις σκηνές και τα λόγια του, χρειάζε-ται μία προπαρασκευή... Μία καθαρή απαραίτητη... Χρειάζονται φτερά...

Πές καλύτερα ό ποιητής είναι ένα άη-δόνι. Για να λαλήση μέσα σου πρέπει ή καρδιά σου νάναι ανθισμένη... Λοι-πόν οι σειρήνες υπάρχουν, αγαπητέ μου.

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

Τάσος: Μά...

Θείος: Ναι, ναί... Άκριβώς όπως ο ποιητής τις περιγράφει. Όταν ά-πλώνεται γαλήνη το πέλαγο και συγ-χίζονται τα σύνορα ούρανο καί γής, μέσα σε χρυσογάλαξη καταχνιά, τόσο μαγικό τους τραγουδι άντηχεί τόσο γλυκό που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να τό βαστάξη χωρίς να ραγίση...

Οί ναύτες, που σκυμμένοι σά κουπιά λάμνουν μέρα νύχτα τρα-δώντας για τη μακρινή πατρίδα, άνα-τριχιάζουν μόλις τ' ακούσουν... Ξεχνι-

νουν να ξεχάσουμε τον προορισμό μας; Δίχως άλλο αυτό θα ήταν... Μά δεν ήθελε να ρωτήσει... να δείξη στο θείο του πως δεν κατάλαβε... Αυτό του πρόσβαλλε το φιλότιμο...).

Θείος: Πώς πηγαίνουν οι εξετά-σεις;

Τάσος: Ώς την ώρα πολύ καλά.

Θείος: Έχεις πάντα στο νού σου να σπουδάσης μηχανικός;

Τάσος: Βέβαια... Καμιά άλλη έ-πιστήμη δε με τραβάει τόσο.

Θείος: Γιατί;

Τάσος: Είναι λιγάκι δύσκολο να σάς απαντήσω...

Θείος: Όι μηχανές πάντοτε μ' άρε-σαν... Θυμάστε... ήμουν μικρός ά-κόμα, κι όμως μπορούσα να διορθώ-νω τα ηλεκτρικά όταν χαλνούσαν...

Η μεγαλύτερη χαρά μου ξέρετε ποιά ή-ταν; Όταν μία Πρωτοχρονιά μου χα-ρίσατε ένα μέσαπο, Έκανα γιοφύρια, πύργους... Φανταζόμουνα βουερά πο-τάμια που περνούσαν κάτω από τα γιοφύρια χωρίς να τα τραντάζουν... Κι' όλοι θαύμαζαν το μηχανικό που τάχτι-σε... Χά!... χά!... Άλήθεια σάς λέω...

Γελώ όταν θυμάμαι που τό πιστευα πραγματικά και καμάρωνα...

Θείος: Ώστε τραβάς, να πούμε, για την 'Ιθάκη σου με πίστι;

Τάσος: Για την 'Ιθάκη μου;

Θείος: Βέβαια... Ο καθένας μας είναι κι ένας Όδυσσέας που τραβάει για την 'Ιθάκη του... το σκοπό του... το λιμάνι που θ' άράξη. Όσο περισ-σότερο θαλασσοπνιγί στα πέλαγα, τόσο μεγαλύτερη είναι ή νίκη του. Μά θά φθάση;

Τάσος: Γιατί όχι;

Θείος: Ξεχνάς την Κίρκη, τη Χώρα των Λωτοφάγων, τις Σειρήνες;

Τάσος: Μά τί κρύβεται λοιπόν κάτω απ' έλ' αυτά;

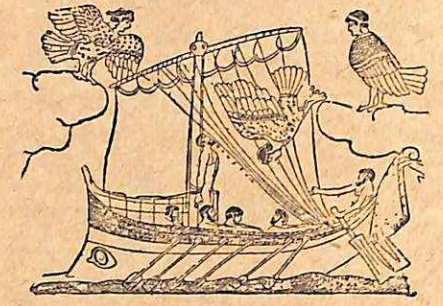
Θείος: Χμ... Όχι τίποτα ώρισμέ-νο, που να μπορώ έτσι με μιά λέξη να σου τ' ονομάσω... Σού λέω γενικά...

Οί χαρές... Οί χαρές της ζωής... Άν τις αποφύγης δεν μπορείς να λέγεςαι τέλειος άνθρωπος... Σάν τό μονό-χορδο βιολί... θάσαι ξερός, μονότονος, πληκτικός... Άν παραδοθής τέλεια σ' αυτές είσαι χαμένος... Γίνεσαι γου-ροβιό σαν τους συντρόφους του Όδυ-σέα, ή ξεχνάς την πατρίδα, γοητευμέ-νος από τη γλύκα των λωτών, ή αφή-νεις τα κόκκαλά σου ν' άσπρίζουν στον ήλιο και τη θαλασσινή άρμυρα σπα-ραγμένους από τις Σειρήνες... Πέραν δίπλα από τό νησί τους, μά δέσε σκλη-ρά τό αδύνατο κορμί σου με τά σκoi-νιά της θέλησης...

Τάσος: Κί αν δεν έχω μιά τέ-τοια θέληση;

Θείος: Χμ... Άν δεν έχης δυ-νατή θέληση; Τότε κάμε, έτι και ό Ό-δυσσέας στίς δουλικές ψυχές των συν-τρόφων του... Κλείσε τά μάτια, φράξε τ' αυτιά... και προσπάρησε... Είναι σκληρό βέβαια, μά...

MAN

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΑΣΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ποίαν εντύπωση έπροξένησεν εις τό Έλληνικόν κοινόν ή υπό καταρ-ρακτώδη βροχήν παρέλασις της Ε. Ο. Ν. τό απόγευμα της 25 Μαρ-τίου, μαρτυρούν τά σχόλια όλοκλήρου του Αθηναϊκού Τύπου, τά όποια δημοσιεύομεν κατωτέρω, άντί πάσης άλλης κρίσεως της «Νεο-λαϊας» επί του Ιστορικού τούτου γεγονότος.

Τάρα την βροχήν ή Έθνική Όργά-νωσις της Νεολαίας παρήλασε χθές τό απόγευμα εις την Λεωφόρον Άλεξάν-δρας ένώπιον της Α. Μ. του Βασιλέως και του Όπουργικού Συμβουλίου. Ό δέ Βασιλεύς, ό Πρωθυπουργός και οι ύπουργοί του παρηκολούθησαν άκά-λυπτοι την παρέλασιν αυτήν. Καί ήτο ή εμφάνισις της Νεολαίας άρτία, σε-μνή, πειθαρχημένη, ένώ ή βροχή ήτο σκληρά και όρμητική. Άλλ' αυτή ά-κριβώς ή βροχή, ή όποια ήδύνατο ίσως να φοβίση τά παιδιά, να διαλύση τάς φάλαγγας ή να ταραξή την ευ-ρυθμίαν των, ύπηρεξεν ή Λυδία λίθος επάνω εις την όποιαν έδοκιμάσθη ή προσπάθεια της Όργανώσεως. Καί ά-πεδείχθη πόσον έπιτυχώς έδοκιμάσθη. Διότι δεν παρήλασε μόνον ή Νεολαία εις άρτίους σχηματισμούς, Μετά την διάλυσιν των φαλάγγων τά μέλη της έπέστρεψαν σπίτια των διαρκώς υπό βροχήν, ψάλλοντα πατριωτικά άσua-τα!... Η νεολαία μας απέδειξε γθές ότι είναι αξία του τίτλου της: Νεο-λαία Έθνική — αξία της ώραιότερας άλκής της φυλής.

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

Τήν 4.30' μ. μ. της χθές είχεν όρι-σθή ή παρέλασις της Έθνικής Νεο-λαϊας. Πρό της ώρας αυτής ό άττικός ούρανός, σκεπασμένος από σύννεφα σκοτεινά προεμνύνε ραγδαίαν βροχήν και όταν έπλησίασεν ή ώρα της παρε-λάσεως ήρχισαν να πύπτουν αί πρώ-ται ψεκάδες. Άλλοτε μία βροχή ήτο άρκετή διά να ματαιώση μίαν υπάι-θριον τελετήν. Χθές ή βροχή, ή όποια απέβαινε βαθμηδόν ραγδαίοντα και, συνοδευομένη ένίοτε από άστραπάς και βροντάς, προσέλαβε, τέλος, βιαό-τητα κατανίδος, έδωκεν άπλώς μίαν εύκαιρίαν διά να καταδειχθή ότι πολλά πράγματα μετεβλήθησαν εις την χώραν μας. Ό κ. πρόεδρος της κυβερνήσεως, τό Όπουργικόν Συμβού-λιον και τό Διπλωματικόν Σώμα προσήλθον την ταχθείσαν ώραν. Καί ό-ταν προσήλθεν ή Α. Μ. ό Βασιλεύς μετά των Πριγκήπων και των Πριγ-κηπισσών ή παρέλασις ήρχισε και δι-εξήχθη με θαυμαστήν ζωηρότητα έκ μέρους όλων των φαλάγγων της Νεο-λαϊας. Αί φάλαγγες των νέων απέ-δειξαν χθές ότι ή σημερινή έλληνική νεολαία έδιδάχθη να έπιτελή τό καθή-κον υπό όιασδήποτε συνθήκας, με ό-σασδήποτε καιρικάς άντιεξόχτηας. Επί μακρόν οι έπίσημοι παρηκολούθουν την παρέλασιν άκάλυπτοι. Καί όταν αυτή έτεριατίσθη, τά τμήματα της Νεολαίας άτεχάρουν με άμειωτον τόν ένθουσιασμόν των. Ήτο και τοϋτο έν από τά άξιοσημείωτα χαρακτηριστικά του χθεσινού έορτασμού.

«ΠΡΩΤΙΑ»

Η καταρρακτώδης βροχή του άπο-γεύματος του προχθές Σαββάτου δεν ήρκεσεν όχι να ματαιώσει, άλλ' ούτε καν να μειώση την λαμπρότητα της

παρελάσεως των τμημάτων της Έθνι-κής Όργανώσεως της Νεολαίας ένώ-πιον της Α. Μ. του Βασιλέως, του Πρωθυπουργού και των έπισήμων. Καίτοι βρεχόμενοι διαρκώς Φαλαγγί-ται και Φαλαγγίτισσαι διετήρησαν τους ώραίους σχηματισμούς των και παρήλασαν υπερήφανοι, με περωτόν βήμα, με ύπεροχον παράστασιν, με άκτινοβολούντα πρόσωπα, μιά ζων-τανή εικών της Νέας Έλλάδος, την ό-ποιαν τίποτε δεν μπορεί να καταβάλη. Τά παιδιά της Ε. Ο. Ν. απέδειξαν έ-τσι ότι έχουν άνωτέραν επίγνωνσιν του καθήκοντος, βαθύ τό αίσθημα της πει-θαρχίας και ένθουσιασμόν που δεν ψυ-χραίνεται από καμμίαν έναντιότητα. Έμπνεόμενα από τό παράδειγμα των μελών της Φάλαγγος και των έπισή-μων, οι όποιοι άσκεπείς παρηκολού-θησαν την αλησμόνητον παρέλασιν, και τά πλήθη που συνέρρευαν διά να καμαρώσουν την έλληνικήν νεότητα έμειναν εις τάς θέσεις των, ένούντα τάς ένθουσιώδεις έπευφημίας των με-τάς έκδηλώσεις αυτής προς τόν Άνα-κτα και προς τόν Κυβερνήτην, και πεί-θοντα ούτως ότι ήμερον όλοι αί καρ-δίαι δονούνται με τόν ίδιον πατριωτι-κόν παλμόν.

«ΕΘΝΟΣ»

Καθώς έμείνετο προχθές τό άπό-γευμα ή νεροποντή, και ήνάγκασε τους πάντας να καταφύγουν κάτω από μίαν οίανδήποτε στέγην, αήφνης ήκού-σθησαν εις την λεωφόρον Άλεξάνδρας ήχοι μουσικής, κατόπιν δυνάται φωνάί έτραγουδούσαν κάποιο έμβατήριον και εις τά διάμεσα ήκούετο έντονότατος εις ρυθμικός βηματισμός. Όλοι εξε-πλάγησαν. Οι κυνηγημένοι της βρο-χής έρωψαν από τάς κρύπτας των ένα βρέγμα, και είδαν μίαν πολυάν-θρωπον φάλαγγα νέων, να προχωρή θαυμασίως συντεταγμένη, με βήμα λαμπρόν, με παράστημα άκλόνητον, και να γεμίζη τόν δρόμον με τόν έν-τονον ήχον του τραγουδιού της. Σάν να ήην έπεφτεν όχι κατακλυσμός, αλλά ούτε σταγόν. Σάν να μη συνέ-βαινε τίποτε. Ήτο τό έπιτελείον της κεντρικής διοικήσεως της νεολαίας και οι Φαλαγγίται των άνωτάτων σχο-λίων με τους φοιτητάς Φαλαγγίτας επί κεφαλής. Ό κόσμος ήσθάνθη συγκί-νησιν, θαυμασμόν, έδωγέ και έχειρο-κρότησιν. Εις την περίπτωσιν αυτήν ήτο μία γενναϊότης να μείνη ή φάλαγγ άνεπηρέαστος εις την καταιγίδα Φιλο-τιμίας και συναίσθησις καθήκοντος. Τό Πόλεμιστών του και των χιλιάδων των εργαζομένων απέδειξε χθές τό άπό-γευμα ότι γνωρίζει υπό όιασδήποτε συνθήκας να εργάζεται και να δημι-ουργή, έτοιμον να κινητοποιή τάς δυνάμεις του εις πάσαν περίπτωσιν, διά την διαφύλαξιν της ειρήνης του Έθνους και της ασφαλείας των συνό-ρων, αλλά και την συνέχισιν της δημι-ουργικής του προσπάθειας.

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ»

Η χθεσινή εμφάνισις της νεολαίας και ή υπό συνεχή και ραγδαίαν βρο-χήν άρτία επίδειξις της πρό της Α. Μ. του Βασιλέως, παρέχη την βεβαιό-τητα διά την αξίαν της Έλληνικής Φυλής, της όποίας οι άπόγονοι δεν θα δειχθούν κατώτεροι των προγόνων των.

Άκάλυπτος ή Α. Μ. ό Βασιλεύς, ά-κάλυπτοι οι Πρίγκηπες και ό κ. Πρω-θυπουργός, υπό την βροχήν, παρηκο-λούθησαν επί μίαν και πλέον ώραν τους νεαρούς βλαστούς, την βελίδα του Έθνους, παρελαύνοντας όμοϋ μετά των εργατών, του έτέρου σκέ-λους της δημιουργικής προσπάθειας μας. Καί έδωσαν διά της πράξεως αυ-τής τό καλόν παράδειγμα εις όλοκλη-ρον τό Έλληνικόν Έθνος, τό όποιόν διά της Νεολαίας του, των Παλαιών Πόλεμιστών του και των χιλιάδων των εργαζομένων απέδειξε χθές τό άπό-γευμα ότι γνωρίζει υπό όιασδήποτε συνθήκας να εργάζεται και να δημι-ουργή, έτοιμον να κινητοποιή τάς δυνάμεις του εις πάσαν περίπτωσιν, διά την διαφύλαξιν της ειρήνης του Έθνους και της ασφαλείας των συνό-ρων, αλλά και την συνέχισιν της δημι-ουργικής του προσπάθειας.

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ»

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Στὴ συνοικία τοῦ Ἀϊ Δημήτρη
Στὴ Θεσσαλονίκη ἡ ζωὴ τοῦ Γρηγόρη ἀλλάξε ολότελα. Σὲ τόση κίνηση βρίσκονταν τὶς πρώτες μέρες, ποὺ ἐνοίωθε τὸν ἑαυτοῦ του κουρασμένο. Τόσοι ἄνθρωποι καὶ δὲν ἐμοιαζαν καθόλου ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Τόσα πράγματα ποὺ τοῦ κινούσαν τὸν θαυμασμό καὶ τὴν ἐκπληξη. Μερικὲς στιγμὲς θαρροῦσε ἀλήθεια πὺς ὀνειρεύεται καὶ ἀφίνε τὸν ἑαυτοῦ του ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ σκέπτεται... Τὰ «γιατί», ξεχώρισαν σιγὰ-σιγὰ μέσῃ του, ὅταν τὸ μεγάλο ρόμα τῶν νέων ἐντυπώσεων πέρασε κι' ἀρχίσαν κάπως οἱ αἰσθήσεις του νὰ ἡσυχάζουν καὶ νὰ συνηθίζουν στὸ νέο περιβάλλον.

Ὁ Ἀθανάσιος κρατοῦσε ἕνα συστατικό γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδερφό του πῆγε λοιπὸν κατ' εὐθείαν στὴ συνοικία τοῦ Ἀϊ-Δημήτρη καὶ ζήτησε τὸ σπῆτι τῆς κυρᾶς Σταύραινας.

«Ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃς, τοῦ εἶπε ὁ Εὐσέβιος. Εἶναι γυναίκα θεοφοβούμενη καὶ οἰκονομικὰ δὲ ζήσης καὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης θάχῃς τὴ βοήθειά της. Ἐξ ἄλλου τὸ σπῆτι τῆς εἶναι σὲ δοῦμο ἡσυχο. Δὲν ὑπάρχουν ταῖς ἐκείνης κοντά, οὔτε λαϊκά παζάρια, κι' ἔτσι παιδί μου δὲν θάχῃς μπρὸς σὰ μάτια σου τὸ κακὸ παράδειγμα...».

Ἡ κυρὰ Σταύραινα, αἶμα διάβασε τὸ γράμμα τοῦ ἡγουμένου, τοὺς δέχτηκε μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά.

— Ἰσα ἴσα ποῦχω μιά κάμαρα ξενοικίαστη, τὴν καλλίτερή μου.

Ἀρχισε μὲ φλυαρία ἀτέλειωτη. Νὰ λέῃ καὶ νὰ λέῃ καὶ νὰ ταιριάξῃ τὰ λόγια τῆς μὲ χειρονουμίες... καὶ τὸ πρόσωπό της κατὰ τὰ λεγόμενα νὰ παῖονη καὶ ἀνάλογη ἐκφραση, ποὺ ἦταν γοῦστο νὰ τὴν βλέπῃ κανένας, καθὼς ζωήρευε τὴν κουβέντα τῆς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἐξ ἄλλου τὰ μάτια της κοίταζαν μὲ ἀγαθὴ περιέργεια, μικρά, σὰν κανενὸς ζώου ποὺ νὰ ἐξομολογασμένο σὲ ἀπόμνη γωνιά στὸ

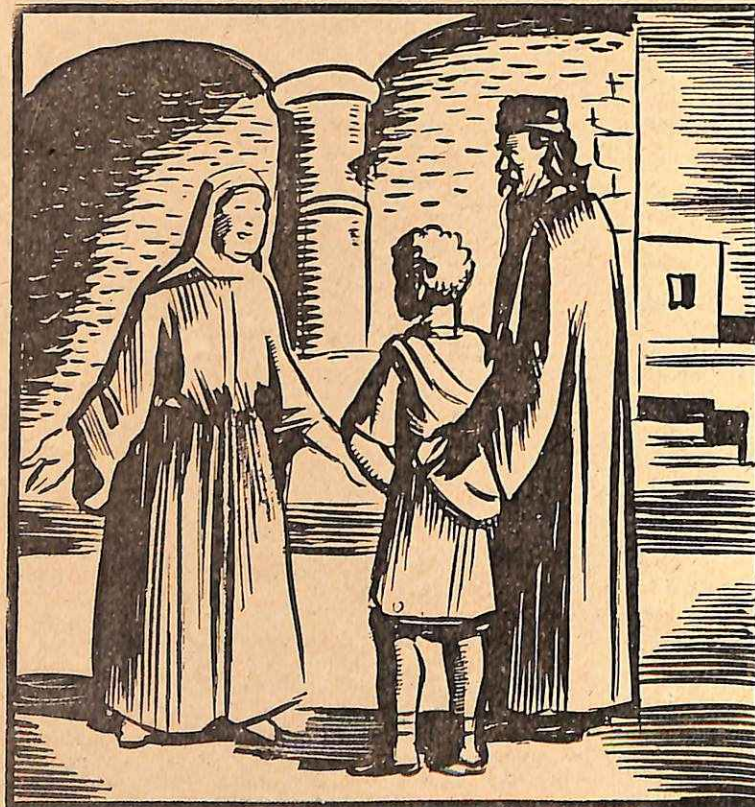
δάσος καὶ δὲν ἔχει δῶσε-πάρε παρὰ μόνο μὲ τὸ χορταράκι ποὺ φυτρώνει μπρὸς στὴ φωλιά του... Ἐκκλιδωναν ἀθελά τὴν καρδιά σου, σ' ἔκαναν νὰ πῇς: «Ἄ τῆς καμηνοῦλα».

Τὸ σπῆτι τῆς, ἂν καὶ ἀρκετὰ μεγάλο, ἦταν πολὺ παλιό, κι' ἴσα-ἴσα γι' αὐτὸ χτυποῦσε στὸ μάτι, γιὰτὶ βρίσκονταν ἀνάμεσα σὲ ἀρχοντικά ἀφεντάδων καὶ πλούσιων πραγματευτῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Ὡς τόσο δὲν ἤθελε νὰ τὸ πούλῃ μ' ὅλο ποὺ τῆς ἔκαναν πολὺ συμφερτικὲς προσφορές.

— Ἐδῶ γεννήθηκα κι' ἐδῶ θὰ πεθάνω. Τὶ νὰ τὰ κάνω, γιέ μου, τὰ πέριπυρα; ἔλεγε. Ὁ συχωρεμένος ὁ ἄντρας μου, ποὺ ἦταν τοσαυτὴ ἀπὸ τοὺς πὺς καλοὺς κι' ὅλοι σὲ σύστημα τὸν θυμοῦνται ἀκόμα καὶ τὸν μνημονεύουν, μοὺ παράγγελλε: «Σταύραινα, μὲ κανέναν τρόπο νὰ μὴν ξεσιτωθῇς. Παιδιά δὲ μὰς ἔδωσε ὁ Μεγαλοδύναμος· ἅμα ἔλθῃ καὶ σὲ σέ-να ἡ ὥρα σου, νὰ καλέσῃς ἕνα τα-βουλάριο καὶ ν' ἀφήσῃς τὸ σπῆτι στὸν Ἀϊ-Δημήτρη, τὸν προστάτη μας, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας». Ἡ κάμαρα ποὺ τοὺς ἔδωσε ἡ κυρὰ

σαυλὴ καὶ στηριζότανε πάνω σὲ κολόνες ἐνωμένες στὴν κορφή μὲ τόξα. Ἐνὰς κισσὸς θειωμένος σκαρφάλωνε ἀπὸ τὶς κολόνες κι' ἀνέβαινε ὀλόγυρα στὸν ἐξώστη καὶ περιπλέκονταν κι' ἀπλωνε ὀλοῦθε τ' ἀρπακτικὰ κλαδιά του, θαρρεῖς κι' ἀγωνιζότανε νὰ πιᾶσθι ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ νὰ σκεπάσῃ ὀλότελα τὴν αὐλή, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ ἡλιος πρόσωπο... Τὸ καλοκαίρι ὁ ἱσκιος τοῦ ἦταν χαρὰ Θεοῦ. Οἱ φτωχὲς γειτονισσες, ἀπὸ τὸν πίσω δρόμο, μαζεῦονταν ἐκεῖ καὶ περνοῦσαν τ' ἀπομεινόμενα—σὰ σπῆτι τοὺς—γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ βαρὺ κάμα' πρὸ πάντων ὅταν φυσοῦσε βορειοδυτικὸς ἀνεμὸς ἀπὸ τοὺς πυρῶνους κάμπους τῆς Θράκης. Ἡ κουβεντούλα τῆς κυρᾶς Σταύραινας τότε κυλοῦσε ἀστεϊρεῦτη, σὰν τὸ τρεχούμενο νεράκι καὶ τὶς νανοῦριζε. Τὰ ματόφυλλα ἔκλειναν βαρεῖα σὲ γλυκὸ ἀποκάμωμα. Μὰ κατὰ τὸ σούρουπο τὸ μυαλό, ἀνακουφισμένο ἀπὸ τὴν δροσὺ-λα τῆς πρασινάδας, ξυπνοῦσε, ἔπιανε δουλειά, κι' ἄκουε πῶς σὰ μελισσοῦδι νὰ βουίξῃ τὸ γυναικοῦνι. «Ὀλ' ἡ ζωὴ τῆς συνοικίας περνοῦσε τότε ἀπὸ τὸ κόσμινό της...»

Ὁ διπλάνος ἀρχοντας, ὁ κύρ Βασίλειος Γρηγόρης, χρηστεύμενος, ποῦ-βγαίνει πάντα καθάλλα σὲ χρυσογάμουρη φορὰ καὶ συχνὰ τὶς ἐπίσημες μέρες σὲ κ α ρ ο ὕ-χα², λένε πὺς ἔχει τὰ πέριπυρα καὶ τὰ Κωσταντινὰ καταχωμένα στὴ γῆς. Καὶ πὺς κάτω ὁ Φράγκος ὁ Γενοβέζος, κι' αὐτὸς χρευνάμενος, μὲ τὴν ὁμορφὴ κόρη τὴν γετραξάνθη. «Ὀλοι τὴν ἀγαποῦν κι' ἄς εἶναι Φραγκοπούλα, γιὰτὶ εἶναι πάντα πρόσχαρη καὶ σκορπάει μ' ἄπλοχεριὰ στὴ φτωχολογιά τὰ ἔλέη της καὶ ντύνεται σὰ βασιλοπούλα. Τὸ παλάτι τῆς εἶναι ντυμένο σὲ μετὰξί καὶ τὸ μάλαμα καὶ, σὰν περπατᾷ τὸ βραδάκι σὲ περβόλι τῆς, κρατᾷ ἕνα γεράκι σὲ ζερβὸ τῆς χέρι καὶ τοῦ μιλάει, κι' αὐτὸ τὴν κοιτάζει μὲς σὰ μάτια καὶ καταλαβαίνει, σὰ νᾶναι ἄνθρωπος... Καὶ πὺς κατὰ ἀκόμα ὁ πραγματευτὴς ἀπὸ τῆ Συρία. Ἡ ἀρχόντισσά του φοράει ἕνα μεγάλο διαμάντι σὲ χέρι τῆς τὸ παχουλό. Μὰ ὁ πλούσιος πραγματευτὴς εἶναι γέρος καὶ

Ἡ κυρὰ Σταύραινα τοὺς δέχθηκε μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά.

Σταύραινα, ἦταν σὲ δεύτερο πάτωμα. Εὐρύχωρη, προσηλιακή. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶχε παράθυρα σὲ μεγάλο δρόμο κι' ἀπὸ τ' ἄλλο ἐβγαίνει σ' ἕναν ἐξώστη σκεπαστό, ποὺ ἔδινε στὴ με-

χέρι τῆς τὸ παχουλό. Μὰ ὁ πλούσιος πραγματευτὴς εἶναι γέρος καὶ

1 Σύστημα = συντεχνία.
2 Καρούχα = εἶδος ἀμάξης.

ζηλιάρης καὶ τὴν κρατᾷ τὴν ὁμορφὴ κυρὰ τοῦ κλεισμένη, κι' ἔχει βάλει δίχτυ σὰ παράθυρα νὰ μὴν τὴ βλέπουν οἱ περάτες, σὰ νᾶταν, μαθές, Ἀραβίτισσά... καὶ καί... Ἡ μιά σὺ-παινε κι' ἀρχίζει ἡ ἄλλη, σὰ νὰ παρα-βγαίνουν ποῖα θὰ φέρῃ περισσότερα καὶ πὺς παράξενά νᾶα, καὶ καμαρὼ-ναν πᾶ γιὰ τὴν πολυερωσύνη τοὺς κι' ἀλληλοθαυμάζονταν...

Ἀμα ἄκουσαν ἀπὸ τὴν κυρὰ Σταύ-ραινα γιὰ τοὺς καινούργιους νοικιά-ρηδες, κι' ἔμαθαν τὴν ἐπιδρομὴ ποῦ-καναν οἱ πειρατὲς σὲ μοναστήρι καὶ τὴν ἀντρεία ποῦδεῖε ἐκεῖνο τὸ κατσα-ρομάλλικο ὁμορφο ποῦ κρατοῦσε μάλ-ιστα ἀπὸ ἀρχοντικὴ ράτσα, ζήτησαν νὰ τὸ δοῦν ἀπὸ κοντά καὶ νὰ μάθουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τὰ καθέκαστα.

Ὁ Γρηγόρης, ποὺ εἶχε ἀνατραφῇ ἀ-νάμεσα σὲ ἄντρες ξερούς καὶ λιγομί-λητους καὶ ποτὲς δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃ ὡς τὰ τότε ἕνα τρυφερὸ λόγο, ἐνοίωσε μιά παράξενη στενωχόρια μπροστὰ στὶς πολὺλογες τοῦτες γυναικὲς, ποῦ τὸν εἶχαν μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ καὶ τὸν φιλευσαν μὲ ζαχαρωτά καὶ τὸν ρω-τοῦσαν καὶ τὸν ξαναρωτοῦσαν... Ἀ-χαρτοῦσαν, βλέπεις, νὰ διηγηθοῦν στοὺς δικούς των τὴν παράξενη περι-πέτεια, τὸ βράδυ, καθὼς θὰ νυχτέρευ-αν κάτω ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιά, καὶ ἡ-θελαν λοιπὸν νὰ τὰ μάθουν ὅλα.

Ὁ Γρηγόρης ἀπαντοῦσε διαταχτικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ μὲ κομμένες φράσεις... ὕστερα μὲ περισσότερη προθυμία καὶ ἐπειδὴ γιὰ νὰ καταλάβουν ἦταν ἀνάγ-κη νὰ κάνῃ μιά πὺς διεξοδικὴ περι-γραφή, σχετικὰ μὲ τὸ μέρος καὶ τὰ περιστατικά, πῆρε πᾶς κουράγιο καὶ μὲ λόγια, μὲ χειρονουμίες, μὲ σχήματα, συνηπαικμένους ὀλότελα ἀπὸ τὴ διή-γηση, προσπαθοῦσε νὰ τοὺς παραστή-σῃ τὴ σκηνὴ ἔτσι ζωηρά, ὅπως αὐτὸς τὴν κρατοῦσε στὴ μνήμη του.

Οἱ γυναῖκες κρέμονταν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ καὶ φανερώσανε τὰ αἰσθηματά τους μὲ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ἢ μὲ κατάρτες γιὰ τοὺς ἀπιστοὺς καὶ τὴ «Θεόλεστο Κρήτη», ποὺ τὴ φαντάζον-ταν, θαρρεῖς, σὰν τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ Ἀδῆ, ἀπὸ ὅπου ἀνέβαιναν ἀπα-νωτὰ οἱ μαῦρες φ ο ὕ σ τ ε ς¹ τῶν Σα-ρακηνῶν... βουίξῃ ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ ἄγιο σῶμα τῆς Βυζαντινῆς αυτοκρα-τορίας σὰν φαρμακερὲς χοντρόμυιγες καὶ υπαινόδωναν στὶς πληγὲς τῆς.

— Κύριε, Κύριε, κάμε τὸ ἔλεός σου! φώναζε μιά κοντόλιγνη μελαψὴ γυ-ναίκα. Βούλιαζε τὸ κατάρτο νησί καὶ πνίξε σὰ βάθη τῆς ἀφρισμένης θάλασσας τὴ λύσσα τῶν Σαρακηνῶν... Τώρα δὲν μποροῦμε νὰ χαροῦμε τὸν ἀέρα σου, τὸν ἡλιο σου, τ' ἀγαθὰ ποὺ μὰς ἐχάρισες; τὸν ἄντρα μας καὶ τὰ παιδιά μας, γιὰτὶ πάντα τριγυρίζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, σὰν αἰμο-βόρα γεράκια... Νὰ ὁ ἱσκιος τοὺς... ὅπου καὶ νὰ γυρίσουμε μπροστὰ μας βρίσκειται.

Ἐίχε σηκωθῇ καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια τοῦτα. Τὸ μελαψὸ τῆς πρόσωπο εἶχε πάρει ἕνα χρώμα πρασινωπὸ καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς ἦσαν ὀρθάνοιχτα μ' ἕνα μαῦρο κύκλο ποὺ τᾶκανε νὰ φαί-νονται ἀκόμα μεγαλύτερα σὰ νᾶβλε-πε κανένα τρομακτικὸ δράμα.

(Ἀκολουθεῖ)

1 Φούστα = εἶδος πλοίου.

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν εἰς Βιθυνίαν, ὅπου ἦτο καὶ ἦλθον οὐχὶ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἰδῶσι καὶ τὸν Λάζαρρον, τὸν ὁποῖον ἀνέστη-σεν ἐκ νεκρῶν. 10

Ὁ οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν εἰς Βιθυνίαν, ὅπου ἦν Λάζαρρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἠγείρεν ἐκ νεκρῶν. 2 Ἐποίησαν οὖν αὐτὸν δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρρος εἰς ἡν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. 3 Ἡ οὖν Μάρθα, λαδοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυ-τίμου, ἠλείψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε τὰς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. 4 Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σιμωνὸς Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐ-τὸν παραδιδόναι. 5 Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηνα-ρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; 6 Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελλεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλό-μενα ἐβάσταξεν. 7 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰη-σοῦς· ἐξήλθον εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐ-τὸ. 8 Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχε-τε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. 9 Ἐγὼ οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ ἦλ-θον οὐκ ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρρον ἴδωσιν ὃν ἠγεί-ρεν ἐκ νεκρῶν. 10 Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρρον ἀποκτείνωσιν, 11 ὅτι πολλοὶ δι' αὐ-τὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπί-στευον τὸν Ἰησοῦν.

12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλ-θὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσας ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα, 13 ἔλαθον τὰ βατὰ τῶν φοινίκων καὶ ἐξήλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὠσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρ-χόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασι-λεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. 14 Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθησεν ἐπ' αὐτὸ, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον. 15 Μὴ φο-βοῦ, θυγάτηρ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πᾶλιν ὄνου. 16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμήνηθη-σαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμ-μένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. 17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὅ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρρον ἐφώνη-σεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἠγείρεν αὐ-τὸν ἐκ νεκρῶν.

12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλ-θὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσας ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα, 13 ἔλαθον τὰ βατὰ τῶν φοινίκων καὶ ἐξήλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὠσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρ-χόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασι-λεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. 14 Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθησεν ἐπ' αὐτὸ, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον. 15 Μὴ φο-βοῦ, θυγάτηρ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πᾶλιν ὄνου. 16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμήνηθη-σαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμ-μένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. 17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὅ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρρον ἐφώνη-σεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἠγείρεν αὐ-τὸν ἐκ νεκρῶν.

16 Ταῦτα ὁμοῦς δὲν ἐνόησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐνεθυ-μήθησαν ὅτι ταῦτα ἦσαν γεγραμμένα δι' αὐτόν, καὶ ταῦ-τα ἔκανον εἰς αὐτόν. 17 Ἐμαρτύρει λοι-πὸν ὁ ὄχλος ὅ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε ἐφώ-ναζε τὸν Λάζαρρον ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἀνέστησεν αὐτόν ἐκ νεκρῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ποῖος τάχα εἶναι ὁ ἐρχόμενος εἰς Ἱε-ρουσαλήμ, ἡ ἐμφάνις τοῦ ὁποίου ἡλεκτρίζει τὸσον τὰ πλήθη τῶν Ἰου-δαίων καὶ προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμόν των;

Τὰ πλήθη τὸν ζητωκραυγάζουν ὡς «Βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ». Καὶ πραγμα-τικὰ! Ὁ Χριστὸς εἶναι Βασιλεὺς, Ἀλλὰ δὲν μοιάζει καθόλου ἡ Βασι-λεῖα τοῦ μὲ τὰς ἄλλας βασιλείας τοῦ ἐνεπίστευθῃ Ἐκεῖνος καὶ διχ' ἐπὶ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ, ὅς ὑποδεχῶ-μεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν φαντασίαν μας τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριόν μας μὲ πρα-γματικὴν ἀγάπην, μὲ σταθερὰν ἀφο-σίωσιν εἰς τὰς ἐντολάς Του.

Όταν βλέπω καμιά φορά την σημερινή πολυτέλεια τῶν ἀναγνωστικῶν σκέπτομαι τὰ ἀναγνωστικά τῆς δικῆς μας ἐποχῆς με τις σπάνιες μουντζούρες πού ἐλέγοντο εἰκόνες, με τὸ εὐτελές χαρτί πού λίγο ἀκόμα θὰ πλησίαζε τὸ στράτσο καὶ τις ἀφόρητες ἑλληνικοῦρες πού δὲν ἄφηναν στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ νὰ μιλήσῃ ἢ παρὰστασις τῶν πραγμάτων ὅπως ἦσαν καὶ ἐπρόβαλλαν στὰ μάτια τοῦ σὲν καθημερινῇ τοῦ ζωῆ σὲν σπῆτι τοῦ, πού τοῦ ἐμάραιναν τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἐμφοτηδρῶσι. Αἱ νῆσαι, αἱ κῖσσαι καὶ τὰ ἴα ἀρχίζαν ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο γιὰ νὰ γίνον ἀφόρητοι ὀγκόλιθοι ὅσο τὸ παιδί ἐπροχωροῦσε πρὸς τις ἀνώτερες τάξεις.

Ἡ ἐθνικὴ μας γλῶσσα ἦταν καταδικασμένη σ' ἀφάνεια μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἀναγνωστικά κι' αὐτὸς δὲ ἀκόμη ὁ Σολωμὸς μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνεφύρετο ἀπλῶς γιὰ νὰ δοθοῦν τὰ δυὸ πρῶτα τετράστιχα τοῦ "Ὕμνου στὴν Ἐλευθερίαν". Ἡ γλῶσσα μας, πού μᾶς φθάνει ἀπὸ τὰ κατὰβασα τῶν αἰώνων, ἑλληνικὴ, με ὅλα τὰ προσόντα τῆς ἀρχαίας, με τὸ ἴδιο τυπικὸ καὶ συντακτικὸ, με τὴν ἴδια συνθετικὴ καὶ ζωγραφικὴ δύναμη, αὐτὴ γὰρ τὴν ὁποῖαν ὁ μέγας Γερμανὸς ἑλληνιστὴς Τοῦμπ ἔγραφε ὅτι εἶναι ἡ ἀμειψία συνέχεια καὶ ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ὅσο δὲν εἶναι ἡ ἰταλικὴ τῆς λατινικῆς, ἦταν τὸ περιφρονημένο εἶδος, τὸ ἀποβλητέον μέλος.

Μέσα ἐν τούτοις σ' ὅλο αὐτὸ τὸ φθοροποιὸ ἐκπαιδευτικὸ ὕλικὸ ὑπῆρχε καὶ ἓνα βιβλίο με τὸ ὁποῖο πολὺ λίγα μποροῦν καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ συγκριθοῦν. Στὴν πραγματικότητά οὔτε ἡ γενεὰ πού βαστᾷ σήμερα τις ἐπάλξεις, οὔτε ἡ παλιότερη σπουδᾶσε τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα μ' αὐτό, στὴν ἐλευθερίαν ἑλλάδα τοῦλάχιστον. Στὴν ἀλύτρωτη ὁμως καὶ σ' ὅλο τὸν ἑλληνισμὸ μέχρι πρὸ δύο-τριῶν ἀκὸμῃ δεκαετηρίδων, ὁ «Γεροστάθης» — γιὰ τὴν γι' αὐτὸν πρόκειται — ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι τὸ παιδικὸ ἀνάγνωσμα με τὸ ὁποῖο ἐμορφώθησαν γενεές ὀλόκληρες ἑλλήνων. Μ' αὐτὸν ἔμαθαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, μ' αὐτὸν ἐπῆραν σαφὴ συνείδησι τοῦ ἐθνικοῦ τῶν, μ' αὐτὸν ἀρχίζαν ν' ἀποκτοῦν τις πρῶτες γνώσεις γιὰ τὰ μαθήματα πού θ' ἀκούαν σὲν ἀνώτερες τάξεις, μ' αὐτὸν ἐνθουσιάζοντο, ἐσυγκινούντο, ἔχαιραν καὶ ἐδοκίμαζαν ὅλα τὰ ὄντια συναισθήματα πού ρυθμίζουν τὴ ζωὴ ἐνὸς ζωντανοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀκραίον ἀνθρώπου. Ὁ «Γεροστάθης» ἦταν ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα πού τὸ παιδί δὲν χρειάζεται προτροπὴ νὰ διαβάσῃ.

Ἡ σημερινὴ γενεὰ ξέρει τὸν «Γεροστάθην» ἐκ φήμης καὶ κάπου κάπου βλέπει κανεὶς στὴν ἐκφώνησι τοῦ ὀνόματος «Γεροστάθης» ἓνα μειδίαμα ν' ἀνιῇ στὰ χεῖλη. Τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει πολὺ. Οἱ παλαιότεροι πολὺ δυσκολώτερα ἐσπούδαζαν, ὅτι ἐμάθαιναν ὁμως τὸ κρατοῦσαν δικό τους. Οἱ νεώτεροι σπουδάζουν εὐκολώ-

τερα, ἀλλὰ καὶ με περισσότερη ἀδυστοχία.

Ὁποδὴποτε πολλές φορές διερῶμαι γιὰ τὴν τάχα δὲν θάταν δυνατό νὰ ἐπανεισῶσθῃ ὁ «Γεροστάθης» στὰ σχολεῖα, ἀφοῦ, βέβαια, ξαναγραφῇ στὴ γλῶσσα πού ἐπιβάλλουν οἱ σημερινές γλωσσικὲς πεποιθήσεις καὶ ἡ γλωσσικὴ μας ἐξέλιξις. Μὲ τὸν «Γεροστάθην» ὁ Λέων Μελάς, ὁ «Ἕλλην αὐτὸς πού ὑπῆρξεν ἓνα θαῦμα πολυγλωσσίας, λόγιος, ὑπουργὸς καὶ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνεδείχθη παιδαγωγὸς ἀπὸ τοὺς λίγους πού θὰ μπορούσε νὰ παρουσιάσῃ ἡ Νέα Ἑλλάς καὶ πού θὰ τιμοῦσε κάθε χώρα καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ.

Μὲ τὸν «Γεροστάθην» πού δὲν ὑπῆρχε γωνιά τοῦ ἑλληνισμοῦ νὰ μὴ εἶναι τὸ πρῶτο καὶ κύριο σχολικὸ βιβλίο, τὰ παιδιὰ παρασύρονται ἄθελα, διαβά-ζουν ἀπληστῶς τις σελίδες, ἐμποτίζον-ται ἀπὸ τις ἀρετὲς πού εἶναι τὸ βά-

θρον καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ζωῆς τοῦ Γεροστάθην.

Ἐκεῖ, στὴν Ἡπειρὸ, τὴν ἑλληνικὴ αὐτὴ χώρα με τις χίλιες ἀρετὲς καὶ τὴν ἡρωικὴ συμβολὴ τῆς στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία, εἶναι τὸ φανταστικὸ σχολεῖο πού περιγράφει ὁ Μελάς σὸ βιβλίο τοῦ, πρὶν ἀπὸ τὴν ἑπανάστασι. Οἱ μαθητὰ τοῦ εἶναι καὶ αὐτοὶ μὴ μικρὴ κοινωνία με τις κακίες καὶ τις ἀρετὲς τῆς. Ἄν ὁμως οἱ ἀρετὲς πρέπῃ νὰ μείνουν καὶ νὰ γίνον κτῆμα ὅλων, οἱ κακίες πρέπῃ νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ὑπόδειγμα στὴν ἀρετὴ γιὰ τοὺς μαθητὰς εἶναι ὁ Γεροστάθης, αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖο προέρχεται κάθε καλὸ πού ὑπάρχει σὸ χωριό. Τὸν βλέπουν κάθε μέρα τὰ παιδιὰ, καθαρὸ, κόσμιο, τὸν ἀκούουν νὰ τοὺς μιλᾷ γιὰ τὴν πατρίδα, νὰ τοὺς ἀναφέρῃ με τὸ ἐπαγωγὸ τοῦ ὕψους σελίδες ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, νὰ τοὺς δῇ ὄντινα παραγγέλματα, νὰ τοὺς λύτῃ τις διαφορὰς τοὺς, τὸν θεωροῦν τὸν ἰδεώδες τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ χωριὸ τους καὶ πρὸς τὴν πατρίδα τῶν ἑλλάδα, πού θὰ ἔφθανε μίαν ἡμέραν νὰ εἶναι πάλι ἐλευθερία, μεγάλη, σεβάση.

Ὅλα τὰ πράγματα ὁμως ἔχουν ἓνα τέλος. Ὁ Γεροστάθης δὲν εἶναι αἰώνιος. Θάρσῃ μὴ μέρα πού πρέπῃ νὰ πεθάνῃ. Μὴ χειμωνιάτικη, μελαγχο-

λικὴ ἡμέρα, τὰ παιδιὰ συγκεντρώνθη-καν ὀλόγυρα στὸν Γεροστάθην. Ἦταν οἱ τελευταῖες τοῦ στιγμῆς. Ἡμεῖς, σάν καλὸς Χριστιανὸς καὶ πατριώτης ἐσθυσεν στὴν χειμωνιάτικη αὐτὴν ἡμέ-ρα. Τὰ παιδιὰ με τὸ πένθος στὴν ψυχῇ, με τὰ δάκρυα στὰ μάτια κάνουν συμ-βούλιο καὶ συντάσσουν τὸ ἐπιτύμιο πού θὰ γράψουν πάνω στὸν τάφο τοῦ καλοῦ τοῦ φίλου.

Ἔτσι τελειώνει τὸ βιβλίο τοῦ «Γεροστάθην» καὶ στὰ παλιότερα χρόνια δὲν ὑπῆρχε παιδί πού νὰ μὴ πιστεῦῃ ὅτι ὁ Γεροστάθης ἦταν πρόσωπο ὑπαρ-κτό, πού ἔζησε γιὰ νὰ γίνῃ φίλος τῶν παιδιῶν καὶ πρότυπο τοῦ καλοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἓνας μεγάλος διαβάζον-τας τὸ «Γεροστάθην» — γιὰ τὴν δὲν ὑπῆρξε πράγματι μεγάλος στὰ παλιό-τερα χρόνια πού νὰ μὴ τὸν διαβάσῃ — διερῶται κι' αὐτὸς: Νᾶναι τάχα ἐπι-νόημα τοῦ Λέοντος Μελά ὁ συμπαθητι-κὸς καὶ πατριώτης γέρος τῆς Ἡπει-ροῦ; Ὁ μελετητὴς καὶ ὁ ἐρευνητὴς δὲν θὰ δοκίμαζε μεγάλη δυσκολία νὰ ἐξακριβώσῃ μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ πραγματικότης καὶ μέχρι ποίου ἡ παιδαγωγικὴ φαντασία τοῦ Λέοντος Μελά.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μελά, ὅπως ἐκα-τοντάδες ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ὑπέ-φερε τὰ πάνδεινα, με ἡρωισμό καὶ αὐ-ταπάρνησι, στὸν ἑρὸν Ἀγῶνα, πού ὕστερα ἀπὸ ποτάμια αἵματος εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐλευθερωθῇ μὴ γωνιά τῆς ἑλλάδος. Μετὰ χίλιες περιπέ-τειες, ὁ Λέων Μελάς κατῶρθωσε νὰ φθάσῃ στὴν Κέρκυρα καὶ κεῖ ἀρχίσε νὰ σπουδᾷ στὴν ὀνομαστὴ Ἰόνιο Ἀκαδημία, τὸ ἄλλο αὐτὸ ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο. Ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ βή-ματα στὴ σπουδῇ εἶχε τὴν προστάσι καὶ τὴν ἀρωγὴ ἐνὸς εὐγενοῦς Κερκυ-ραίου, τοῦ Φιλίππου Λαδράνου, πού δι-εῖδε ποιὲς ἱκανότητες ἐκρύβοντο σὸ Ἡπειρωτόπουλο με τὸ φανεῖο πρό-σωπο καὶ τὰ σπινθηροδόλα μάτια. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἴδιου κατῶρθωσε ἀρ-γότερα νὰ πᾶσιν τὴν ἰταλίαν νὰ συνε-χίσῃ τις σπουδὲς του, σ' αὐτὸν δὲ καὶ ἀφιερώνει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὸν «Γε-ροστάθην».

Στὴν Κέρκυρα ὁμως ἀκόμη ἐγγῶρι-σε καὶ ἓνα ἄλλον Ἡπειρώτη, τὸν Κων-σταντῖνο Γεροστάθην, ἓνα ἀπὸ τοὺς ἑλ-ληνας ἐκείνους πού προσέφεραν ὅτι μπόρεσαν στὴν πατρίδα. Πέθανε ἐνε-νήντα χρόνων γιὰ τὸ ὅλη τοῦ τῆ ζωῆ ἀπέφυγε κάθε ὑπερβολή. Ἐξοῦσε ἥρε-μα, τακτικὰ καὶ οἱ Κερκυραῖοι τὸν ἔ-θλεπαν στὰ μακρὰ χρόνια πού ἔζησε σὸ νησί τοὺς νὰ περνᾷ ὀλοῖσος σάν κυπαρίσσι, πεντακάθαρος, αὐστηρὸς σὲν ἐκφράσεις τοῦ ἀλλὰ καὶ καλοκά-γαθος, πρότυπον ἀνθρώπου καὶ πα-τριώτου.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Γεροστάθην ἔ-δωσεν ὁ Μελάς σὸ βιβλίο τοῦ καὶ με τὰ προτερήματα τοῦ πραγματικοῦ Γε-ροστάθην καὶ τοῦ Λαδράνου ἐστόλισεν τὸν δικὸ τοῦ «Γεροστάθην» πού τὸν ἐ-τοποθέτησε σὸ φανταστικὸ σχολεῖο τοῦ φανταστικοῦ Ἡπειρωτικοῦ χω-ριοῦ.

Χρ. Ἑμ. Ἀγγελομάτης

Τίμα γιὰ βᾶγια

Ἐκδρομὴ ἐωθινὴ τὴν παραμονὴν τῶν Βαΐων. Τὴν περιμένουν στὰ χωριά μας τὰ παιδιὰ πολὺ αὐτὴν τὴν βαθεῖαν αὐγὴ, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εὐρίσκονται εἰς ἀναμονὴν ἀγωνιώδη.

Συνεργασίαν ἐπὶ συνεργασίαν διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς παρέας. Ποιοὶ θὰ λάβουν μέρος καὶ ποιοὶ θὰ ἀποκλει-σθοῦν. Μὰ κάπου κάθε μικρὸς πρέπῃ νὰ τρυπώσῃ. Τὸ ἑλληνικὸ χωριὸ διε-τήρησε με προσήλωσιν τὸ ἔθιμο τῆς κοπῆς τῶν βαΐων ἀπὸ τὰ παιδιὰ. Οἱ μεγάλοι δὲν ἀνακατεύονται. Αὐτὰ θὰ ἐκινήσουν τὴν αὐγὴ τῆς Παρασκευῆς πρὸς τὸ Σάββατο γιὰ τὴν ἐξοχὴ. Πολ-λὰ πηγαίνουν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἰδίως ὅταν ἡ ἐξοχὴ εἶναι μακριά. Παίρνουν μαζί τῶν τρόφιμα νηστήσιμα: Χαλβᾶ, ἑλῆς, μικρὰ ψωμάκια, πού τὰ κάνουν ἐπιτήρησι γιὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν αἱ μη-τέρες σὲ πολλὰ χωριά. Καὶ ἐκκινοῦν τρανοῦδωντας. Κόβουν τὰ βᾶγια.

Αὐτὰ εἶναι ἡ μυρσίνα ἡ γλυκοδά-φναι. Ὅπου ὑπάρχουν φοῖνικες, κό-βουν τις τρυφερὲς φοῦντες καὶ κάνουν σταυρούς. Εἰς πολὺ λίγα ὁμως χωριά καλλιεργοῦνται οἱ φοῖνικες, γιὰ τὴν δὲν χρειάζονται. Οἱ χουρμάδες εἰς τὴν ἑλ-λάδα δὲν ὀριμάζουν, δὲν τρώγονται, γιὰ τὸ κλίμα μας εἶναι ψυχρὸ.

Ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε μυρσίνα, οὔτε γλυκοδάφναι ἀναγκάζονται τὰ παιδιὰ νὰ πηγαίνουν μακρότερα εἰς ἄλλα χωριά. Τότε ἐκκινοῦν ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς Παρα-σκευῆς. Ἡ ἐκκλήσις ἔχει ἀ-νάγκην ἀπὸ πολλὰ βᾶγια. Βᾶγια δὲ λέγονται τὰ κλα-διὰ τοῦ στολισμοῦ τῶν ἐκ-κλησιῶν, τὰ κλαδιὰ πού μοι-ράζονται, ἀφοῦ εὐλογοῦν ἀπὸ τὸν ἱερέα. Αἱ μυρσίνα φυτρώνουν σὲ ρευματίες. Ὁ δεινρὸς αὐτὸς θάμνος θέ-λει μέρη πού νὰ ἔχουν μικρὰ τρεχούμενα νερά. Αἱ γλυκο-δάφναι θέλουν πετρώδη ἐδά-φη, πού νὰ ἔχουν ὕγρασις. Τὰ παιδιὰ διαλέγουν τοὺς ὀ-ραιότερους κλάδους. Τοὺς κάνουν δεματάκια καὶ φέρ-νουν με περηφάνεια τὸ φορ-τίο τῶν ἐπὶ τῶν ὤμων. Δια-λέγουν καὶ ἓνα μακρὸ εὐθυ-τενὲ κλάδο. Καθαρίζουν τοὺς κάτω κλαδίσκους καὶ στὴν κορυφὴ κάνουν σταυρὸ. Αὐτὸ τὸ λέγουν λουμάκι, ἢ φλόγιο. Κάθε παιδί κρατᾷ ὑψηλὰ τὸ λουμάκι του καὶ φορτωμένο τραβᾷ με ὑπερηφάνεια. Τραγουδοῦν δὲ ὅλα μαζί:

«Βᾶγια, βᾶγια τοῦ βαγιοῦ
τῶν ψάρι καὶ κολιό
κι' ὡς τὴν ἄλλην Κυριακὴν
τῶν κόκκινον αὐγῶ»

Ἄλλο τραγοῦδι εἶναι αὐτό:
«Βᾶγια, βᾶγια τοῦ βαγιοῦ
κι' ὡς τὴν ἄλλην Κυριακὴν

με τὰ κόκκινα τ' αὐγὰ
καὶ με τ' ἄσπρα τὰ χλωρά.»

Χλωρὸ εἶναι τὸ φρέσκο τυρί, πού τρώγεται τὸ Πάσχα ἢ φέττα, ὅπως λέ-γεται σήμερα. Ἡ παλαιότερα ὀνομα-σία τῆς φέττας ἦτο χλωρὸ, ἢ χλωρὸ τυρί ἢ χλωροτύρι. Τὸ Πάσχα δὲ δὲν συνηθίζεται ἄλλο τυρί — φρέσκο τυρί ἢ φρέσκια μίζ-θρα.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Βαΐων γίνεται πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἱη-σοῦς Χριστὸς εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πανηγυρικῶς. Κάτω εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἔστρωναν κλάδους διὰ νὰ περάσῃ. Οἱ κλάδοι αὐτοὶ οἱ πανηγυρικοὶ εἶναι τὰ βᾶγια. Δὲν εἶναι ὀρισμαῖον εἶδος δένδρου τὰ βᾶ-για. Ἡ χρησιμοποίησις ἡ πανηγυρικὴ πρὸς τιμὴν ἐνὸς προσώπου, τῶν κλα-διῶν, ἀποτελεῖ τὰ βᾶγια. Αὐτὸ τὸ ἔθιμον εἶναι παλαιότατο καὶ ὑπῆρ-χεν εἰς πλείστους λαούς. Καὶ σήμερα, ὅταν θέλωμε νὰ ὑποδεχθῶμεν ἓνα ἐπί-σημο πρόσωπο, στρώνουμε τοὺς δρό-μους με κλάδους καὶ κάνομεν ἀψίδας. Καὶ ἔχομεν καὶ τὴν ἑκφρασιν: «Τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ βαΐων καὶ κλά-

δων». Δηλαδή τοῦ ἔκαναν τιμητικῶ-τάτην ὑποδοχὴν.

Τὰ παιδιὰ, φορτωμένα με τὰ δέματά των, φθάνουν στὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνο-ρίας καὶ φέρνουν τὰ βᾶγια εἰς τὸ ἱερό. Ὅταν βγοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, σημαίνουν τὴν καμπάνα πανηγυρικῶς. Εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἢ ἡ εἰδοποίησις ὅτι ἔφεραν τὰ βᾶγια. Ὅλη δὲ τὴν ἡ-μέρα σχεδὸν χτυπᾷ ἡ καμπάνα.

Ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἐπίτροποι καὶ ἄλ-λοι φιλόθρησκοι κόβουν τοὺς κλά-δους καὶ στολίζουν τὴν ἐκκλησίαν. Κά-νουν καὶ μικρὰ δεματάκια, τὰ ὁποῖα θὰ προσφερθοῦν εἰς τοὺς ἐκκλησιαζο-μένους κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυ-ριακῆς. Τὰ δεματάκια ἢ οἱ κλαδίσκοι τοποθετοῦνται εἰς ἓνα πανέρι, πού, ἀφοῦ θὰ εὐλογηθοῦν τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τὸν ἱερέα, θὰ διανεμηθοῦν. Κάθε χριστιανὸς παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, κατὰ ὀρισμαῖον στιγμὴν τῆς λειτουργίας, ἀπὸ ἓνα «βᾶγιο» καὶ ἀπὸ ἓνα σταυρὸν ἀπὸ φύλλο φοῖνικος. Τὸ κλαδί αὐτὸ τὸ τοποθετοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν εἰκόνων τοῦ σπιτιοῦ. Φύλλα βαΐων τὰ ρίχνουν εἰς τὸ θυμιάτο καὶ καπνίζουν αὐτοὺς πού εἶναι ἄρρωστοι ὅταν ἡ ἀσθένεια θεωρῆται ὅτι προέρ-χεται ἀπὸ μάτι ἢ βασκανίαν.

Τὴν Κυριακὴν δὲ τῶν Βαΐων, κατὰ συνήθειαν ἀπαρέγκλι-τον, ὁ κόσμος τρώγει ψάρι. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ψάρια, λόγω τῆς ζητήσεως τὴν ἡμέραν αὐ-τὴν, εἶναι ἀκριβά, οἱ πτωχό-τεροι καταφεύγουν εἰς τὸν λαϊκώτατο μπακαλιάρο. Καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ δὲ ἐπικρα-τεῖ τὸ ἔθιμον τῆς ἰχθυοφα-γίας εἰς μεγαλειότερον μάλι-στα βαθμὸν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων. Καὶ ὑπάρχει αὐ-τὴ ἡ λαϊκὴ ἑκφρασις: «Ἄν δὲν φᾶς ψάρι, πρέπῃ νὰ γλύ-ψῃς ἓνα ψαροκόκκαλο».

Τὸ ψάρι εἶναι πολὺ συνδε-δεμένο με τὰς ἑορτὰς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν Βαΐ-ων. Ἡ ἰχθυοφαγία ἐπίσης, κατὰ θρησκευτικὸν ἔθιμον, ἐ-πικρατεῖ καὶ κατὰ τὴν ἑορ-τὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Εἰς πολλὰ μέρη τὴν ἑορτὴν τῶν Βαΐων κά-νουν λαχανόπηγτες καὶ μα-καρόνια με μέλι. Τελικῶς δὲ πρέπῃ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἰς παλαιότερας ἐποχὰς κάθε θρησκευτικὴ ἑορτὴ εἶχε καὶ τὸ ἰδιαιτέρὸ της φαγητό. Ἦσαν δὲ συνδεδεμένα αἱ ἑ-ορταὶ καὶ με ὀρισμαῖνα πι-χνίδια. Ἀπὸ τῶν Βαΐων ἤρ-χιζαν νὰ παίζουν τόπι. Καὶ τὸ Πάσχα δὲ μικροὶ καὶ με-γάλοι δὲν ἄφηναν τὸ τόπι ἀπὸ τὰ χέρια των.

Κ. Φαλταίτης

Τὰ παιδιὰ γυρίζουν σὸ χωριὸ με τὰ βᾶγια.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΛΑΛΑ

Δέν ήταν ραγιαδες οί 'Επτανήσιοι. Μπορεί, βέβαια, νά μὴν ἦσαν ἐλεύθεροι, δὲν ζοῦσαν ὅμως ὑπὸ τὴν κτηνώδη κυριαρχίαν τῶν κατακτητῶν τους... Πότε οἱ 'Ενετοί, πότε οἱ 'Αγγλοι—δὲν μιλοῦμε βέβαια γιὰ τὰς ὀλιγοχρονίους κατακτήσεις τῶν Γάλλων, Ρώσων καὶ Τούρκων—εἶχαν δώσει εἰς τοὺς 'Ιονίους ὅλας τὰς δυνατότητας μιᾶς ἰδιαίτερας πνευματικῆς ἀναπτύξεως... 'Ε-τοὶ ἡ 'Επτάνησος, μοναδικὴ σχεδὸν σ' ὅλη τὴν ὑπόδουλον 'Ελλάδα, εἶναι ἐκείνη πού ἀνέδειξε ἄνδρες περίφημους στὴν καλλιτεχνία, στὰ γράμματα, στὰς ἐπιστήμας. Για-τροὶ καὶ δικηγόροι καταρτίζονται στὰ μεγάλα κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ δοξάζουν ὡς ἐπιστήμονες τὸ 'Ελληνικὸν ὄνομα.

'Ετσι ἡ 'Επτάνησος ἀποτελεῖ γιὰ τὴν ὑπόδουλον 'Ελλάδα τὴν ἐστία, ὅπου διατηρεῖται μιὰ ἀρκετὰ ζωηρὴ ἀκτίς φωτός στὰ σκότη τῆς παχυλῆς ἀμαθείας πού εἶχαν βυθισθῇ οἱ 'Ελληνες ὑπὸ τὰ πέλαμα τῶν κατακτητῶν τους.

Μὰ κατὶ ἄλλο ἀκόμη: 'Η 'Επτάνησος εἶναι τὸ καταφύγιον τῶν ραγιαδῶν, πού τοὺς κατατρέχει ἡ διοίκησις τοῦ ξένου δυνάστου...

'Εκεῖ βρίσκουν οἱ 'Ηπειρώτες καταφύγιο, ἐκεῖ οἱ Ρουμελιῶτες, οἱ Μωραῖτες...

Στὴν 'Επτάνησο, καὶ εἰδικῶς στὴ Ζάκυνθο, ὁ Κολοκο-τρώνης βρίσκει καταφύγιο κατατρεγμένος ἀπὸ τοὺς Τούρ-κους...

Στὴν 'Επτάνησο ἀκόμη ἡ Φιλικὴ 'Εταιρεία βρίσκει ἐλεύθερο πεδίο συστηματικῆς ἀναπτύξεως. Στὴ Ζάκυν-θο, ὁ 'Αγίος Νικόλαος τῶν Φιλικῶν εἶναι ἡ ἐκκλησία πού ὀρκίζονται οἱ ἀδελφοποιητοὶ τῆς Φιλικῆς 'Εταιρείας.

Στὴν 'Αγία Μαύρα—στὴν περίφημη Λευκάδα—ὁ Ξάν-θος ἐμπνέεται τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τῆς Φιλικῆς 'Εται-ρείας. Στὴν Κεφαλληνία εὐρίσκεται πάντοτε ἀναπεπτα-μένη ἡ σημαία τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων καὶ στοὺς δό-μους τοῦ 'Αργοστολίου καὶ τοῦ Κάστρου βροντοφωνοῦν-ται τὰ 'Ελληνικὰ αἰσθήματα τῶν 'Επτανησίων...

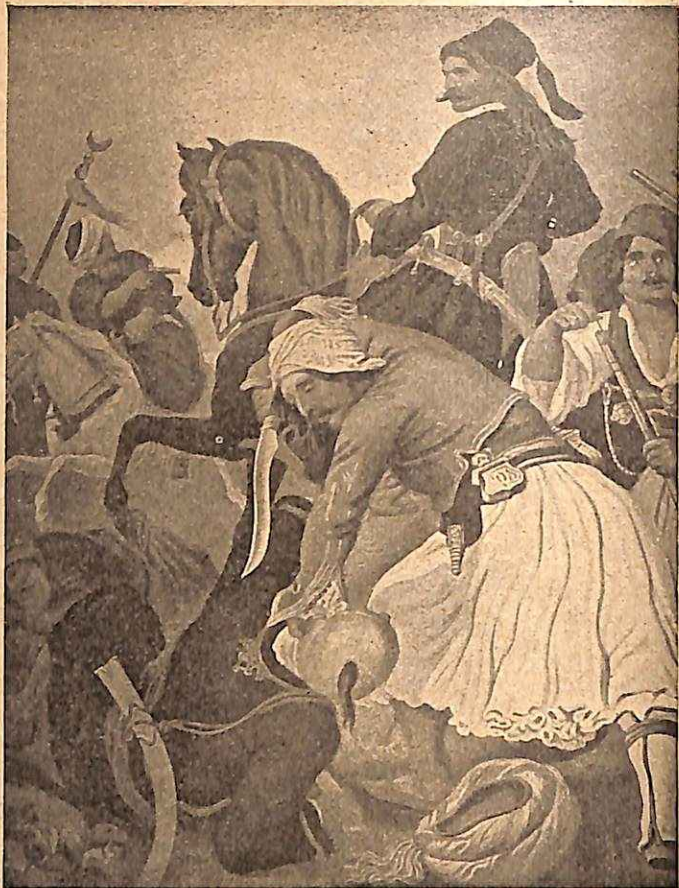
'Απὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἰσχυ-ρισθῇ ὅτι ἡ 'Επτάνησος προσέφερε τίς περισσότερες ὑπηρε-σίες στὸν ἀγῶνα τῶν 'Ελλήνων.

'Αλλὰ δὲν πρόκειται σήμερα γιὰ τίς γενικὲς αὐτὲς τῶν 'Επτανησίων ὑπηρεσίες. Γιατὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ 'Ελ-ληνες δὲν ἀρκέσθηκαν μόνον εἰς τὴν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος. Προσέφεραν χρῆμα καὶ αἷμα...

'Η μάχη τοῦ Λάλα εἶναι μία ἀπὸ τίς σπουδαιότερες ὑπηρεσίες πού προσέφεραν οἱ 'Επτανήσιοι καὶ ἰδιαίτερος οἱ Κεφαλλήνες καὶ Ζακύνθιοι. Θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ γιὰ τὴν περίφημη αὐτὴ μάχη μερικὲς ἐνδιαφέρουσες λεπτο-μέρειες:

Σῶμα Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων εἶχεν ἀποβιβασθῇ στὴν Πελοπόννησο ὑπὸ ἀρχηγούς τοὺς Κωνσταντῖνον Με-ταξᾶν, Γεράσιμον Φωκᾶν, 'Ανδρέαν Μεταξᾶν, Εὐάγγελον Πανᾶν, Διονύσιον Σεμπρικόν, Παναγιώτην Στρούζαν καὶ Μιχαὴλ Κουτουφᾶν. 'Αντικειμενικὸς σκοπὸς τοὺς ἦταν ἡ κατάληψις τοῦ Λάλα, τοῦ προπυργίου αὐτοῦ τῶν ἀνδρει-τέρων Τούρκων, πού εἶχαν τρομοκρατήσῃ ὅλο τὸ χριστιαν-ικὸ στοιχεῖο τῆς Πελοποννήσου.

Τὸ σῶμα τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων πού ἀπετε-λεῖτο ἀπὸ 460 Κεφαλλήνες καὶ 43 Ζακυνθίους, προεκάλεσε σὲ ἀνυμαχίας τοὺς Λαλαίους, εἰς μάτην ὅμως, διότι οὗτοι,

ταμπουρωμένοι εἰς τὰ ὄχυρά των, δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἀπαν-τήσουν εἰς τὰς προκλήσεις.

Τότε ἐσκέφθησαν νὰ τοὺς γράψουν καὶ νὰ τοὺς καλέ-σουν εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς παράδοσιν' μετεχειρί-σθησαν μάλιστα ἓνα τέχνασμα: 'Ὡς ἀρχηγόν των ἐνε-φάνισαν κάποιον ἀνύπαρκτο πρόσωπο, στὸ ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα Μιχαὴλ 'Υψηλάντης, καὶ ἐνῶ δὲν ἦσαν παρὰ 503 ἐν ὄλφ ὀπλοφόροι, ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἦσαν πολυά-ριθμοι.

Καὶ ἔγραψαν:

«'Απὸ ἡμᾶς τοὺς ἀρχηγούς τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ζα-κυνθίων, εἰς σᾶς τοὺς εὐγενεῖς ἀγαθὲς καὶ λοιποὺς ἀρχη-γούς τῶν Λαλαίων.

Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν 'Ελλήνων 'Αλεξάνδρου 'Υψηλάντου, ὅστις ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Βλα-χίαν, τὴν Μολδαυίαν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰ ἄλλα μέρη τῆς 'Ανατολῆς, ἤλθαμεν ἐδῶ εἰς τὸν Μωρέαν, ἐπιφορτισμένοι νὰ σᾶς προτείνωμεν τὴν εἰρήνην διὰ μέ-σου μιᾶς συνθήκης, καθὼς ὑπαγορεύουν οἱ Νόμοι ὅλης τῆς Εὐρώπης, καὶ συνοδευόμεθα ἀπὸ ἓνα ἰδιὸν του συγ-γενῆ. 'Εάν εἰς τοῦτο φανῇτε ἐναντίοι, εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ δώσωμεν κάθε βοήθειαν καὶ κάθε υπεράσπισιν εἰς τοὺς ἐχθρούς σας Μωραῖτες καὶ διὰ τοῦ πυρός καὶ τῆς σπάθης νὰ σᾶς χαλάσωμεν, διὰ τοῦτο εἴμεθα τὸν ἀριθμὸν περί-που χίλιοι ὀπλοφόροι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ πολέμου καὶ ἔξ κανόνια.

Μένει, λοιπόν, εἰς τὴν θέλησίν σας νὰ ἐκλέξετε ἢ τὸν πόλεμον ἢ τὴν εἰρήνην. Μὲ τὴν εἰρήνην φυλάττετε τὴν ζωὴν καὶ κατάστασίν σας, μὲ τὸν πόλεμον ἔξ ὀλοκλήρου θὰ χαλαστήτε εἰς ὀλίγας ὥρας, ὅταν σᾶς κτυπήσωμεν.

Περιμένομεν τὴν ἀπάντησίν σας καὶ ἐάν ἔχετε σκοπὸν νὰ συνομιλήσετε μὲ ἡμᾶς, στείλετε ὑποκείμενον ἄξιον καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειάν του σᾶς ἐγγυώμεθα μὲ κάθε τρόπον καὶ μὲ τὸν ἀπεσταλμένον σας θέλει ἀποφασισθῇ ὁ τόπος διὰ νὰ τελειώσωμεν τὰς συμφωνίας μας.

Σᾶς εἰδοποιούμεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις πού ἠκολούθησε χθὲς

δὲν ἦτο γνωστὴ εἰς ἡμᾶς, καὶ ἐάν εὐρέθημεν ἠναγκασμέ-νοι νὰ σᾶς τραθήξωμεν κανένα τουφέκι, τὸ ἐκάμαμεν διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν κάθε ἄλλο κίνημα, ἀλλὰ σήμερον θέλει τιμωρήσωμεν τοὺς παρακούσαντας.

'Απὸ τὸ γενικὸν Στρατόπεδόν μας

Α' 'Ιουνίου 1821

Μιχαὴλ 'Υψηλάντης

Κωνσταντινουπόλις, γενικὸς ὀπλαρχηγὸς ἐκστρατείας

Οἱ ἀρχηγοὶ

Κ. Μεταξᾶς, Γεράσιμος Φωκᾶς, 'Ανδρέας Μεταξᾶς, Εὐ-άγγελος Πανᾶς, Διονύσιος Σεμπρικὸς, Παναγ. Στρού-ζας, Μιχαὴλ Κουτουφᾶς, Γραμματεὺς καὶ Διερμηνεύς.»

Τὴν ἐπομένην 2 'Ιουνίου ὁ Παναγῆς Μεσσάρης, ἓνας νέος ἐξ 'Αργοστολίου, ἀνέλαβε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Λαλαίους τὴν ἐπιστολήν.

Τὸν ἀπεσταλμένον τῶν Κεφαλλήνων τὸν ἐδέχθησαν μὲ εὐγένειαν, τὸν περιποιήθησαν μάλιστα ἀρκετὰ καὶ τὴν ἐ-πομένην τὸν ἔστειλαν πίσω μὲ τὴν δέλωσιν ὅτι «ἐπειδὴ οἱ ἀγαθὲς εἶναι ἔξω τοῦ χωριοῦ, δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς ἀ-παντήσουν. 'Εστειλαν μάλιστα εἰς τοὺς Κεφαλλήνας, διὰ νὰ τοὺς ἀποδείξουν ὅτι ἔχουν ἀφθονίαν τροφίμων, δυὸ ψω-μιά, ἓνα γλύκισμα καὶ ἓνα καλὰ κεράσια! Τὴν ἐπομέ-νην ὅμως ἔφθασεν ὡς ἀπεσταλμένος τῶν Λαλαίων ὁ Μπέ-υκος Κεχαγιᾶς, ἓνας ἀγέρωχος Τούρκος ἡλικίας 35 ἐ-τῶν. 'Εζήτησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, ἐκεῖνοι δὲ δὲν ἔφεραν ἀντιρρήσεις, ἀρκεῖ νὰ ἐδέχετο νὰ τοῦ δέσουν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ ἀγέρωχος ὅμως αὐτὸς Τούρκος ἀπήντησε:

«Μόνον ὁ θάνατος καὶ ὁ ὕπνος κλείει τοὺς ὀφθαλ-μούς τῶν Λαλαίων»...

Καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν τῶν Λαλαίων:

«Πρὸς σᾶς τοὺς φίλους μας Μεταξᾶδες καὶ λοιποὺς 'Ελλήνας Κεφαλλήνας καὶ Ζακυνθίους.

Μᾶς ἐφάνησαν παράδοξα ὅσα πρὸς ἡμᾶς ἐγράψατε. 'Η 'Επτάνησος ὑπόκειται εἰς τοὺς 'Αγγλους, οἱ Τούρκοι πόλεμον μὲ τοὺς 'Αγγλους δὲν ἔχουν, ἀλλὰ μάλιστα φι-λικαὶ σχέσεις τοὺς συνδέουν μὲ αὐτούς' ἐπομένως διστά-ζομεν νὰ πιστεύσωμεν καὶ ὅσα λέγετε περὶ τῆς γενικῆς ἐπαναστάσεως τῶν 'Ελλήνων καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς Τουρκίας. 'Αλλὰ ἡμεῖς οἱ Λαλαῖοι τί θέλομεν τὴν ζωὴν μας καὶ ὑπαρξίν μας, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ὁμόπιστοί μας, κατὰ τοὺς λόγους σας, κατεστράφησαν; Καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἐσθί-κωσεν τὸν νοῦν τῶν ραγιαδῶν Μωραϊτῶν καὶ ἐπανεστᾷτη-σαν, σεῖς οἱ 'Επτανήσιοι δὲν πρέπει νὰ λαμβάνετε μέρος μὲ αὐτούς, σᾶς συμβουλευόμεν λοιπὸν νὰ τραθηχθῇτε καὶ ἡμεῖς θέλωμεν σᾶς δώσει ὡς φίλοι τὰ μέσα τῆς ἀναχωρή-σεώς σας, καὶ μὴν ἀκοῦτε τὰ ψέματα τῶν ραγιαδῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ψευτογιώργη, ὅστις θὰ πάρουν καὶ αὐ-τούς καὶ ἐσᾶς εἰς τὸν λαϊμὸν τους...».

Καὶ ἔτσι αἱ ἐχθροπραξίαι ἤρχισαν μὲ τὴν ἄρνησιν τῶν Λαλαίων νὰ παραδοθῶν... Καὶ αἱ μάχαι, μάχαι πο-λυήμεροι, συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Λάλα ὑπὸ τῶν γενναίων 'Επτανησίων.

'Αλλὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔχει καὶ ἓνα ἐπίλογον:

'Η ἐπιστολὴ τῶν 'Αρχηγῶν πρὸς τοὺς Λαλαίους παρε-δόθη εἰς τὴν 'Ιόνιον Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἐξέδωσε τὴν κάτωθι προκήρυξιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐξώφλησεν εἰς βάρος τῆς περιουσίας μόνον τοῦ Κωνσταντίνου Μεταξᾶ:

'Ιδού ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ προκήρυξις:

«'Αριθμὸς 86.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Β. Θεοτόκης.

'Εκ μέρους τῆς Α. Υ. τοῦ Προέδρου καὶ τῶν ἐκλαμ-προτάτων Γερουσιαστῶν τῶν ἠνωμένων Κρατῶν τῶν 'Ιο-νίων Νήσων.

'Επειδὴ προκύπτει εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Κρατῶν τούτων, ὅτι διάφορα ἄτομα, ὑπήκοοι 'Ιόνιοι, ἐτόλμησαν διὰ μιᾶς προκηρύξεως ὑπὸ χρονολογίαν Α' 'Ιουνίου 1821 (τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει εἰς χεῖρας τῆς Κυ-βερνήσεως) καὶ διακηρυχθῶσιν ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων καὶ ταυτοχρόνως ἐκτελεσταὶ τῆς διαταγῆς ἐνὸς προσώπου ξένου, καὶ ὑπὸ τοιούτου ψευδοῦς καὶ ἐγκληματικοῦ χαρακτήρος τεθέντες ἐπὶ ἄν-δρων, ὡσαύτως ὑπηκόων 'Ιονίων, προέθεντο νὰ λάβωσι μέρος ἐνεργητικὸν εἰς τὸν τῆς Πελοποννήσου πόλεμον, κατὰ τοῦ κοινοῦ δικαίου τῶν 'Εθνῶν καὶ ἐπὶ προδοτικῇ παραβάσει τῆς περὶ οὐδετερότητος πράξεως τῆς Κυβερ-νήσεως τῶν Κρατῶν τούτων, ἧτις δὲν ἔχει πόλεμον οὐδέ αὐτὴ, οὐδὲ ὁ σεπτὸς ἡγεμὼν, ὅστις τὴν προστατεύει, μετ' οὐδενὸς τῶν ἀλληλομαχοῦντων μερῶν εἰς τὴν ρηθεῖ-σαν Χερσόνησον, οὕτω, ἡ ἐκτελεστικὴ 'Αρχὴ τῶν Κρατῶν τούτων διακηρύττει διὰ τῆς παρούσης, ὅτι ἂν οἱ ρηθέντες ἀρχηγοὶ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θέλουσι κάτωθι σημει-ωθῇ, δὲν ἤθελον ἀποσυρθῇ τοῦ ἀξιοκατακρίτου ἐπιχειρή-ματός των μετὰ 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς σήμερον (ἐπιστρέφον-τες εἰς τὰς Νήσους ἵνα δικαιωθῶσι), οὗτοι θέλουσιν ἐννο-εῖσθαι αἰώνως ἐξωρισμένοι τοῦ 'Ιονίου ἐδάφους, τὰ κτή-ματά των θέλουσι δεσμευθῇ καὶ οἰαδήποτε ἐποχῇ ἤθε-λον πέσει ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς Κυβερνήσεως, θέλουν ἐφαρμοσθῇ ἐπ' αὐτῶν οἱ περὶ κεφαλαιωδῶς ἐξορίστων ἀ-ναφορικοὶ νόμοι...

Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους τῶν Κρατῶν τούτων, οἵτινες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοιούτων ψευδῶν ὁδηγῶν 'Ιονίων καὶ διὰ τοῦ ἐπισυνημένου χαρακτήρος εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην κατάστασιν, φαίνεται ὅτι ἀφέντες ἡπατήθησαν ὑπὸ τῶν ρηθέντων ὀπλαρχηγῶν ἵνα κάμωσι πόλεμον εἰς τὴν ρηθείσαν Χερσόνησον, ὡς ἐπίσης πᾶς ἄλλος 'Ιόνιος, ὅστις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤθελε παρασυρθῇ εἰς ἐχθρο-πραξίας ἐναντίον οἰουδήποτε τῶν διαμαχομένων μερῶν ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἄλλαχοῦ, διατάσσονται ἅπαντες ἀδιακρί-τως νὰ ἐπιστρέψωσι τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ἐστίαν τῶν οἰκο-γενειῶν των, ἵνα μὴ καθυποβληθῶσιν εἰς τὴν αὐστηρό-τητα ἐκείνην τῶν μέτρων, εἰς ἣν ἡ διαγωγὴ ἀντιθετος εἰς τὰς παρά τῆς Κυβερνήσεως των προκεκηρυγμένας τῆς οὐδετερότητος ἀρχάς, ἀναμφιβόλως ἤθελε τοὺς ἐκθέσει.

'Η Κυβέρνησις εἶναι πεπεισμένη, ὅτι αἱ ρηθεῖσαι δια-τάξεις εἶναι ἱκαναὶ ἵνα χαράξωσι τὴν γραμμὴν τῆς δια-γωγῆς παντὸς ἄλλου ὑπηκόου, ὅστις ἤθελεν ἀποπειραθῇ νὰ μιμηθῇ τὸ αὐθαίρετον καὶ ἐπίμειπτον παράδειγμα τῶν μνησθέντων ἀτόμων.

(Ἀκολουθοῦν τὰ ὀνόματα ὡς εἰς τὸ ἔγγραφο πρὸς Λαλαίους).

'Η παρούσα θέλει τυπωθῇ εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσ-σας, 'Ελληνικὴν καὶ 'Ιταλικὴν καὶ δημοσιευθῇ πρὸς παγ-κόσμιον γνῶσιν.

Κέρκυρα 18 'Ιουλίου

'Επιταγὴ τῆς Γερουσίας

Σίντνεϋ Γ. 'Οσμπορν.

Μὰ ἡ προκήρυξις αὕτη δὲν ἐπτόησε τοὺς 'Επτανησί-ους. Καὶ μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος χιλιάδες 'Επτανησίων προσέφεραν παντοῦ τὰς ὑπηρεσίας των. 'Η ἐνίσχυσίς των ἦτο παντοῦ δεκτὴ εὐγνωμόνας. 'Η συμβολὴ των εἰς τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς 'Επτανή-σου ἦτο μεγάλη...

'Αγγελος Μεταξᾶς

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς Οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ξαπλωμένος στη σανίδα του, ο Άρθουρος τώλεγε, χωρίς να κουνιέται καθόλου. «Η καλλίτερα, προσπαθούσε να τὸ λέει, γιατί ἐκόμπιζε φοβερά και δὲν μπορούσε νὰ πῇ γρήγορα τρεῖς λέξεις στὴν ἀράδα. Συχνὰ μάλιστα ἔκανε καὶ λάθη. Ἡ μητέρα του τὸν ἐδιόρθωνε μαλακά, μὰ κι' ἐπι-
μονα:

- Δὲν ξέρεις τὸ μῦθο σου! τοῦλεγε.
- Μὰ, μαμά...
- Ναί, περισσότερα λάθη κάνεις σήμερα ἀπὸ χθές.
- Προσπάθησα νὰ τὸν μάθω...
- Δὲν τὸν ἔμαθες ὅμως.
- Δὲν μπόρεσα.
- Γιατί;
- Δὲν ξέρω... Ἔτσι... Γιατ' εἶμαι ἄρρωστος.
- Μὰ δὲν ἔχεις καμμιὰ ἀρρώστεια τοῦ κεφαλιοῦ! ὦ Α, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ μὴ μάθης τίποτε καί, μὲ τὴν πρόφασιν πὼς εἶσαι ἄρρωστος, νὰ μεγαλώσης ἀγράμματος!

Πολὺ αὐστηρὴ μοῦ φάνηκε ἡ κυρία Μιλλιγκαν' κι' ὅμως μιλοῦσε χωρὶς θυμὸ καὶ μὲ φωνὴ γλυκεῖα.

— Γιατὶ δὲ μαθαίνεις τὰ μαθήματά σου καὶ μὲ κάνεις νὰ λυπάμαι ἔτσι;

— Μὰ δὲν μπορῶ, μαμά, σοῦ λέω πὼς δὲν μπορῶ.

Κι' ὁ Άρθουρος ἄρχισε νὰ κλαίη.

Τὰ δάκρυά του ὅμως δὲν ἐκλόνησαν τὴν κυρία Μιλλιγκαν.

— Ἦθελα νὰ σ' ἀφήσω τώρα νὰ παίξεις μὲ τὸν Ρεμὴ καὶ μὲ τὰ σκυλιὰ, ἐξηκολούθησε μὰ δὲν σ' ἀφίνα, ἂν δὲν μοῦ πῆς τὸ μῦθο σου χωρὶς λάθος.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσε στὸν Άρθουρὸ τὸ βιβλίο κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἐκεῖνος ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλητὰ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ θέσιν μου τὸν ἀκούγα.

Πὼς ἡ κυρία Μιλλιγκαν μπορούσε νὰ φέρνεται ἔτσι αὐστηρὰ στὸν καὶ μὲν τὸν Άρθουρ, ποὺ ὅμως τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ;... Ἄν δὲν μπορούσε νὰ μάθῃ τὸ μῦθμά του, δὲν ἔφταιγε βέβαια αὐτός, παρὰ ἡ ἀρρώστεια του.

Καὶ τώρα θὰ τὸν ἀφινε, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ ἕνα καλὸ λόγο.

Μὰ ὅχι, δὲν τὸν ἀφινε... Ἀντὶ νὰ μὴ στὴν κάμαρά της, ὅπως ἐνόμιζα πὼς θάκανε στὴν ἀρχή, ξαναγύρισε σὸ παῖδί της.

— Θέλεις, τοῦ εἶπε, νὰ τὸν μάθουμε μαζί;

— ὦ ναί, μαμά, μαζί!

Κάθισε τότε κοντὰ του, ξαναπῆρε τὸ βιβλίο κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ σιγὰ τὸ μῦθο, ποὺ λέγονταν «Ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνάκι». Ὁ Άρθουρος ξανάλεγε μαζί της κάθε λέξι καὶ κάθε φράσι.

Ἀφοῦ τοῦ διάβασε ἔτσι τὸ μῦθο τρεῖς φορές, ἡ κυρία Μιλλιγκαν, τοῦδωσε τὸ βιβλίο καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν διαβάσῃ καὶ μονάχος του. Καὶ τότε μῆκε στὴν κάμαρά της.

Ἀμέσως ὁ Άρθουρος ἄρχισε τὸ διάβασμα κι' ἀπὸ τὴ θέσιν μου ἔβλεπα τὰ χεῖλη του ποὺ κουνιούνταν.

Ἦταν φανερό πὼς τώρα μελετοῦσε μὲ ζήλο.

Αὐτὸ ὅμως δὲν βάσταξε πολὺ. Γρήγορα σήκωσε τὰ μάτια του ἀπ' τὸ βιβλίο, τὰ χεῖλη του δὲν κουνιούνταν πιά τόσο γρήγορα κι' ἀξαφνὰ σταμάτησαν ὀλωσδιόλου.

Δὲν ἐδιάβαζε πιά, οὔτε ἔλεγε τὸ μῦθο ἀπ' ἔξω. Τὰ μάτια του, ποὺ γύριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπαντήθηκαν μιά στιγμὴ μὲ τὰ δικά μου.

Τοῦ ἐγένεψα νὰ ξαναρχίσω τὸ μάθημά του. Μοῦ χαμογέλασε γλυκά, σὰ νὰ μοῦλεγε πὼς μ' εὐχαριστεῖ πὼς τοῦ τὸ θυμίσω, καὶ τὰ μάτια του προσηλώθηκαν πάλι σὸ βιβλίο.

Σὲ λίγο ὅμως ξανασηκώθηκαν καὶ πῆγαν ἀπὸ τὴ μιὰ ὀχθὴ τοῦ καναλιοῦ στὴν ἄλλη.

Ἐπειδὴ δὲν κύτταζαν πιά πρὸς τὸ μέρος μου, σηκώθηκα ὀρθός· ἔτσι κίνησα τὴν προσοχή τοῦ Άρθουρου καὶ τοῦδεῖξά πάλι τὸ βιβλίο του.

Ξανάσκυψε σ' αὐτό. Δυστυχῶς, ὅστερ' ἀπὸ δυὸ λεπτὰ, ἕνα ὥραῖο θαλάσσοπούλι, γοργὸ σὰν τὴ σαῖτα, ἔσχισε τὸ κανάλι μπροστὰ σὸ πλοῖο, ἀφίνοντας πίσω του μιὰ γαλάζια ἀκτίνα.

Ὁ Άρθουρος σήκωσε φυσικὰ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸ παρακολουθήσῃ.

Κι' ἀφοῦ χάθηκε τὸ πουλί, μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε:

- Δὲ μπορῶ, βλέπεις. Θέλω πολὺ, μὰ δὲ μπορῶ.
- Ἐπλησίασα.
- Καὶ ὅμως, τοῦ εἶπα, ὁ μῦθος αὐτός δὲν εἶναι πολὺ δύσκολος.
- ὦ, δυσκολώτατος μάλιστα!
- Ἐμένα μοῦ φάνηκε εὐκολός.
- Ἀκουσὰ τὴ μαμά σας ποῦ τὸν διάβασε καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν θυμοῦμαι.
- Χαμογέλασε σὰ νὰ μὴν τὸ πίστευε.
- Θέλετε νὰ σὰς τὸν πῶ;
- Ἀδύνατο! Δὲ θὰ μπορέσης!
- Θὰ μπορέσω... Θέλετε νὰ δοκιμάσω;... Πάρτε τὸ βιβλίο.
- Ὁ Άρθουρος πῆρε τὸ βιβλίο κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ λέω τὸ μῦθο ἀπ' ἔξω. Δὲν μὲ διώρρωσε παρὰ δυὸ-τρὶς φορές.
- Περιέργω πὼς τὸν ξέρεις ἐσύ! ἐφώναζε.
- Καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸν ἔλεγα χωρὶς κανένα λάθος.
- Μὰ πὼς κατάφερες νὰ τὸν μάθης ἔτσι;
- Νά, ὅσο τὸν διάβαζες ἡ μαμά σας, ἐγὼ ἀκούγα μ' ὅλη μου τὴν προσοχή, χωρὶς νὰ κυττάζω τί γίνεται γύρω μας.
- Κοκκίνισε σὰ νὰ ντράπηκε καὶ μιὰ στιγμὴ γύρισε τὰ μάτια του ἄλλοῦ. Ἐπειτα πάλι μοῦ εἶπε:
- Καλὰ, κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ προσέξω σὰν καὶ σένα. Πὼς τὸ κατάφερες ὅμως νὰ κρατήσης σὸ νοῦ σου, μὲ τὴ σειρά τους, ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια; Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι παρὰ λίγα κι' ἀνακατωμένα.
- Ξέρω κι' ἐγὼ πὼς τὸ κατάφερα; ὦς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ. Προσπάθησα ὅμως νὰ τὸ σκεφθῶ τώρα καὶ νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσω.
- Γιὰ τὴ πράγμα μιλᾷ αὐτός ὁ μῦθος; τοῦ εἶπα. Γιὰ ἕνα ἀρνί. Ναί; Βάζω λοιπὸν μὲ τὸ νοῦ μου ἀρνιά. Ἐπειτα συλλογιέμαι τί κάνουν αὐτὰ τ' ἀρνιά. Ἐτ' ἀρνιά εἶναι ἀσφαλισμένα σὸ μαντρί τους». Βλέπω ἀμέσως τ' ἀρ-

— Δὲ μπορῶ, βλέπεις. Θέλω πολὺ, μὰ δὲ μπορῶ.

Ἐπλησίασα.

— Καὶ ὅμως, τοῦ εἶπα, ὁ μῦθος αὐτός δὲν εἶναι πολὺ δύσκολος.

— ὦ, δυσκολώτατος μάλιστα!

Ἐμένα μοῦ φάνηκε εὐκολός.

— Ἀκουσὰ τὴ μαμά σας ποῦ τὸν διάβασε καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν θυμοῦμαι.

Χαμογέλασε σὰ νὰ μὴν τὸ πίστευε.

— Θέλετε νὰ σὰς τὸν πῶ;

— Ἀδύνατο! Δὲ θὰ μπορέσης!

— Θὰ μπορέσω... Θέλετε νὰ δοκιμάσω;... Πάρτε τὸ βιβλίο.

Ὁ Άρθουρος πῆρε τὸ βιβλίο κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ λέω τὸ μῦθο ἀπ' ἔξω. Δὲν μὲ διώρρωσε παρὰ δυὸ-τρὶς φορές.

— Περιέργω πὼς τὸν ξέρεις ἐσύ! ἐφώναζε.

— Καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸν ἔλεγα χωρὶς κανένα λάθος.

— Μὰ πὼς κατάφερες νὰ τὸν μάθης ἔτσι;

— Νά, ὅσο τὸν διάβαζες ἡ μαμά σας, ἐγὼ ἀκούγα μ' ὅλη μου τὴν προσοχή, χωρὶς νὰ κυττάζω τί γίνεται γύρω μας.

Κοκκίνισε σὰ νὰ ντράπηκε καὶ μιὰ στιγμὴ γύρισε τὰ μάτια του ἄλλοῦ. Ἐπειτα πάλι μοῦ εἶπε:

— Καλὰ, κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ προσέξω σὰν καὶ σένα. Πὼς τὸ κατάφερες ὅμως νὰ κρατήσης σὸ νοῦ σου, μὲ τὴ σειρά τους, ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια; Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι παρὰ λίγα κι' ἀνακατωμένα.

Ξέρω κι' ἐγὼ πὼς τὸ κατάφερα; ὦς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ. Προσπάθησα ὅμως νὰ τὸ σκεφθῶ τώρα καὶ νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσω.

— Γιὰ τὴ πράγμα μιλᾷ αὐτός ὁ μῦθος; τοῦ εἶπα. Γιὰ ἕνα ἀρνί. Ναί; Βάζω λοιπὸν μὲ τὸ νοῦ μου ἀρνιά. Ἐπειτα συλλογιέμαι τί κάνουν αὐτὰ τ' ἀρνιά. Ἐτ' ἀρνιά εἶναι ἀσφαλισμένα σὸ μαντρί τους». Βλέπω ἀμέσως τ' ἀρ-

νὰ ξαπλωμένα νὰ κοιμούνται ἡσυχά. Κι' ἀφοῦ τὰ ἰδῶ, δὲν τὰ ξεχνῶ πιά... Παρακάτω λέει: «Τὰ σκυλιὰ κοιμούνται». Φυσικά, ἀφοῦ τ' ἀρνιά εἶναι ἀσφαλισμένα, κοιμούνται καὶ τὰ σκυλιὰ ποὺ τὰ φυλάνε. Τὰ βλέπω κι' αὐτὰ καὶ δὲν τὰ ξεχνῶ. Μὰ ἐξῆρ' ἀπὸ τὰ σκυλιὰ, ποῖος ἄλλος φυλάει τὸ κοπάδι;

— Ὁ βοσκός! εἶπε ὁ Άρθουρος.

— ὦραϊά. Μὰ κι' ὁ βοσκός, ἀφοῦ τ' ἀρνιά εἶναι ἀσφαλισμένα σὸ μαντρί, δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνῃ. Πὼς περνᾷ λοιπὸν τὴν ὥρα του;

— Παίζει τὴ φλογέρα του.

— Τὸν βλέπετε τώρα κι' ἐσεῖς;

— Ναί.

— Ποῦ εἶναι;

— Κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρο, στὸν ἴσκιο...

— Μονάχος του;

— Ὀχι, μ' ἄλλους γείτονες βοσκούς.

— Ἐ! τώρα λοιπὸν ποῦ τὰ βλέπετε ὅλ' αὐτὰ, δὲν μπορεῖτε νὰ θυμηθεῖτε τὰ λόγια τοῦ μῦθου; Ἐγὼ λέω πὼς μπορεῖτε! ὦ, βέβαια μπορεῖτε!...

Ὁ Άρθουρος μὲ κύτταζε μὲ δισταγμό. Ἀλήθεια, θὰ μπορούσε;... Ἐπὶ τέλους ἀποφασίσθηκε κι' ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ:

«Τ' ἀρνιά εἶναι ἀσφαλισμένα σὸ μαντρί τους. Τὰ σκυλιὰ κοιμούνται. Κι' ὁ βοσκός, στὸν ἴσκιο ἑνὸς μεγάλου δένδρου, παίζει τὴ φλογέρα του μ' ἄλλους γείτονες βοσκούς».

Κι' ἀξαφνὰ, κτυπώντας τὰ χεῖριά του μὲ χαρὰ, ἐφώναζε:

— Τὸν ξέρω!... ὦς ἐδῶ, τὸν ξέρω! Δὲν ἔκανα κανένα λάθος!

— Θέλετε λοιπὸν νὰ μάθετε καὶ τὸ ὑπόλοιπο μὲ τὸν ἴδιο τρόπο;

— Ναί! Μὲ σένα εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸν μάθω ὅλο.

ὦ, πὼς θὰ εὐχαριστήθῃ ἡ μαμά!

Κι' ἄρχισε νὰ μαθαίῃ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ μῦθου, ὅπως εἶχε μάθει καὶ τὴν ἀρχή.

Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τὸν ἤξερε στὴν ἐντέλεια καὶ τὸν ἔλεγε ἀπέξω χωρὶς νὰ σκοντάφτῃ καθόλου.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μῆκε ἡ μητέρα του.

Στὴν ἀρχὴ θύμωσε ποῦ μὰς εἶδε μαζί, γιατί ἐνόμιζε πὼς παίζαμε μὰ ὁ Άρθουρος δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ πῇ λέξι.

— Τὸν ξέρω, τῆς φώναξε. Αὐτός μοῦ τὸν ἔμαθε!

Ἡ κυρία Μιλλιγκαν μὲ κύτταζε ἐκπληκτικὴ κι' ἐτοιμαζονταν νὰ μὲ ρωτήσῃ, ὅταν ὁ Άρθουρος ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ τὸ «Λύκο καὶ τ' ἀρνάκι». Μὲ χαρούμενο ὕφος, θριαμβευτικῶς, εἶπε τὸ μῦθο ὁλόκληρο, χωρὶς νὰ κομπιάσῃ καὶ χωρὶς νὰ λαθέψῃ πουθενά.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐγὼ κύτταζα τὴν κ. Μιλλιγκαν. Εἶδα τ' ὥραῖο τῆς πρόσωπο νὰ φωτισθῇ ἀπὸ ἕνα χαμόγελο, ἔπειτα μοῦ φάνηκε πὼς τὰ μάτια τῆς ὑγράθηκαν· ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔσκυψε κι' ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυὸ χεῖρά τοῦ παιδὶ τῆς, γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ, δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ ἂν ἔκλαιγε.

— Τὰ λόγια, ἔλεγε ὁ Άρθουρος, εἶναι κουτὰ, δὲ σημαίνουν τίποτα· τὰ πράγματα ὅμως τὰ βλέπεις κι' ὁ Ρεμὴς μ' ἔκανε νὰ ἰδῶ τὸ βοσκὸ μὲ τὴ φλογέρα του. Ἀμὰ σήκωνα τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο, δὲν μ' ἐνοιαζε πιά γιὰ τὰ γύρω μου πράγματα· ἔβλεπα μόνον τὴ φλογέρα τοῦ βοσκού κι' ἀκούγα τὸ τραγοῦδι ποὺ ἔπαιζε. Θέλεις, μαμά, νὰ σοῦ τὸ πῶ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι;

Κι' ἐτραγοῦδῃσε ἀγγλικά ἕνα σκοπὸ λυπητερό.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κυρία Μιλλιγκαν ἔκλαιγε γιὰ καλὰ. Κι' ὅσα σηκώθηκε, εἶδα τὰ δάκρυά της στὰ μάγουλα τοῦ Άρθουρου. Τότε μὲ πλησίασε, μοῦ ἔπιασε τὸ χεῖρ καὶ μοῦ τὸ ἔσφιξε τόσο τρυφερά, ποῦ αἰσθάνθηκα μιὰ μεγάλη συγκίνησι.

— Εἶσαι καλὸ παιδί, μοῦ εἶπε.

Ἄν διηγῆθῃκα μὲ τόση ἔκτασι τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, τὸ ἔκανα γιὰ νὰ ἐννοηθῇ ἡ ἀλλαγὴ ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἔγινε στὴ θέσιν μου. Χθὲς μὲ εἶχαν πάρει γιὰ σαλτιμπάγκο, ὀποχρεωμένο νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὰ σκυλιὰ του, μὲ τὸν πῆγκο καὶ μὲ τὴν ἄρπα του ἐν ἄρρωστο παιδί. Ἀλλὰ τὸ μάθημα αὐτὸ μ' ἐχώρισε ἀπὸ τὰ ζῶα μου· ἔγινα σύντροφος, σχεδὸν φίλος.

Πρέπει νὰ πῶ τώρα καὶ τοῦτο, ποῦ τὸ ἔμαθα ἀργότερα: ἡ κυρία Μιλλιγκαν ἦταν καταλυπημένη ποῦ ἔβλεπε τὸ γυῖό της νὰ μὴ μαθαίῃ, ἡ καλλίτερα, νὰ μὴ μὴ μὴ μάθῃ τίποτα. Ἄν. καὶ ἄρρωστος, ἡ μητέρα του ἐννοοῦσε νὰ καταγίνεται, νὰ διαβάξῃ καὶ ἴσα-ἴσα ἐπειδὴ ἡ ἀρρώ-

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ

Ἡ ειλικρίνεα εἶναι ἐναρμόνιος τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων πρὸς ὅ,τι πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἀληθές. Οἱ δόλοιοι προσπαθοῦν νὰ φαίνωνται διαφορετικοὶ παρ' ὅ,τι εἶναι. Ὁ δόλιος εἶναι κίβδηλο νόμισμα, ποῦ ἐπιζητεῖται νὰ κυκλοφορήσῃ ὡς γνήσιο. Τὸ κυριώτερο ναρκηριστικὸ τῆς ἐντιμότητος ἑνὸς ἀτόμου εἶναι ἡ ειλικρίνεα. Χωρὶς τὴν ἀρετὴ αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοηθῇ οὔτε φιλία, οὔτε συναλλαγὴ, οὔτε ἀνέφελος οἰκογενειακὸς βίος, ἄλλ' οὔτε καὶ κοινωνικὴ σύστασις. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ειλικρινεῖος ἀνθρώπου εἶναι ἀπλή. Οἱ λόγοι του εἶναι τὸ ἀπαύγασμα τῶν σκέψεων του. Ὅ,τι διανοεῖται ἐκεῖνος καὶ λέγει. Ἡ ειλικρίνεα ἀκτινοβολεῖ στὰ μάτια, περιλούει τὸ πρόσωπό μας μὲ ἕνα ἐσώτερον ψυχικὸ φῶς. Μὰς κάμνει τὸ πρόσωπον ναλῆνιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄλλοι διαβάθουν εὐκόλα τοὺς ὥραίους λογισμούς μας. Ἰδέτε τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα διανοεῖται, ποῦ προσπαθεῖ νὰ διαλάθῃ διὰ νὰ μὰς ἀποπλανήσῃ. Εἰς τὸν ἐξησηκμένον παρατηρητὴν φαίνεται ἡ διαβολικότης τῶν σκέψεων τοῦ ἀνελικρινεῖος. Ἀφῆνουν τὰ ἴχνη οἱ δόλοιοι στοχασμοὶ ἐπάνω εἰς τὴν μορφήν, τὴν πολυσύνθετον, τὴν ἀγαλῆνευτον μορφήν τῆς ἀνελικρινεῖας! «Ἡ ειλικρίνεα, λέγει ἕνας ἐκ τῶν νεωτέρων σοφῶν, εἶναι ἡ σφραγὶς εὐγενοῦς ψυχῆς, ὁ στολισμός καὶ τὸ καύχημα τοῦ ἀνδρός, τὸ γλυκύτερον θέλγητρον τῆς γυναικός, ἡ χλεῦθ τῶν κακοήθων καὶ ἡ σπανιώτερά ἀρετὴ». Ἡ ἀνελικρίνεα εἶναι ἴδιον ἀδου-

νάτου χαρακτήρος.

Ἀνθρώπος μὲ τὴν συναισθησὴν τῆς ἀτομικῆς του ἀξιοπρεπείας, δὲν καταδέχεται νὰ κρύπτεται. Κι' ὅταν ἀκόμη διαπράττῃ λάθη, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὰ ὁμολογήσῃ. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἐχέγγυον ἠθικῆς τελειώσεως. Ὁ ἀνελικρινεῖς ἀνθρώπος εἶναι εὐεπίφορος νὰ θυσιάσῃ τὰς ἱερωτέρας τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τὴν ἰδίαν τὸν οἶκόν ἐναντίον, πρὸς τὴν κοινωνίαν του, πρὸς τὴν Πατρίδα του. «Ἡ ειλικρίνεα, λέγει ὁ διάσημος Ἀγγλος λογοτέχνης Καρλάουλ, ἡ βαθεὶα καὶ ἡ ἀδολὴ ειλικρίνεα, εἶναι τὸ πρῶτιστον χαρακτηριστικὸν τῶν ἡρωϊκῶν ἀνδρῶν». Ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπου ποῦ ἔχει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς γνώμης του, ποῦ παλαίει διὰ τὰς ἰδέας του καὶ εἶναι ἐτοιμὸς νὰ χωρήσῃ καὶ εἰς τὸ μαρτύριον ἀκόμῃ διὰ τὰς ἰδέας του, μὴ φοβῆσθε τοὺς ἀκεραίους, τοὺς ἀνεξαρτήτους χαρακτήρας. Ἐκτιμῆσατε τὴν ὡμὴν γλώσσαν τῆς ειλικρινεῖας, μὲ τὴν ὅποιαν ὀρθῶνται νὰ μὰς ἐπιτιμήσουν, ὅταν παραπαίωμεν. Ἐνας ἀνδρεὺς ἐπιτημητῆς τῶν πράξεων μας, ἡ καὶ ἕνας φανερός τίμιος ἐχθρὸς εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ ἕνα ἀνάνδρον καὶ ἀνελικρινεῖ φίλον. Σέθεσθε τὴν ειλικρίνεαν. Καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐναρμονίζετε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σας σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμούς σας.

Μὴ φοβᾶσθε τοὺς ἀκεραίους, τοὺς ἀνεξαρτήτους χαρακτήρας. Ἐκτιμῆσατε τὴν ὡμὴν γλώσσαν τῆς ειλικρινεῖας, μὲ τὴν ὅποιαν ὀρθῶνται νὰ μὰς ἐπιτιμήσουν, ὅταν παραπαίωμεν. Ἐνας ἀνδρεὺς ἐπιτημητῆς τῶν πράξεων μας, ἡ καὶ ἕνας φανερός τίμιος ἐχθρὸς εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ ἕνα ἀνάνδρον καὶ ἀνελικρινεῖ φίλον. Σέθεσθε τὴν ειλικρίνεαν. Καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐναρμονίζετε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σας σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμούς σας.

Μὴ φοβᾶσθε τοὺς ἀκεραίους, τοὺς ἀνεξαρτήτους χαρακτήρας. Ἐκτιμῆσατε τὴν ὡμὴν γλώσσαν τῆς ειλικρινεῖας, μὲ τὴν ὅποιαν ὀρθῶνται νὰ μὰς ἐπιτιμήσουν, ὅταν παραπαίωμεν. Ἐνας ἀνδρεὺς ἐπιτημητῆς τῶν πράξεων μας, ἡ καὶ ἕνας φανερός τίμιος ἐχθρὸς εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ ἕνα ἀνάνδρον καὶ ἀνελικρινεῖ φίλον. Σέθεσθε τὴν ειλικρίνεαν. Καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐναρμονίζετε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σας σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμούς σας.

Μὴ φοβᾶσθε τοὺς ἀκεραίους, τοὺς ἀνεξαρτήτους χαρακτήρας. Ἐκτιμῆσατε τὴν ὡμὴν γλώσσαν τῆς ειλικρινεῖας, μὲ τὴν ὅποιαν ὀρθῶνται νὰ μὰς ἐπιτιμήσουν, ὅταν παραπαίωμεν. Ἐνας ἀνδρεὺς ἐπιτημητῆς τῶν πράξεων μας, ἡ καὶ ἕνας φανερός τίμιος ἐχθρὸς εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ ἕνα ἀνάνδρον καὶ ἀνελικρινεῖ φίλον. Σέθεσθε τὴν ειλικρίνεαν. Καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐναρμονίζετε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σας σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμούς σας.

Μὴ φοβᾶσθε τοὺς ἀκεραίους, τοὺς ἀνεξαρτήτους χαρακτήρας. Ἐκτιμῆσατε τὴν ὡμὴν γλώσσαν τῆς ειλικρινεῖας, μὲ τὴν ὅποιαν ὀρθῶνται νὰ μὰς ἐπιτιμήσουν, ὅταν παραπαίωμεν. Ἐνας ἀνδρεὺς ἐπιτημητῆς τῶν πράξεων μας, ἡ καὶ ἕνας φανερός τίμιος ἐχθρὸς εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ ἕνα ἀνάνδρον καὶ ἀνελικρινεῖ φίλον. Σέθεσθε τὴν ειλικρίνεαν. Καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐναρμονίζετε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σας σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμούς σας.

Χίλια δυό σε μία σελίδα

Ο πυρετός των φυτών

Ο βοτανολόγος Μπλάργκεμ ανέκαλυψε ότι μερικά φυτά κατά την εποχήν της ανθήσεώς των, κάτω από την ανοιξιάτικη αύρα, υποφέρουν από... πυρετό! Η θερμοκρασία π. χ. των ναρκίσσων ανέρχεται εις 9 περίπου βαθμούς.

Ο κ. Φορεντιέ, αρχικηπουρός των Παρισίων, έκανε την ίδια παρατήρησι.

«Οί τριανταφυλλίες μου, είπε, κοπιάζουν πολύ την Κυριακή, έπειδή έχουν πολλούς έπισκέπτας. Καί την Δευτέρα φαίνονται πως έχουν πυρετό. Αυτό όφειλεται στην προσπάθεια που κάνουν για ν' αναπνέουν μέσα σε τόσο κόσμο».

Χρυσός μέσα σε καλαμπόκι

Είς το Πανεπιστήμιον της Πράγας έγινε μία ενδιαφέρουσα ανακοίνωσις, ή όποία εξέπληξε κυριολεκτικώς τον κόσμο. Ο ώριμος άραβόσιτος της Σλοβακίας, όταν έκάη, απέδειχθη χρυσόφορος, αφού εύρέθησαν στην τέφρα του ίχνη χρυσού.

Ένα κιλό άραβοσίτου πε-

ριείχε κατά μέσον όρον ένα χιλιοστόν του γραμμαρίου χρυσόν.

Ένα σιδερένιο βιβλίο

Στό Λονδίνον υπάρχει μία βιβλιοθήκη που περιέχει άνεκτιμήτους θησαυρούς της Ανατολικής φιλολογίας. Πρόκειται περί της βιβλιοθήκης του Γραφείου των Ίνδων, που περιλαμβάνει όλας τάς έκδόσεις που έγιναν σε άσιατικές γλώσσες.

Διάφοροι μελετητάι καταφθάνουν απ'όλον τον κόσμο για νά μελετήσουν την σασκριτική, την άραβική, την περσική κλπ. Μεταξύ των έκατον πενήντα χιλιάδων τόμων, χειρογράφων, βρίσκονται καί άρκετοί, των όποιων αντίτυπα δέν υπάρχουν άκόμη παρά έλάχιστα.

Τό μεγαλειότερον όμως ενδιαφέρον έχει ένα βιβλίον αποτελούμενον από πέντε... σιδερένιες σελίδες που συγκρατούνται από ένα σιδερένιο δακτύλιο. Οί σελίδες έχουν διαστάσεις 22 εκατοστομέτρων ύψος καί 7 εκατοστομέτρων φάρδος καί φέρουν χαραγμένον έναν ύμνον προς μίαν Ινδικήν θεότητα.

Γκαμήλες - νάνοι

Σε μερικές έπαρχίες της κεντρικής Περσίας υπάρχει ένα περίεργον είδος γκαμηλών - νάνων.

Οί μικρές αυτές γκαμήλες, των όποιων τό βάρος σπάνια υπερβαίνει τά 35 κιλά, έχουν κατά γενικόν κανόνα ύψος μόλις 60 εκατοστών.

Όπως είναι εύνόητον, οί γκαμήλες αυτές δέν είναι εις θέσιν νά προσφέρουν στους ανθρώπους μεγάλας υπηρεσίας ως μέσα μεταφοράς καί ταξειδίων. Έν τούτοις οί κάτοχοί των τις έκτιμούν πάρα πολύ λόγω της άρίστης ποιότητος καί της καταπληκτικής λευκότητος του μαλλιού των, τό όποιον μοσχопωλούν.

Διάφορα

Υπάρχουν στον κόσμο ή τουλάχιστον είναι γνωστά 2.000 είδη φειδιών. Μόνον όμως τά 10% απ' αυτά τά έρπετά είναι δηλητηριώδη. Όλα τά άλλα είναι άκίνδυνα, έκτός 400, τά όποία είναι έπιθετικά.

Σε πολλά μέρη της Απω Ανατολής, τά χρώματα

χρησιμεύουν για νά συμβολίζουν τά 4 σημεία του ορίζοντος. Οί πόρτες των σπιτιών λοιπόν είναι λευκές, αν βλέπουν προς τον βορρά, κίτρινες προς άνατολάς, κόκκινες προς νότον καί μαύρες προς την δύσιν!

Ένα είδος φοίνικος, που αναπτύσσεται στην Παραγουάη, όταν χαράσσεται ό κορμός του, αποβάλλει ένα είδος ύγρου, τό όποιον ύστερα από λίγον καιρό γίνεται ένα δυνατό ποτό. Ο φοίνις αυτός είναι γνωστός υπό τό όνομα «Άκουρύ».

Ένας κολυμβητής χωρίς σκάφανδρο δέν μπορεί νά κατέβη περισσότερο από 40 μέτρα στο νερό. Η φάλαινα, που επίσης έχει ανάγκη ν' αναπνέη, φθάνει μέχρι τά 1400 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης.

Μεταξύ δύο αυγών του αυτού μεγέθους, τό χαλασμένο είναι ελαφρότερο.

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΠΗΓΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

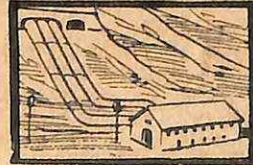
1. Ο γαιάνθραξ εξάγεται από όρυχεία των όποιων τό βάθος φθάνει καμιά φορά τά 1000 μέτρα. Ο γαιάνθραξ στην άρχή έχρησιμοποιείτο στη μεταλλουργική για την κατεργασία των όρυκτών.

2. Έπειτα χρησιμοποιήθηκε ό γαιάνθραξ για νά θερμαίνει τάς άτμομηχανάς. Καί έδώ καί δύο αιώνες είναι ή πρώτη μεγάλη πηγή ένεργείας στην υπηρεσία του ανθρώπου.

3. Αφού όμως έχρησιμοποιήσε ό άνθρωπος τον γαιάνθρακα κατάλαβε ότι καί τό νερό που γύριζε ήδη ή ρόδα του ύδρομύλου άποτελούσε έπίσης μία μεγάλη πηγή ένεργείας.

4. Κατά τά τέλη του 19ου αιώνος άρχισαν οί άνθρωποι νά ύψώνουν μεγάλα φράγματα, που συγκρατούσαν τεράστιες ποσότητες νερού. Έτσι έγιναν πραγματικές τεχνητές λίμνες.

5. Με τό νερό των λιμνών τροφοδοτούνται «πτώσεις» που γυρνούν τις ρόδες των ύδροηλεκτρικών εργοστασίων. Η ένεργεια του «λευκού άνθρακος» δίδει ηλεκτρισμό σε μεγάλες περιοχές.

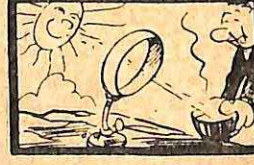
6. Από τά παλιά χρόνια ή δύναμις του άνέμου κινεί τά ιστιοφόρα καί έπίσης τά φτερά των μύλων. Τώρα χρησιμοποιείται για παραγωγή ηλεκτρισμού. Είναι ό «άτμοσφαιρικός» ή «άχρους» άνθραξ.

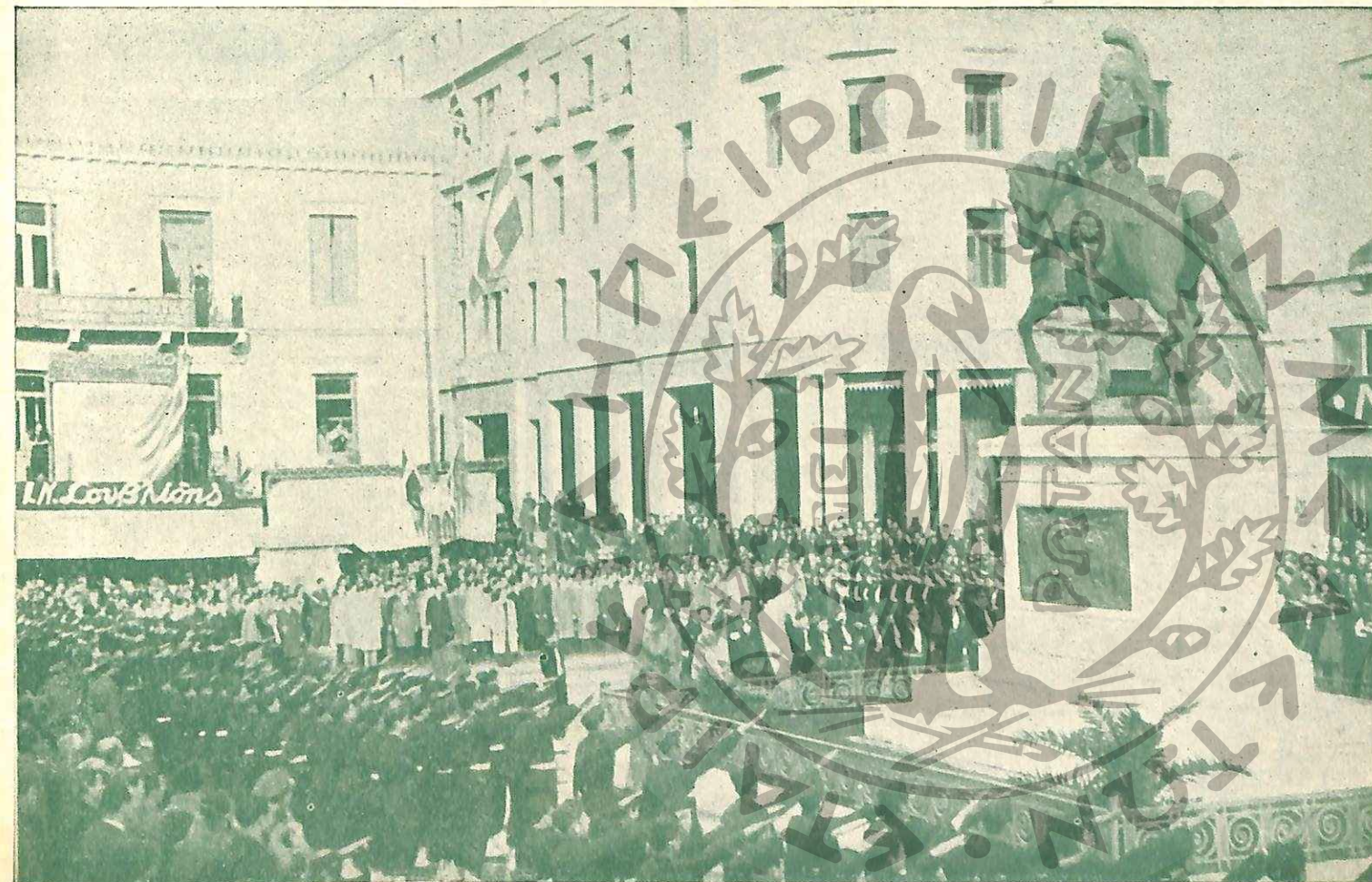
7. Άλλά καί ή θάλασσα με τά κύματα καί την πλημμυρίδα άποτελεί πηγήν ένεργείας. Είναι ό «μπλε άνθραξ». Ηδη στη Γαλλία, στη Βρεττανία κινείται εργοστάσιο μ' αυτόν.

8. Άλλά υπάρχει καί ό «χρυσός άνθραξ». Είναι ό ήλιος, ό όποιος διαχέει στη γή μεγάλη θερμότητα. Στά θερμά κλίματα - στην Αίγυπτο - χρησιμοποιείται πρακτικώς.

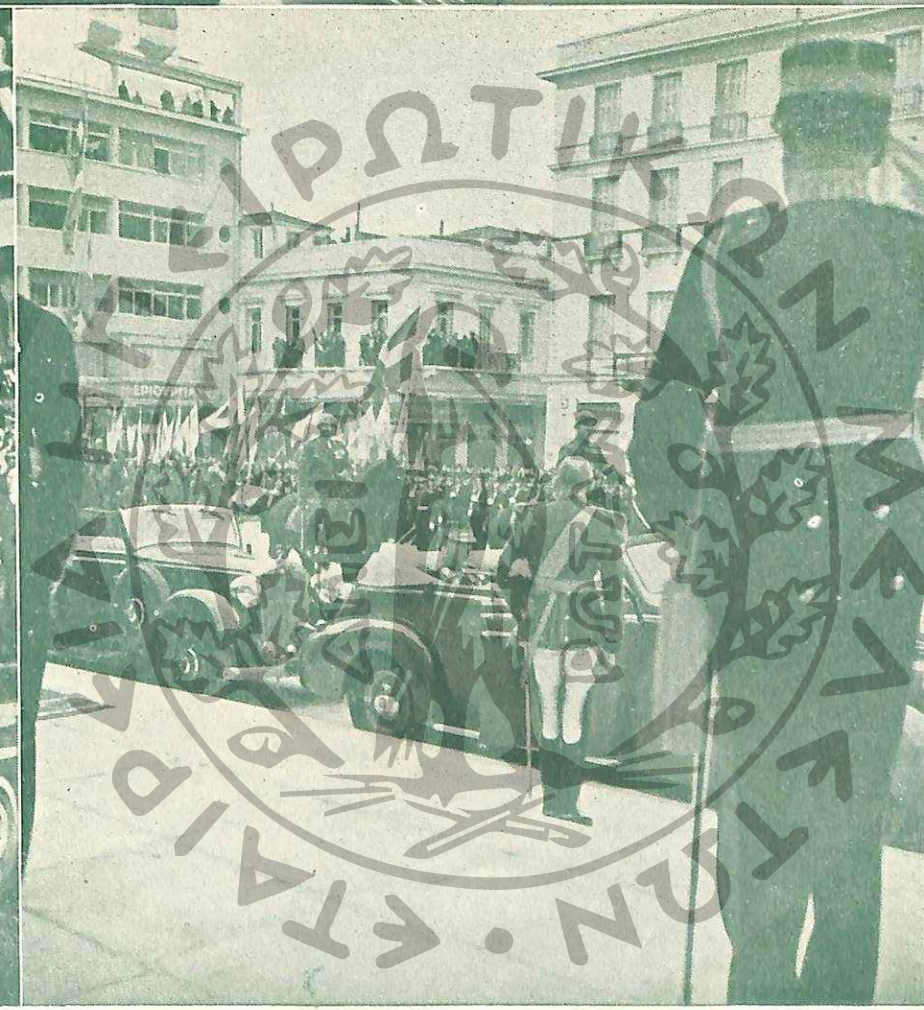
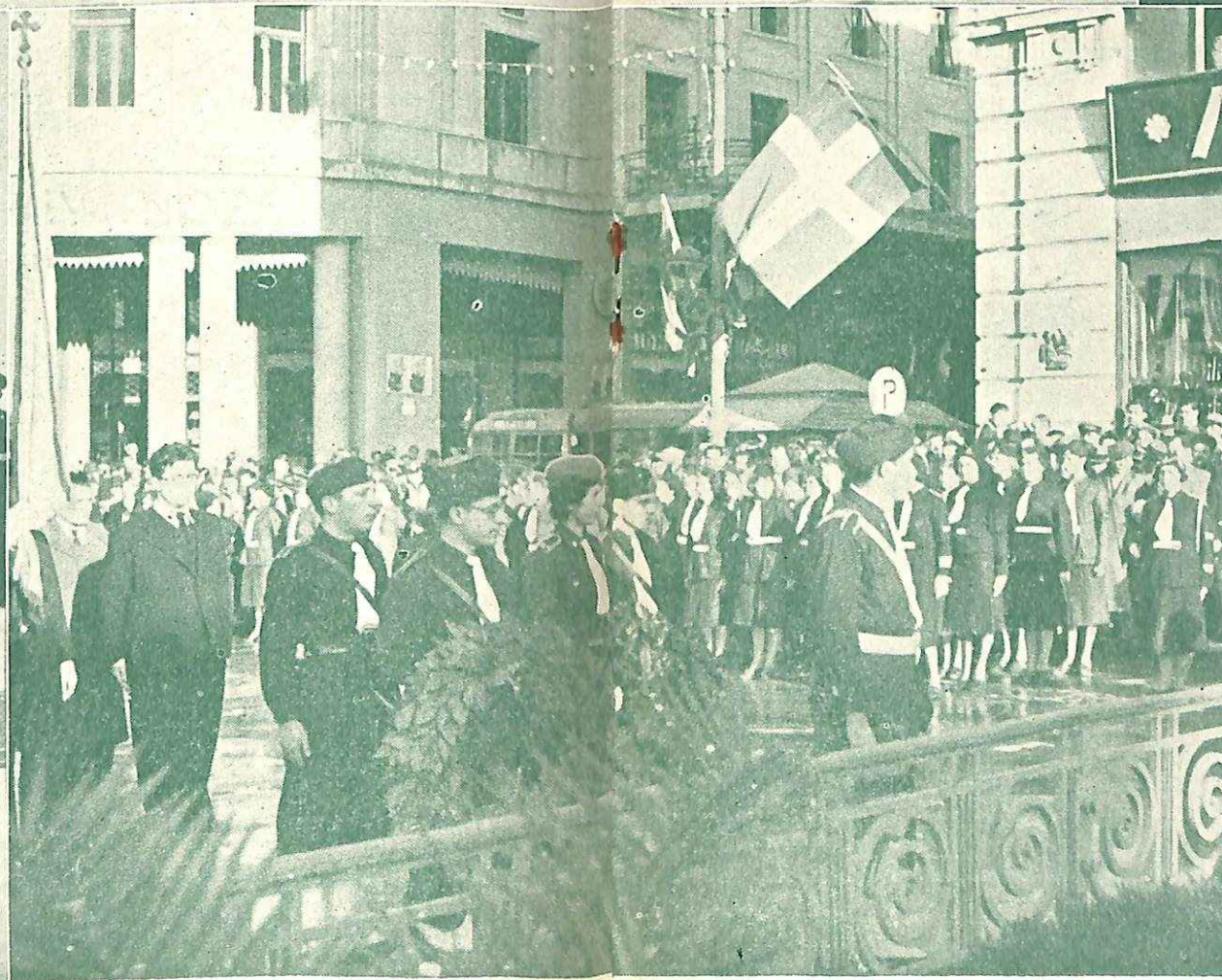
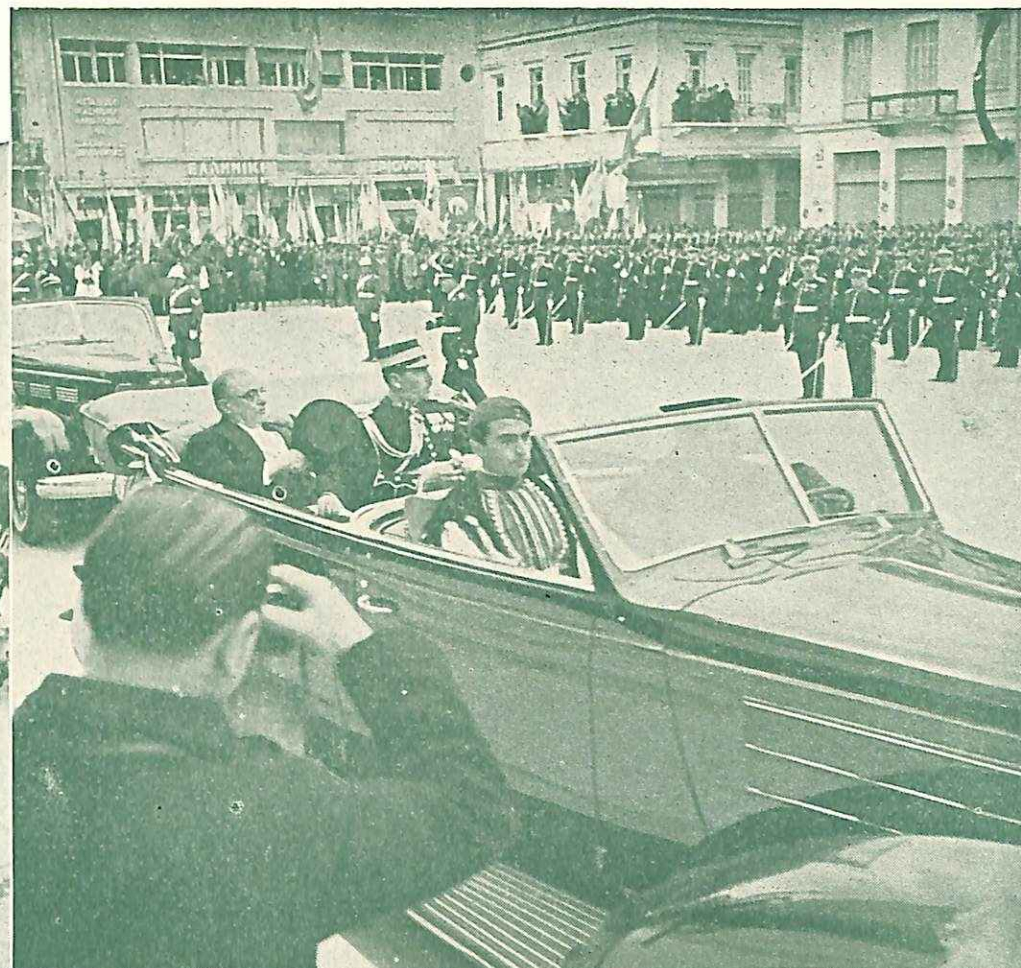
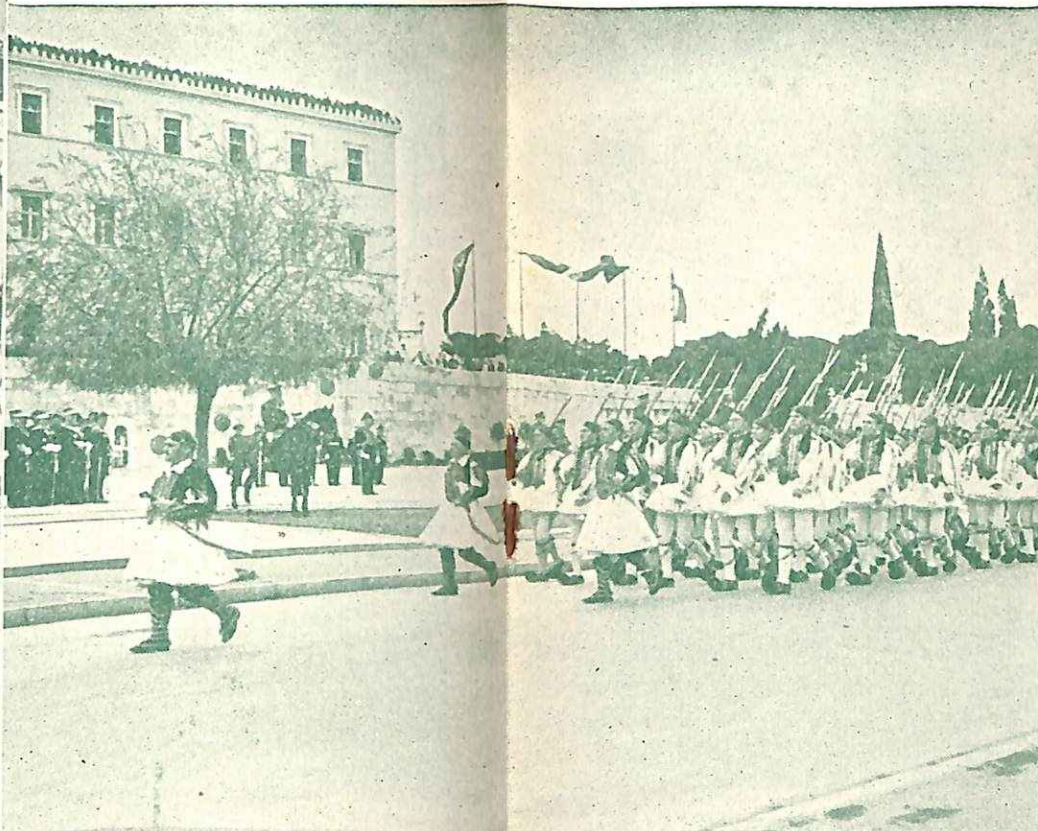

Βαθμοφόροι της Ε. Ο. Ν. καταθέτοντες στέφανον εις τό Μνημείον του Άγνωστου Στρατιώτου την παραμονήν της Έθνικής μας Έορτης.

Φαλαγγίται καταθέτοντες στέφανον εις τό άγαλμα του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη την παραμονήν της 25ης Μαρτίου.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΗΓΥ-
ΡΙΚΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 25^{ΗΣ} ΜΑΡΤΙΟΥ

Το Πρότυπον Τάγμα Ευζώνων κατά την παρέλασιν της 25ης Μαρτίου.

Από την παρέλασιν του πυροβολικού κατά την 25ην Μαρτίου.

Η ΣΕΛΙΣ

Την κοριτσάκι

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

«Μόνο μέσα εις τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις θὰ ἐπανεύρῃς τὸν προορισμό σου. Μόνον ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρῃς τὸν ἑαυτὸν σου».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Κάποτε ἡ ἀπάτησις τῆς κοινωνίας γιὰ μὲν ὡς, — ἐγὼ ἐδῶ σοὺ τὴν ὀνομάζω «ψευδομὲν» — σὲ ἀνάγκασε νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν προορισμό σου, νὰ ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ τὸ δρόμο, πού σοὺ ὥρισε ἡ μεγάλη μητέρα, ἡ Φύσις, πού ὅλα τόσο σοφά, τόσο μετρημένα καὶ σκόπιμα ἔχει ὀρίσει. Ἦτανε τότε μιὰ ἐποχή, πού ὅλοι μας χλωμοὶ κ' ἄδύνατοι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα, ζητούσαμε, ἄς τὸ ποῦμε ἔτσι, τὸν «ὕπερπολιτισμό». Κι' αὐτὸ ἦτανε γιὰ μᾶς τὴν γυναικὴς κούρασι καὶ μαρτύριο. Μιὰ «νέα τοῦ κόσμου» ἔπρεπε νὰ ξέρῃ τόσα πράγματα... Γλῶσσας, φιλολογία, μουσικὴ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ διαβάσει τὸν Ὀσκάρ Οὐάιλντ καὶ τὸν Ἐντγκαρ Πόε, ἴσως καὶ τὸν ψυχαναλυτὴν Φρόϋντ. Ρίχνονταν λοιπὸν τὸ κορίτσι στὴ μελέτη τῶν ἀόριστων καὶ ξένων πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνωσμάτων, καταλάβαινε μερικὲς ἄκρες καὶ μέσες, ἔπαιρνε ἀπὸ ὅλα κάποιο ἴχνος καὶ καταντούσε ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ τέρας, πού λέγεται ἡμιμάθεια, ἓνα ἐξάμβλωμα, μιὰ καρικατούρα γυναικας. Τάξερε ὅλα καὶ δὲν ἤξερε τίποτα! Ὁπλισμένο λοιπὸν τὸ νέο αὐτὸ κορίτσι—δὲν φταίει τὸ ἴδιο παρὰ μόνον ἡ ψεύτικη ἐποχή του—μὲ μερικὰ ὀνόματα καὶ σκέψεις, κουρέλια ξένων στοχασμῶν, ἔκανε τὸ σοφὸ καὶ τὸ μελετημένο στὰ δεκαοχτὼ του χρόνια. Γινότανε σὺν ὅπῃ καὶ ντρεπότανε νὰ εἶναι Ἑλληνίδα.

Τώρα, πού ἡ νέα πνοὴ ἔδωξε τὰ μιάσματα καὶ τὰ μολύσματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ξεκίνησες καὶ σὺ, νέο κορίτσι, γιὰ νέες κατακτήσεις καὶ νέα πετάγματα. Ὅλοι τώρα γύρω σου σὲ βοηθοῦν. Ζήτησε τὴν ὄντοτητα τοῦ λαοῦ σου καὶ τὴ δική σου μέσα στὴ νέα μορφωτικὴ γραμμὴ, πού σοὺ χαράσσει ἓνας ἄγιος Ἀρχηγός. Ζήτησε τὸ λαὸ σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου, ὅχι στὰ μισοφωτισμένα σαλόνια, παρὰ στοῦ κάμπου τὴν ἡρεμία, στοῦ δάσους τὸ μουρμουρίσμα, στὴς θάλασσας τὸ ρυθμὸ. Ἀγάπησε τὴν Πατρίδα σου, τὴν ὥρα καὶ τὴ μοναδική, ὅπως τῆς ἀξίζει. Πιστεψέ με... εἶναι ἡ πιὸ ὡραία Πατρίδα, ἡ πιὸ ὡραία Χώρα τοῦ κόσμου. Μέσα στὴ λαϊκὴ σου τέχνη, στὰ λαϊκά σου τραγούδια, στοὺς μύθους καὶ τὰ παραμύθια, στὰ ἔπη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ σου θὰ ξαναθρῇς πάλι τὴν δική σου τὴν ὑπαρξί.

Δημιούργησε μέσα σου τὴν ἀδιάσειστη πίστι καὶ μετὰδωσέ τὴν καὶ στοὺς γύρω σου, πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι πιὸ πολύτιμα, πιὸ ἄξια, πιὸ τρανὰ ἀπὸ τὰ χίλια ξένα, ἔστω καὶ ἡχηρὰ ὀνόματα.

Ἐρεῦνησε βαθειά, γνώρισε τὴς μεγάλες γυναῖκες τοῦ ἔθνους σου, πέρασε, κουβέντισε μὲ τὴς ἡρώιδες τοῦ Ζαλόγγου, κύτταξε τὴς βυζαντινὲς δέσποινες καὶ φτάσε ὡς τὴς μακρινὲς Σπαρτιάτισσες, τὴς μητέρες τῶν γιγάντων. Μέσα στὸ αἷμα σου παιχνιδίζουν κάποια κόκκινα αἰμοσφαίρια ἀπὸ ἐκείνων τὸ αἷμα καὶ στὴν ψυχὴ σου μέσα ἓνα ἀλαφρὸ ἀντιφύγγισμα λάμπει ἀπὸ τὴς ψυχῆς ἐκείνων. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι τὸ δημιούργημα τοῦ χθὲς καὶ τοῦ σήμερος. Γιὰ νὰ σὲ φτιάσουν, δούλεψαν αἰῶνες καὶ χιλιετηρίδες. Μὴν τὸ ξεχνᾷς!

Μόνο ἔτσι θὰ ἐκτελέσῃς τὸν ἀνώτερό σου προορισμό, ἐσὺ νέο κορίτσι, πού εἶσαι ἡ πιὸ πλατεῖα καὶ ἡ πιὸ μεγάλη βάσι τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους.

Σ. Καρ.

* ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ *

Ἡ ἐπιδιόρθωσις τῶν καλτσῶν εἶναι ὀχληρὰ κυρίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἡ μόδα μᾶς ἐπέβαλε τὴς λεπτῆς κάλτσας. Ἡ πλέον μικρὴ τρύπα λαμβάνει σὲ λίγες ὥρες διαστάσεις, πού μᾶς φέρνουν σὲ ἀμνηχανία καὶ ἐάν δὲν ἐπιδιορθώσουμε τὴς κάλτσες μας, ὀφείλουμε νὰ διαθέτουμε γι' αὐτὲς σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὰ ἐξοδα μας. Πὼς θὰ λύσουμε αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Πρῶτα—πρῶτα ἄς ἀποφασίσουμε προθύμως νὰ φοροῦμε γιὰ τὴν καθημερινὴν μας ἐργασίαν κάλτσες κατώτερες, πού εἶναι καὶ περισσότερο στερεές.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ ἐν τούτοις, εἴτε βαμβακερές, εἴτε μεταξωτές εἶναι οἱ κάλτσες, πρέπει νὰ τὴς μαντάρουμε ἀμέσως μόλις δοῦμε μιὰ τρύπα, ὅσο κι' ἂν εἶναι μικρὴ. Ἡ ἐπιδιόρθωσις προφυλάσσει τὴν κάλτσα ἀπὸ μεγαλειτέρη τρύπα.

Κάθε βράδυ ἡ κάθε πρωὶ ἄς ἀφιερώνουμε ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας γιὰ νὰ ἐπιθεωροῦμε τὴς κάλτσες μας

καὶ γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσουμε τὴ βλάβη πού ἐγίνε στὸ περασμένο 24ωρο.

Ἀς μὴ πλένουμε ποτὲ τὴς κάλτσες μας προτοῦ τὴς ἐπιδιορθώσουμε. Διωφορετικά, οἱ τρύπες μεγαλώνουν καὶ ἡ κάλτσα χάνει τὴ φόρμα τῆς στὸ πλύσιμο. Ὅταν ὅμως ἀμελήσουμε, τὰ ὀλίγα λεπτά τῆς ἡμερησίας ἐπιδιορθώσεως γίνονται ὥρες, πού ἐν τούτοις δὲν τὴς διαθέτουμε προτιμώντας νὰ θυσιάσουμε τὸ ζεῦγος πού ἔφθασε σὲ τέτοια κατάσταση φθορᾶς καὶ νὰ ἀγοράσουμε ἓνα καινούργιο.

Τώρα, τὴς κάλτσες πού δὲν μπορεῖ πιά νὰ διορθωθοῦν καὶ ἐγίναν ἀχρηστες, θὰ τὴς πετάξουμε; Ὁχι. Ἀφαιροῦμε τὸ κάτω μέρος, σχίζουμε τὴν ὑπόλοιπη κάλτσα κατὰ μῆκος τῆς ραφῆς καὶ τὴν χρησιμοποιοῦμε ὡς κουρέλι γιὰ τὰ ἐπιπλά, τὰ παπούτσια κλπ. Σ' ἓνα σπίτι, πού διοικεῖται καλὰ, τίποτε δὲν πετιέται πού μπορεῖ ἀκόμη νὰ χρησιμοποιηθῇ κάπου.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

* ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ *

1. Κηλίδες ἰωδίου: Γιὰ τὰ λευκὰ ὑφάσματα, τὰ πάνινα ἢ τὰ βαμβακερά, σασπουνίζουμε τὴν κηλίδα καὶ τὰ βάζουμε νὰ στεγνώσουν. Γιὰ τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦμε νερό, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχομε προσθέσει perborate de soude (20 γραμμάρια σὲ 1 λίτρα νερό). Ἐπλένουμε πρῶτα σὲ νερὸ ζεστὸ καὶ κατόπιν σὲ κρύο. Ἀπλώνουμε νὰ στεγνώσουν χωρὶς νὰ τὰ στύψουμε.

2. Κηλίδες καφέ καὶ σοκολάτας: Ὅταν οἱ κηλίδες καφὲ ἢ σοκολάτας εἶναι ἀκόμη νωπές, ἐξαφανίζονται μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἀκόμη καὶ μὲ κρύα σασπουνάδα. Σασπουνίζουμε καὶ βάζουμε στὴν ἀλυσίδα ἐκεῖνες πού ἐπιμένουν. Ἐάν ἡ ἐνέργεια τῆς ἀλυσίδας εἶναι

ἀνεπαρκής, βουτοῦμε τὰ κηλιδωμένα μέρη ἐπὶ μερικὰ ἑξήματα σὲ νερὸ τοῦ javel καὶ ἐπλένουμε. Γιὰ τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦμε νερό, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχομε προσθέσει perborate de soude (20 γραμμάρια σὲ 1 λίτρα νερό). Ἐπλένουμε πρῶτα σὲ νερὸ ζεστὸ καὶ κατόπιν σὲ κρύο. Ἀπλώνουμε νὰ στεγνώσουν χωρὶς νὰ τὰ στύψουμε.

3. Κηλίδες ἰδρώτος: Ἀφήνουμε νὰ μωσκέψουν οἱ κηλίδες πολλὰς ὥρες σὲ σασπουνάδα ἢ νερὸ ἀμμωνιοῦχον. Πλένουμε καὶ ἐπλένουμε. Ἡ ἀκόμη: Πλένουμε σὲ μιὰ σασπουνάδα ὁξυγονούχου ὕδατος, εἰς τὴν ὁποῖαν προσθέτομε 2 κουταλιὲς τῆς σούδας perborate de soude σὲ μιὰ λίτρα νερό. Ἐν ἀνάγκη ἐπαναλαμβάνουμε τὴν ἴδια ἐργασία.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ / Γ Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο άνεμος, που έπνεε τώρα από τη θάλασσα, δεν υπήρχε φόβος να πέση κι' ο κ. Ζερμάττ επρότεινε ν' ανεβούν προς τα βορειοανατολικά και να τριγυρίσουν τη μεγάλη εκείνη ξέρα, το σύμπλεγμα των βράχων, όπου είχε ναυαγήσει το «Λάνδλορδ».

Μπορούμε εύκολα, αποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον και όσο για μένα, είμαι πολύ περιέργος να ιδω το σκόπελο όπου σ' έρριξε ή τρικυμία, αφού σ' απομάκρυνε τόσο από το δρόμο που ακολουθούσατε, για να πάτε από το ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας στη Βαταβία.

Ναυάγιο που είχε πολυάριθμα θύματα! επρόσθεσε ή κυρία Ζερμάττ, που το πρόσωπό της έγινε σκυθρωπό μ' αυτή την ανάνηψη. Έμεις μονάχα γλυτώσαμε το θάνατο, ο άνδρας μου, τα παιδιά μου κι' εγώ.

Όστε δεν έμαθατε ποτέ, ρώτησε ο κ. Ουόλστον, αν κανένας από το πλήρωμα σώθηκε από περαστικό πλοίο ή κατώρρωσε να φθάση σε καμιά ξηρά;

Κανένας! αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Έτσι μ' έλεπε τουλάχιστον ο υποπλοίαρχος Λίττλστον. Κι' αυτό φαίνεται το πιθανώτερο. Πρό καιρού στην Εύρωπη πιστεύουν ότι το «Λάνδλορδ» έναυγηνεν αυτόνδρο.

Η «Δορκάς» όμως, είπε τότε ο Έρνέστος, το πλοίο που ταξίδευε ή Τζένου, στάθηκε πιο τυχερή από το δικό μας, αφού ο λοστρόμος και δυο ναυτές του σώθηκαν κι' οδηγήθηκαν στο Σίδνεϋ.

Πραγματικώς, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Μπορεί όμως να βεβαιώση κανείς ότι και κάποιοι απ' το δικό μας δεν έγλυτώσαν και δεν βρήκαν ίσως καταφύγιο σε καμιά άλλη ακτή του Ινδικού Ωκεανού;... Ποιός ξέρει μάλιστα μήπως κι' αυτοί δεν ζούν εκεί τόσα χρόνια, όπως έμεις στη Νέα Ελβετία!

Καθόλου αδύνατο, είπε ο Έρνέστος, γιατί το νησί μας δεν απέχει από την Αυστραλία παρά τριακόσιες λεύγες. Αλλά ή δυτική ακτή της Αυστραλίας δεν συχνάζεται πολύ από ευρωπαϊκά πλοία, επομένως δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες ότι οι ναυαγοί μπόρεσαν να βρούν πλοίο, για να τους άποσπάρη από τα χέρια των Ιθαγενών, και να τους γυρίση στην πατρίδα.

Απ' όλ' αυτά πρέπει να συμπεράνουμε, είπε ο κ. Ουόλστον, ότι αυτές οι θάλασσες είναι πολύ επικίνδυνες με τις μεγάλες τους τρικυμίες. Σε λίγα χρόνια, στο ίδιο μέρος, είχαμε δυο ναυάγια: του Λάνδλορδ και της Δορκάς.

Ναί, βέβαια, αποκρίθηκε ο Έρνέστος. Πρέπει όμως να λάβουμε υπ' όψιν ότι την εποχή αυτών των ναυαγίων το νησί μας δεν ήταν σημειω-

μένο στους χάρτες και δεν είναι καθόλου παράξενο πώς τόσα πλοία έχάθηκαν στους σκοπέλους που το τριγυρίζουν. Σε λίγο όμως θα σημειωθή με τόση ακρίβεια, με όση είναι σημειωμένα στους χάρτες και άλλα νησιά του Ινδικού Ωκεανού.

Τόσο το χειρότερο! έφώναξε ο Τζάκ.

Γιατί, φίλε μου; ρώτησε ο κ. Ουόλστον.

Ναί, αποκρίθηκε με πείσμα ο Τζάκ. Τόσο το χειρότερο που θα γίνη γνωστή ή Νέα-Ελβετία και θα τεθή, όπως λένε, εις δημοσίαν χρήσιν!...

Τη στιγμή εκείνη ή «Ελισάβετ» έπλεε στα δυτικά του σκοπέλου κι' ο κ. Ζερμάττ νόησε να δείξη στον κ. Ουόλστον μια μικρή έντομη στο αντίθετο πλευρό του, όπου ένα τεράστιο κύμα είχε χυθεί το «Λάνδλορδ». Εκεί, καθώς ξέρουμε, έμεινε σφηνωμένο το πλοίο. Του άνοιξαν μια τρύπα στα ύψαλα, πρώτα με τον πέλεκυ, κατόπιν με μια μικρή έκρηξη, και μπόρεσαν έτσι να βγάλουν σιγά-σιγά τα χρήσιμα πράγματα που περιείχε, ως την ημέρα που το ανατίναξε και το σκόρπισε μια έκρηξη μεγαλύτερη.

Από τα συντρίμια του «Λάνδλορδ» δεν έμεινε πια τίποτε άπάνω στην ξέρα. Το κύμα τα είχε βγάλει όλα στην ακτή, τόσο εκείνα που φύσει μπορούσαν να πλένε, όσο κι' εκείνα που προσωρινώς τα είχαν κάμει πλωτά με τη βοήθεια των άδειανών βαρελιών, π. χ. καζάνια, διάφορα σιδερένια, χάλκινα και μολυβένια πράγματα, καθώς και τα τέσσερα κανονάκια, τα δυο που είχαν στήσει στο

νησάκι του Καρχαρία, και άλλα δυο στο Φελσενχάιμ.

Καθώς έπλεαν κοντά στους βράχους, οι επιβάτες της πινάσας προσπαθούσαν να ιδούν αν φαινόταν κανένα συντρίμμι κάτω από τα καθαρά κι' ήσυχα νερά. Δύομιση χρόνια προηγήτερα, ο Φρίτς, περνώντας από εκεί με το καγιάι, για να πάη στον όρμο των Μαργαριτών, είχε διακρίνει στον βυθό ένα πληθύν βαρειά αντίκειμενα, μεγάλα κανόνια, κυλλίδαντες, σφαίρες, σίδερα, κομμάτια του σκάφους μετάλλια, που για να τ' ανασύρη κανείς έπρεπε να μεταχειρισθή καταδυτική μηχανή. Αλλά και τέτοια μηχανή αν είχε, είναι ζήτημα αν ο κ. Ζερμάττ θα τα έκρινε άξια του κόπου, αφού δεν ήταν της πρώτης ανάγκης. Τώρα πιά, κανένα απ' τ' αντικείμενα εκείνα δεν φαινόταν στον βυθό. Ένα στρώμα, από άμμο, ανακατωμένο με μακριά φύκια, σκέπαζε τα τελευταία λείψανα του «Λάνδλορδ».

Αφού έκαμε και το γύρο της ξέρας, ή «Ελισάβετ» στράφηκε προς τα μεσημέρινά, σε τρόπο ώστε να πλέη αρκετά κοντά στο Ανατολικό Ακρωτήριο. Όπωςόδηποτε, ο κ. Ζερμάττ άδηγοσε το πλοίο με μεγάλη προσοχή, γιατί μια από τις μύτες του ακρωτηρίου προχωρούσε μακριά στη θάλασσα και χανόταν μέσα στις ξέρες.

Υστερ' από τρία τέταρτα της ώρας, αφού πέρασε και το ακρωτήριο εκείνο, που έσημείωνε πιθανώτατα την ανατολική έσχια της Νέας Ελβετίας, ή πινάσσα μπόρεσε ν' ακολουθήση τους έλιγμους της ακρογιαλιάς σε άποστασι μισής λεύγας, με βορειοδυτικό άνεμο, που έρχόταν πάλι απ' την ξηρά.

Στο διάστημα αυτό του ταξιδιού, ο κ. Ζερμάττ μπόρεσε πάλι να παρατηρήση πόσο τραχεία όπι παρουσίαζε ή ανατολική ακτή της Νέας Ελβετίας. Ούτ' ένα δένδρο στα βραχώδη ύψώματα, ούτε ίχνος από βλάστησι στα προπόδια τους, ούτε ένα ρυάκι ανάμεσα στις γυμνές κι' έρημες ακρογιαλιές. Τίποτε άλλο παρά βράχοι ξεροί, ομοίομορφοι, πυρακτωμένοι από τον ήλιο. Τι αντίθεσις με τις ολοπράσινες όχθες του όρμου της Σωτηρίας και την προέκτασι τους ως το ακρωτήριο της Ψεύτικης Ελπίδας!

Και τότε ο κ. Ζερμάττ είπε:

—Αν μετά το ναυάγιο του «Λάνδλορδ» βγαίναμε σ' αυτό το μέρος του νησιού, τι θα γινόμαστε; Πώς θα βρίσκαμε την τροφή μας;...

—Η ανάγκη θα σ' έσπρωχνε στο έσωτερικό, αποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον. Θα τριγυρίζατε τον όρμο της Σωτηρίας και θα φθάνατε βέβαια στη

θεί, όπου στήσατε την πρώτη σας σκηνή, στο Ζελτχάιμ.

Αυτό βέβαια θα γινόταν, αγαπητέ μου Ουόλστον, έσυμφώνησε ο κ. Ζερμάττ. Αλλά πόσους κόπους θα μ' έστοιχίζε και σε τι άπελπισία θα βρισκόμαστε τις πρώτες ήμέρες!...

—Ποιός ξέρει μάλιστα, επρόσθεσε ο Έρνέστος, μήπως ή βάρκα μας εκείνη με τα βαρέλια δεν τσακίζόταν σ' αυτούς τους βράχους και πνιγόμαστε!...

Ο Έρνέστος επρόσθεσε:

—Τι διαφορά από το στόμιο του ρέματος των Τσακαλιών, όπου μπόρεσαμε να προσορμισόυμε χωρίς κίνδυνο και χωρίς κόπο!

—Είναι φανερό πώς σ' έπροστάτευσε και σ' έδοήθησε ο Θεός! ελπεν ή κυρία Ουόλστον.

—Όλοφάνερο, αγαπητή μου Μαίρη, αποκρίθηκε ή κ. Ζερμάττ και γι' αυτό δεν ξεχνώ να Τόν ευχαριστώ κάθε ήμέρα!

Στις ένδεκα ή «Ελισάβετ» έφθασε στον όρμο του Ξιφία και μισή ώρα αργότερα άγκυροβόλησε στα πόδια ενός βράχου, κοντά στο μέρος όπου είχε σταθμεύσει κι' ή άγγλική κορβέττα.

Ο σκοπός του κ. Ζερμάττ, και συμφωνούσαν οι σύντροφοί του, — ήταν ν' αποδισθασούν στην άκρη εκείνη του όρμου, να μείνουν το ύπόλοιπον της ήμέρας, να διανυκτερεύσουν και να κινήσουν πάλι τα χαράματα, για να έξακολουθήσουν την άκτοπλοία.

Αφού ρίχθηκε ή άγκυρα, ένα σχοινί έφερε κοντά στην ξηρά την πρύμη της πινάσας κι' οι επιβάτες βγήκαν σε μια τραχεία άμμουδιά.

Ολόγυρα στον όρμο ύψωνόταν ένας γρανίτινος τοίχος, ψηλός καμιά έκασοτη πόδια. Στη ράχι του δεν μπορούσε κανείς να φθάση, παρά από ένα στενό μονοπάτι, που άνοιγόταν στη μέση.

Οι δυο οικόγενειες τριγύρισαν πρώτα στην άμμουδιά εκείνη, όπου διακρινόνταν ακόμα τα ίχνη του καταυλισμού. Έδώ κι' εκεί τρύπες στον άμμο που δεν είχαν κλείσει, γιατί δεν έφθανε ως εκεί ή θάλασσα, ξύλα από την έπισκευή της κορβέττας, παλούκια, όπου έδεναν τα σχοινιά των σκηνών, γαιάνθρακες σκορπισμένοι ανάμεσα στα χαλίκια και στάχτες από τις φωτιές.

Αυτά όλα έκαμαν τον κ. Ζερμάττ να διατυπώση μερικούς συλλογισμούς, πολύ δικαιολογημένους από τις περιστάσεις.

—Ας υποθέσουμε, είπε, πώς την έπίσκεψι αυτή στην ανατολική ακτή του νησιού την κάναμε σήμερα για πρώτη φορά. Μπροστά σ' αυτά τα άδιαφιλονίκητα τεκμήρια πώς έδω, προ όλίγου καιρού, βγήκαν και κατασκήνωσαν άνθρωποι, πόση λύπη θα αισθανόμαστε! Όστε, θα λέγαμε, ένα πλοίο άραξε σ' αυτό τον όρμο, το πλήρωμά του έζησε ήμέρες, έβδομάδες, μήνες ίσως σ' αυτή την άκρογιαλιά, και μεις δεν πήραμε είδησι! Υστερα έφυγε, χωρίς να το ιδούμε έπίσης. Θα μπορούσαμε να έλπίζουμε ότι θα έξαναγυρίση ποτέ στην άκατοίκητη αυτή γη;

—Αλήθεια, αποκρίθηκε ή Μπέτον.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Εγκαινιάζων σήμερα την «σελίδα του γιατρού», μια γενική παράκλησι έχω να κάμω σε όλους τους νέους: Πρώτον να με διαβάσουν προσεκτικά ώστε να καταλαβαίνουν τι γράφω για τα διάφορα Ιατρικά ζητήματα για να μη συμβαίνει εκείνο που παθαίνουν μερικοί που άκούνε για πρώτη φορά ένα νόσημα και αρχίζουν να άνησυχούν για την ύγεια των. Δεύτερον όταν εγώ θα γράφω ότι ο τύφος είναι βραδυ σφυγμό, έσεις να μη πιάνετε το σφυγμό σας και αν τύχη και έχετε λίγο βραδυ σφυγμό να νομίζετε πώς έχετε τύφο, ενώ είσθε τελείως άπυρετοι και υγιείς. Άν πάλιν έχετε βασίλους λόγους πώς άπ' αυτά που γράφω έχετε κάτι, συμβουλευθήτε άμέσως το γιατρό σας, ο οποίος θα σ' άσ' ήσυχάση για την ύγεια σας ή θα σ' άσ' συστήση εκείνο που πρέπει για να γίνετε καλά. Δεύτερον αυτά που θα μάθετε από τη σελίδα μου θα σ' άσ' χρησιμεύσουν πάντοτε στη ζωή σας και καμιά φορά θα τα χρησιμοποιήτε, λογικώς βέβαια και έφ' όσον δεν υπάρχει γιατρός. Θα μορφωθήτε δηλ. έγκυκλοπαιδικώς μόνον, να μη νομίζετε όμως πώς θα γίνετε μ' αυτά και γιατροί.

Θέλω με λίγα λόγια ή σελίδα αυτή να μορφώση Ιατρικώς τους νέους κατά τοιοιτον τρόπον, ώστε να ξεύρουν να σωπούν, αλλά και να έπεμθαίνον όταν πρέπη, έπίσης θέλω να βγάλω από το μυαλό και την ψυχή της νεολαίας μας, όσο άκούη είναι καιρός, κάτι ίδέες ή προλήψεις που έχει ο κόσμος για το γιατρό και γενικά για την Ιατρική. Τον γιατρό ενώ κατά βάθος τον αγαπούν και τον σέβονται, φαινομενικά τον έχθρεύονται. Σ' αυτό φταίει ή παλαιά κοινωνία και ο άμόρφωτος άκόμη κόσμος. Πώς θέλεις ένας νέος που πραγματικά όφείλει την ύγεια και την ζωή του στο γιατρό να τον αγαπά, αφού από μικρός άκουγε τη μητέρα του να του λέγει συνεχώς: «Κάτσε φρόνιμα, θα φωνάξω το γιατρό», «Σώπασε έρχεται ο γιατρός να σοδ κανη ένεσι, να σοδ βάλη το κουτάλι» και τόσα άλλα που

ήτανε αρκετά να δηλητηριάσουν την ψυχή του παιδιού, ή να το φοβίσουν τόσο, ώστε όταν τον βλέπη να νομίζη πώς βλέπει ένα έχθρό του' ενώ θα έπρεπε να το μάθουν να βλέπη τον γιατρό ως παρήγορο άγγελο, ως το άγαπητότερο πρόσωπο ύστερα από τους γονείς του.

Πώς μ' άσ' νομίζουν τόσο άναίσθητους να χαϊρώμεθα να γιατρεύουμε τύφο, φθισι ή έλονοσία; ή να βλέπουμε με τα χέρια σταυρωμένα να χάνονται άγγελούδια 8 και 10 και 12 χρονών από μηνιγγίτιδα; Και να σεκπτόμεθα τί έχει κάνει ένας πατέρας γι' αυτό το παιδί, όσο να το φθάση στα δέκα του χρόνια, πόσους κόπους, πόσες φροντίδες... Πόση λαχτάρα και πόσα δάκρυα δεν έχυσε ή μαννούλα του και πόσα όνειρα δεν έπλανε για το γλυκό της παιδάκι...

Με τα άρθρα μας θα άποκτήσουν οι νέοι τόσας Ιατρικές γνώσεις ώστε θα άποβάλουν και εκ των μεγαλυτέρων άκόμη προλήψεις πατέρας εκ της άγνοίας των πραγμάτων. Θα διδάξουν τους άμαθείς ότι ο γιατρός όταν μπαίνει στο σπίτι δεν φέρνει γρουσουζιά, αλλά την άποκατάστασι της ύγειας και έπομένως την ευτυχία. Έπίσης θα έξηγητέ εις τους άπλοίκους ότι το κόψιμο της γλώσσας δεν έχει καμιά σχέση με την χρυσή (Ικτερον), διά τουτον ή εκείνον τον λόγον που θα μάθουμε με καιρό σε ειδικό μάθημα.

Εις το σημερινόν μας άρθρον θα περιορισθώμεν εις τα άνωτέρω, από το προσεχές δε θα αρχώμε να άσχαλούμεθα με διάφορα Ιατρικά ζητήματα, πότε μ'ν ειδικά και πότε γενικώς ένδιαφέροντος, ώστε να μη καταπνούν τα μαθήματά μας άνιαρά. Θα προσπαθήσω πάντως να διατηρήσω το ένδιαφέρον του νεαρού μου άναγνώστου, τόσο εκ της έκλογής των ζητημάτων, όσο και εκ του τρόπου και ύφους της διδασκαλίας.

Γεώργ. Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Από τι μάθαμε τον έρχομό του «Ξιφία»;

—Από την τύχη, είπε ο Τζάκ, από μια άπλη σύμπτωσι.

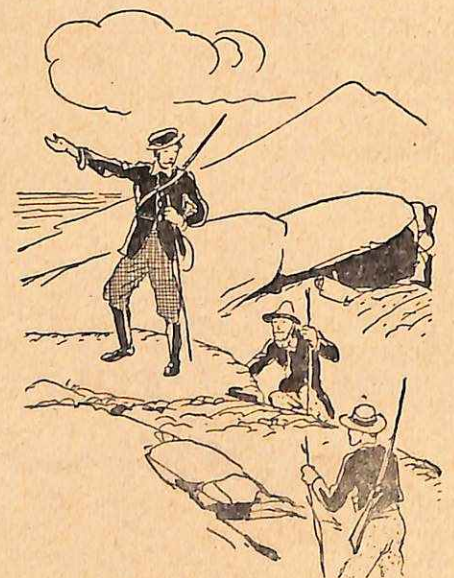
—Όχι, παιδί μου, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ, έχεις λάθος, τον μάθαμε από τη συνήθεια που είχαμε, —κι' άς έλεγε ο Έρνέστος, — να ρίχνουμε κάθε χρόνο, την εποχή εκείνη, τρεις κανονιές από το νησάκι του Καρχαρία. Τις άκουσαν τότε από την κορβέττα και μ' άσ' άποκρίθηκαν μ' άλλες τρεις. —Είμαι υποχρεωμένος να το άναγνωρίσω, ώμολόγησεν ο Έρνέστος.

—Και ξεχάσατε τις άνησυχίες μας,

τις άμφιβολίες μας, τις άγωνίες μας, τρεις ολόκληρες ήμέρες, που ή τρικυμία μ' άσ' έμπόδιζε να γυρίσουμε στο νησάκι και να ρίξουμε κι' άλλες κανονιές; Τι φόβος μ' άσ' έφευγε το πλοίο πριν προφθάσουμε να το βρούμε!

—Πραγματικώς, φίλοι μου, παρατήρησε ο κ. Ουόλστον, αυτή θα ήταν φορική για σ' άπογοήτευσι! Να έσαστε βέβαιι πώς ένα πλοίο ήταν άγκυροβολημένο σ' αυτό τον όρμο και να μη μπόρεσε να έπικονώνησεται!

(Άκολουθεί)

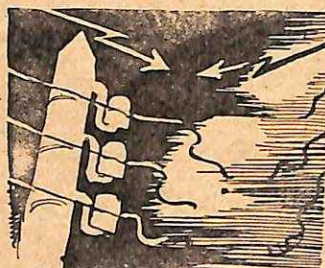
Αφού άγκυροβόλησεν βγήκαν στην ακτή.

Ο τηλεγράφος

Πρό τινος συνεπληρώθησαν εκατόν πενήντα χρόνια από τότε που για πρώτη φορά ανεγνώρισθη διά νόμου στη Γαλλία ο όπτικός τηλεγράφος ως μέσον ταχυτάτης διαβίβασης των ειδήσεων.

Ο όπτικός τηλεγράφος υπήρξε ο πρόδρομος του διηλεκτρικού ρεύματος τηλεγράφου, όπως αυτός υπήρξε ο πρόδρομος του ασυρμάτου.

Τον όπτικόν τηλεγράφων έπενόησε το 1783 ο Κλώντ Σάπ, και το 1793 η Έθνική Συνέλευσις των Γάλλων

ανεγνώρισε «πρός ενθάρρυνσιν των έπιστημών», ως αναφέρουν τα πρακτικά, την έφευρεσιν του Σάπ, «χάρις στην όποια δύναται να διαβιβασθώ πάν ότι δύναται ν' άποτελέσει αντικείμενον άλληλογραφίας».

Ο Γάλλος Κλώντ Σάπ όμως δεν υπήρξε πράγματι ο έφευρέτης του όπτικού τηλεγράφου. Ο Αίσχύλος αναφέρει ότι το σύστημα αυτό χρησιμοποιείτο ήδη στον Τρωικό πόλεμο! Η Κλυταιμνήστρα έπληροφόρηθη την πτώσι της Τροίας από πυρές, που είχαν αναβθώ πάνω στις κορυφές των βουνών.

Στην Γαλλία, την αρχαία Γαλλία των Γαλατών, χρησιμοποιείτο, ως λέγει ο Καίσαρ, ο φωνητικός, ούτως ειπείν, τηλεγράφος. «Όταν γίνεται κάποιο σημαντικόν γεγονός στη Γαλλία, λέγει ο Καίσαρ, ή είδησις μεταβιβάζεται διά κραυγών στους γείτονάς του».

Όπωςδήποτε στον Σάπ όφειλεται το πρώτον έπιστημονικόν μέσον ταχυτάτης επικοινωνίας. Στην αρχή έσκέφθη να χρησιμοποιήση τον ήλεκτρισμό, βασιζόμενος πάνω στα πειράματα του Φραγκλίνου και στην ανακάλυψι του άλεξικεράνου.

Ο ήλεκτρισμός όμως βρισκόταν τότε στα όργανά του και δεν τού έδιδε τά μέσα προς έπιτυχίαν. Την λύσιν της ταχείας άποστολής ειδήσεων την βρήκε διά της έγκαταστάσεως

* ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ *

Αν πρέπει να πιστεύωμεν στα γραφόμενα ενός Αιγυπτιώτου «χρονικογράφου», που έζησε περίπου 300 χρόνια π. Χ., την εποχή εκείνη υπήρχε ένα νησάκι στον Άνω Νείλον, στο όποιο κατοικούσε μία φυλή ή όποια είχε άποκτήσει μεγάλη φήμη για το πρωτότυπο και αλάνθαστο σύστημά της στο κυνήγι των κροκοδείλων. Όταν ένας άνθρωπος της φυλής αυτής έβλεπε ένα κροκόδειλον στην όχθη του ποταμού, τον παρακολουθούσε, συγκρατώντας σχεδόν την άναπνοή του, και μόλις έφθανε σε όλίγων βημάτων άπόστασιν κοντά στο φοβερόν έρπετόν, μ' ένα ακριβές πήδημα βρισκόταν έπάνω στη ράχι του, με το χαμόγελο στα χείλη και χαρούμενος σαν ένας τζόκευ ίπποδρομίου!

Ο κροκόδειλος τότε άγρίευε και γύριζε δεξιά κι' άριστερά το κεφάλι του και προσπαθούσε ν' άρπάξη τον ίθαγενή που τόσον άπερίσκεπτα έκανε ένα τέτοιο άστείο!

Ο κυνηγός όμως, άτάραχος, με μία ταχυτάτη κίνησι, έβασζε στο άπειλητικό στόμα του τέρατος έναν κλάδο δένδρου, ο όποιος είς τά άκρα έφερε δυό μικρά σχοινιά. Ο κροκόδειλος τότε δάγκωνε τόσο δυνατά το ξύλο, ώστε έμπαιναν βαθειά σ' αυτό τά άπαίσια δόντια του και αυτόματως το άπλό αυτό μηχανήμα γινόταν χαλινός. Έτσι, ο ίκανός ίππεύς, παραμένοντας στη ράχι του κροκοδείλου και κρατώντας γερά τον χαλινόν, ώδη-

σταθμών κατά τρόπον, ώστε ο προηγούμενος να είναι όρατός από τον έπόμενον. Οι σταθμοί αυτοί έπαυελάμβαναν πιστά τά φωτεινά σημεία κι' αν ακόμη της διά του όπτικού τηλεγράφου, συγκοινωνίας. Η πρώτη γραμμή του όπτικού έγκατεστάθη μεταξύ Αίλλης και Παρισίων.

Ο όπτικός χρησιμοποιήθη μέχρι του Κριμαϊκού πολέμου. Αί ειδήσεις που άνήγγειλεν έκ Κριμαίας (1855) υπήρξαν το κύκνειο άσμα του. Την εποχήν εκείνη ήρχισεν ή εγκατάστασις του ήλεκτρικού τηλεγράφου.

γούσε το τέρας στην πλησιέστερα όχθη.

Όλα όμως αυτά ομοιάζουν με παράδοσιν. Άλλ' αν ή πρωτότυπος μέθοδος των ίθαγενών της φυλής εκείνης δεν μας πείθη άπολύτως, δεν μπορούμε όμως παρά να πιστέψωμεν το σύστημα κυνηγίου που έχουν σήμεραν στη νήσω Μαραγιό, που βρίσκεται στας έκβολάς του ποταμού Ρίο — Πάρα. Η νήσος Μαραγιό έξαιρετικάν έδαφικήν έκτασιν όσην περίπου ή Κρήτη, και είναι μία έκ των μεγαλύτερων νήσων των ποταμών. Μαστίζεται όμως από κροκοδείλους. Αυτά τά τεράστια έρπετά, τά όποια ανήκουν σε είδικήν οικογένειαν κροκοδείλων, και διά τούτο ονομάζονται κροκόδειλοι της Άμερικής, έχουν την κεφαλήν πολύ μεγάλην και το ρύγχος πολύ πεπλατυσμένον.

Οί θαρραλέοι γεωργοί της νήσου, πραγματικοί καταστροφέες των άμφιβίων αυτών τεράτων, τά όποια ονομάζουν «γιακαρέ», όρ-

γανώνουν κατά περιόδους άποστολάς, κατά την διάρκεια των όποιων σημειούται ευρύτατη καταστροφή κροκοδείλων. Η πιό γόνιμος περίοδος του είδους εώτου του κυνηγίου είναι το καλοκαίρι, ότε τά νερά είναι πολύ λιγώτερα και συνεπώς τά τέρατα είναι καταφανέστερα.

Οί κροκόδειλοι, που κατά την διάρκεια της χειμερινής περιόδου έζησαν σε μία ληθαργική κατάστασι, βγαίνουν στον ήλιο και επανασκτώντες την άγριότητά των, άρχίζουν να ψάχνουν για

νά βρουν κάποιο θύμα.

Οί κυνηγοί λοιπόν της νήσου Μαραγιό έκστρατεύουν κυριολεκτικώς κατά των κροκοδείλων με τόση χαρά και συγκίνησι, σά να πηγαίνουν σε γιορτή. Το κυνήγι όμως αυτό χρειάζεται έξαιρετικόν θάρρος και έπιδεξιότητα.

Λίγο πριν της χαρηνής, ώπλισμένοι με τσεκούρια, βέλη, καραμπίνες, σχοινιά και άγκιστρα, ξεκινούν οι ίθαγενείς της άποστολής, έκ των όποιων οι περισσότεροι ίππεύουν βώδια, για το μεγάλο κυνήγι των κροκοδείλων. Μερικοί άπ' αυτούς αναλαμβάνουν να κάνουν την δύσκολον εργασίαν των «χτυπιάδων», μπαίνουν δηλαδή στο νερό και με μεγάλα ξύλα βγάζουν τους κροκοδείλους από τις φωληές των και τους εκδιώκουν μέχρι του σημείου που βρίσκονται οι κυνηγοί. Ετοιμοί με τά όπλα στα χέρια για να τους εξοντώσουν ή να τους συλλάβουν.

Στο μεταξύ, λίγο πιό μακριά, ένας άλλος κυνηγός βλέποντας έναν κροκόδειλον άκίνητον στο νερό, σε μία στάσι δηλαδή που ένας ανήξερος θα τον ενόμιζεν ως κορμόν δένδρου, ρίπτει το βέλος του, το όποιον είναι δεμένο με σχοινί, κι' άμέσως το άποσύρει, βέβαιος ότι ο ζωντανός εκείνος... κορμός δένδρου έχει συλληφθώ. Άμέσως σύρει στην όχθη το τέρας και με τρία ή τέσσερα χτυπήματα τσεκουριού το θανατώνει.

Οί κυνηγοί όμως αυτοί είναι ίκανοί να κάνουν κι' ένα άλλο μεγάλο κατόρθωμα. Να συλλάβουν τον κροκόδειλον ζωντανόν μεταχειριζόμενοι μόνον ένα σχοινί.

Πράγματι, κυττάζουν με προσοχήν την επιφάνειαν του νερού και μόλις ιδούν έναν κροκόδειλον να βγάξη έξω το κεφάλι του, με μία έπιδεξιότητα που θα έκανε να ώχρησίασιν και ο καλλίτερος «κάου-μπόυ», τραβούν το σχοινί και άρπάζουν το τέρας ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμο να βυθισθώ. Με καταπληκτική ταχύτητα τότε ο κυνηγός περιτυλίσσει το σχοινί δυο-τρεις φορές γύρω από ένα πάσσαλο μπαγγμένον στο έδαφος και άργότερα άρχίζει το κοπιώδες τράδημα του κολοσσιαίου έρπετου στην ξηρά, άπηγχονισμένου τελείως!

* ΣΕ ΠΟΙΟ ΥΨΟΣ ΦΘΑΝΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ; *

Αυτό το έρώτημα έπανέληφθη συχνά κατά τά τελευταία χρόνια κι' όλοι οι έπιστήμονες άπήντησαν ομοφώνως ότι ο άνθρωπος δεν κατέκτησεν ακόμη το ύψος που μπορεί να φτάση. Και προσδιορίζουν όρια που κανείς άνθρωπος δεν θα τολμούσε να πλησιάση με τά μέσα που υπάρχουν σήμερα. Μόνον μία σφαίρα, πιό έλαφρή από τον άέρα θα μπορούσε να προσπεράση κάθε μηχανικό μέσον. Όστε, καθώς βλέπετε, ή άναγνώρισι των πιό μακρινών άτμοσφαιρικών ή υπερ-ατμοσφαιρικών στρωμάτων, για πλέον καιρό ακόμη θα έπιζητή την χρησιμοποίησι του αεροστάτου.

Οί πρώτοι που έπεχείρησαν την άνοδο στην άτμοσφαίρα ήσαν οι άδελφοί Μογκολφιέρ.

Άργότερα, ή φαντασία των μιμητών τους ώδήγησε να κατασκευάσουν διάφορα είδη αεροστάτων, με τά όποια θα άνέβαιναν στους αιθέρας, αλλά δεν έχρησιμοιήθηκε άποτελεσματικώς κανένα άπ' αυτά. Κάποιος μάλιστα έφτιάξε ένα σκάφος, συγκρατούμενο άπό τέσσαρα μικρά αερόστατα και ένα μεγάλο στη μέση και υπεστήριζε ότι μ' αυτό το έναέριο σκάφος θα μπορούσε να έξερευνησθώ τά άστρα!

Άλλά τά διάφορα πειράματα που έπηκολούθησαν απέδειξαν ότι ή κατάκτησις του αιθέρος ήταν πολύ μακριά ακόμη κι' έπειδή, ύστερα από ένα ώρισμένο ύψος, τά αερόστατα άρχιζαν να κατεβαίνουν, τότε έδημιουργήθη μία παράδοσις ότι μία μυστηριώδης δύναμις κι' επί πλέον άόρατη, έμποδίζει τους ανθρώπους να πλησιάσουν τον ούρανόν πριν να πεθάνουν!

Έξηντα βαθμούς ύπό το μηδέν!

Τό ότι υπάρχει αυτή ή μυστηριώδης δύναμις, το παραδεχόμεθα κι' έμείς, αλλά ή έπιστήμη καθώρισε μέχρι ποιού ύψους μπορεί να φθάσθώ ο άνθρωπος; Μάλιστα και για τους παρακάτω λόγους: Είναι γνωστόν ότι ή άτμοσφαίρα άποτελείται από δυό έπάλληλα στρώματα, την «τροποσφαίρα», που μπορεί να φθάσθώ από 11—12 χιλιάδες μέτρα και την «στρατοσφαίρα»,

ή όποια μπορεί να φθάσθώ ως 80 περίπου χιλιάδες μέτρα. Η τροποσφαίρα είναι ή ζώνη των καταιγίδων, των ανέμων και των βροχών και περιλαμβάνει τά ¾ της μάζης του άέρος. Άπεναντίας δεν υπάρχουν ύδρατμοί και ούτε ρεύματα άέρος. Βασιλεύει ή καλοκαιρία, έκτος από καμμία έξαιρετική θύελλα. Άρα προσφέρει θαυμάσιες συνθήκες πλου. Πέραν από τά 30 χιλιάδες μέτρα ή άτμοσφαιρική πίεσις μειούται στο έκατοστόν της πίεσεως επί της έπιφανείας της θαλάσσης. Στα 100 χιλιάδες μέτρα ή πίεσις είναι ίση προς το μηδέν. Η θερμοκρασία στα 20 χιλιάδες μέτρα είναι περίπου 60 βαθμών ύπό το μηδέν. Ίδου λοιπόν δυό στοιχεία ή πίεσις και ή θερμοκρασία, που αυξομειούνται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους καθορίζουν βασικά όρια στις άτμοσφαιρικές άνάδους. Όστε ο κίνδυνος σ' εκείνα τά ύψη είναι μεγάλος και μόνον ένα ειδικό μηχανήμα, μέσα στο όποιο πρέπει να ευρίσκειται ο άνθρωπος, μπορεί να τον προστατέυσθ από

το ύψος 120 μέτρα. Ένας άπλοος θεωρητικός ύπολογισμός άποδεικνύει ότι ένα αερόστατο με τέτοιες διαστάσεις, μπορεί να φτάσθώ τά 30.000 μέτρα ύψους. Οί Πολωνοί αερονάυτες, βασιζόμενοι σ' αυτόν τον ύπολογισμό, θα έπιχειρήσουν την άνοδο στα 1939.

Σύμφωνα με τη γνώμη του καθηγητού Πικάρ, αν ήταν δυνατό να κατασκευασθώ ένα αερόστατο με διαστάσεις ενός χιλιομέτρου, θα μπορούσαμε να φθάσουμε ως 58.000 μέτρα στην στρατοσφαίρα. Άρκεί το ύψος του αεροστάτου να ήταν άντοχής τέτοιας, ώστε να έξουδετερώνη κάθε υπερβολική πίεσις.

Όστε λοιπόν με προσπάθειες άνθρωπίνως δυνατές και χάρις στο ύδρογόνο, που διατηρείται σ' εκείνα τά ύψη, θα μπορούσαμε να έπιτύχουμε νέα ρεκόρ, γιατί με τά σύγχρονα μέσα δεν είναι δυνατόν να προσπεράσουμε τά 30.000 μέτρα.

Για εκείνον όμως που θα ήθελε ν' άνεβή πιό ύψηλά, άπομένει μόνον ή κατάκτησις της έξεως της γής!

Μικρά - μικρά

Το σημάδεμα των βρεφών

Σ' ένα άμερικανικό νοσοκομείο χρησιμοποιείται ένα μηχανήμα υπεριωδών ακτίνων για το σημάδεμα των βρεφών που γεννώνται καθήμενως στο ίδρυμα. Με το μηχανήμα αυτό τυπώνονται τά αρχικά γράμματα του ονόματος του βρέφους που παραμένουν καταφανή επί έναν ολόκληρον μήνα.

Πατίνια με μοτέρ

Οί άστυνομικοί μίας πόλεως της Καλιφορνίας έκτελούν την ύπηρεσίαν τους μεταχειριζόμενοι πατίνια με μοτέρ, ειδικώς κατεσκευασμένα γι' αυτούς. Κοστίζουν πολύ λίγα χρήματα και μπορούν ν' άναπτύξουν ταχύτητα 50 χιλιομέτρων την ώρα. Η κατανάλωσις της βενζίνης είναι μηδαμινή.

Ο γάτος

Για τους αρχαίους Αιγυπτίους, ο γάτος ήταν ιερόν ζώον. Όταν σ' ένα σπίτι ψοφούσε ένας γάτος, όλα τά μέλη της οικογενείας έξυρίζαν τά φρύδια τους εις ένδειξιν πένθους. Το πτώμα του ζώου έταριχεύετο και έτοποθετείτο σε μία σαρκοφάγο όμοια μ' εκείνη των πριγκίπων του βασιλικού οίκου. Τόση ήταν ή πολυτέλεια και ή χλιδή της σαρκοφάγου.

Οί αρχαίοι Γερμανοί θεωρούσαν τον γάτον ως σύμβολον της άνεξαρτησίας, έ-

νώ οι Σκανδιναβοί τον είχαν διαλέξει ως θεόν του έρωτος.

Οί Κινέζοι κάποτε έχρησιμοποιούσαν τον γάτον ως ρολόι. Κυττάζοντας την κόρη του ματιού του, που βαθμηδόν συστέλλεται πριν το μεσημέρι και διαστέλλεται μετά άπ' τις δώδεκα, οι Κινέζοι έμετρούσαν τον χρόνο.

Είναι πολύ έσφαλμένη ή γνώμη που επικρατεί σ' όλον τον κόσμον, ότι ο γάτος και το σκυλί είναι άσπονδοί έχθροί. Αυτά τά δύο κατοικίδια ζώα μπορούν κάλλιστα να μεγαλώσουν μαζί, άρκεί μόνον να μην άναπτυχθώ έχθρα μεταξύ τους από τον άνθρωπο που τά έχει.

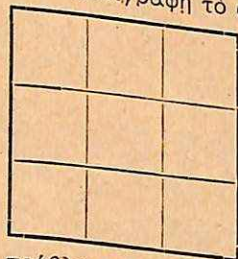
Επί πλέον καιρό πίστευαν πως οι λευκοί γάτοι με τά γαλάζια μάτια ήσαν κουφοί. Άπεναντίας άκούνε πολύ καλά, όπως όλοι οι συνόμοιοί τους. Έχουν μάλιστα την άκοή πολύ πιό άνεπτυγμένη από τον άνθρωπο.

Η έκμετάλλευσις των πολυτέλων γάτων άποτελεί σήμερα μία έπικερδή έπιχείρησι. Οί γάτοι πολυτέλειας σήμερα πωλούνται από 40—50 λίρες Άγγλιας ο καθένας!

Σπαδοκεφαλιέ

Οκτώ γραμμές

Η λύσις κάθε παιχνιδιού που συνοδεύεται με σχέδιο, πρέπει να γίνεται, αφού αντιγραφεί το σχέδιο σ' ένα κομμάτι χαρτί. Κι' αυτό γιά να μη καταστρέφεται το φύλλο.

Στην άσκησί μας βλέπετε έννεα τετράγωνα που σχηματίζονται με 24 γραμμές.

Πρόβλημα: Πρέπει να βγάλετε από τις 24, οκτώ μόνο γραμμές, κατά τρόπον ώστε να μείνουν δύο τετράγωνα. Γιά να διευκολυνήτε, έχετε υπ' όψιν ότι τα δύο τετράγωνα μπορεί να είναι και άνια.

Ακροστιχίς

Τά άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν μίαν από τās έννεα μούσας.

1) Νήσος του Αιγαίου, 2) Κράτος της Εύρώπης, 3) Πόλις της Θεσσαλίας, 4) Πράξις της άριθμητικής, 5) Υπομονητικών ζών, 6) Άνεμος ΒΔ. (δημ.), 7) Κράτος της Βαλκανικής Χερσονήσου, 8) Ρωμαίος Αυτοκράτωρ, 9) Άρχαίος Ιστορικός.

Τρίγωνον

***** = Ζών.
**** = Όργανον αίσθήσεως.
*** = Ζών.
** = Σύμφωνον.
* Καί καθέτως τά ίδια.

Ν. Π. ΚΑΛΔΗΣ

Αίνιγμα

Τρεις προθέσεις άν ένώσης κάτι τι θά φανερώσης πού στόν άνθρωπο άν λάχη τί άπελπισιά θέ νάχη...

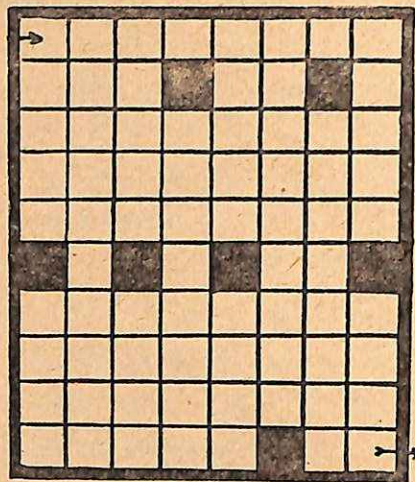
Ι. Β. ΒΑΡΒΕΡΗΣ

Κρυπτογραφικόν

123456789627 = 'Ιστορικόν πρόσωπον.
292928 = Όρος της Γραφής.
612962 = Νήσος Αιγαίου.
94547 = Νήσος ΝΑ. Αιγαίου.
4947 = Γεωγραφικός όρος.
52867 = Πέριος στρατηγός.
123947 = Ζών.
328926 = Πόλις Ν. Ελλάδος.
ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Πρέπει να άοχίσετε από τό ποώτο τετραγωνίδιο (άνώ άοιστερά), να περάσετε άπ' όλα τά λευκά — άποφεύ-

γοντας τά μαύρα — καί να βγίητε από τό κάτω δεξιό τετραγωνίδιο.

Έννοείται ότι άπαγορεύεται άυστηρώς να περάσετε δυό φορές άπ' τό ίδιο τετραγωνίδιο καί γενικώς να διασταυρώσετε την πορεία σας.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Τρίγωνον

***** = Μας ζεσταίνει.
**** = Ψώνια εις την άρχαίαν.
*** = Έρωτηματ. άνωθυμία.
** = Άνθη.
* = Γράμμα του άλφαβήτου.
ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

ΟΙ κύκλοι: Άφαιρείτε τόν 3ον καί 4ον κύκλον της δευτέρας σειράς (όρίζοντως), τόν 2ον καί 4ον κύκλον της τρίτης σειράς, τόν 2ον καί 3ον της τετάρτης σειράς. "Η τόν 5ον καί 6ον της τετάρτης σειράς (όρίζοντως πάντοτε), τόν 4ον καί πέμπτον της πέμπτης καί τόν 4ον καί 6ον της τελευταίας σειράς.

Τό σταυρόλεξόν μας: Όρίζοντως: 1 "Ιλιον, 2 τά — ΑΤ, 3 έπί, 4 άσφάλω, 5 έστι, 6 άν — τώ, 7 "Ιθάκη. Καθέτως: 1 τιάρα, 2 ία — νί, 3 έχε, 4 Ιππασία, 5 Ιλη, 6 νά — τη, 7 τρώγω.

Πρόσθεσις: Θά προσθέσετε εις την πρώτην κάθετον στήλην, 1 + 8 + 9 = 18. Εις την δευτέραν κάθετον, 2 + 7 + 10 = 19. Εις την τρίτην κάθετον 3 + 6 + 11 = 20. Εις την τελευταίαν κάθετον στήλην 4 + 5 + 12 = 21. Κρυπτογραφικόν: Μπόταρης.

Άκροστιχίς: Άνταλκίδας (Άριστοφάνης, Νέρων, Τύνις, Άρτος, Λέων, Κύπρος, "Ιούδας, Δάρυ, Άσπάλαξ, Σκίαθος).

Λεξιγραφικός: Βούς — σός.
Πρόβλημα: Ό 1ος όρνιθών 145 κόττες, ό 2ος 135, ό 3ος 840, ό 4ος 280, ό 5ος 325 καί ό 6ος 180 κόττες.

Τετράγωνον

Εις τά τετραγωνίδια του σχήματος πρέπει να τοποθετηθούν τά κατάλληλα γράμματα — ένα γράμμα σέ κάθε τετραγωνίδιο — ώστε όριζοντίως καί καθέτως να άναγινώσκονται λέξεις με την έξης σημασίαν:

Πρώτη σειρά. Εύρίσκεται εις την θάλασσαν, αλλά είναι καί όρυκτόν.

Δευτέρα σειρά. Βγαίνει από τά έγκατα της γής.

Τρίτη σειρά. Ένας από τούς πρώτους ανθρώπους πού έζησαν έπί της γής.

Τετάρτη σειρά. Τό φορούν οί γυναικες στην πλάτη τους.

Σιδηρόδρομος

K ----- Σ ---- Α --- Α ----- Σ
Κάθε βαγόνι έχει καί από ένα είδος ζώα.

Συνολικώς υπάρχουν τεσσάρων ειδών ζώα. Τό τελικόν γράμμα του ένός είναι άρχικόν του έπομένου.

Α. Γ. ΤΣΑΡΟΥΚΗΣ

Φωνηεντόλιπον

γ — π —, θ — — —, τ —, κλ — φτ —,
— γ — π —, κ — — — τ — ν, ν — — κ — κ — ρ

Έάν μεταξύ τών άνωτέρω συμφώνων παρενθεθούν τά κατάλληλα φωνήεντα θά σχηματισθί λαϊκή πάροιμια.
Κ. ΜΑ'Ι'ΛΗ

Αίνιγματα

Ποίου ζώου την αίτιατικήν άν ένώσωμεν με μυροθόλον άνθος σχηματίζεται γνωστόν πέλαγος;

Α. ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Φρούτο κοινό τό ουδέτερό μου,
νήσος Έλληνική τό θηλυκό μου.

Δ. ΠΑΠ. — Χ. ΤΣΑΡ.

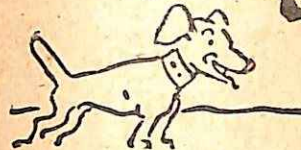
Μεσοστιχίς

Τά μεσαία γράμματα τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν άρχαίον Έλληνα Βασιλέα.

1) Άρχαίος νομοθέτης, 2) Θεάς, 3) Μυρίζει ώραία, 4) Ό Πρόδρομος του "Ιησού, 5) Ποταμός της Μακεδονίας, 6) Μία τών δωδεκανήσων, 7) Ναυτικός ήρωας του 1821, 8) "Ηρωας της άργοναυτικής έκστρατείας.

Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Λίγη ευθυμία

Απορίες...

Γιατί λέμε σέλινον κι' όχι σέδεον;

Γιατί άχλάδι κι' όχι άχξύδι;

Γιατί σηκοτάκι κι' όχι κατσετάκι;

Γιατί κεραμύδι κι' όχι κεραστρείδι;

Γιατί τραπέζι κι' όχι τρακλαίει;

Γιατί κρεβάτι κι' όχι κρεβάλογο;

Γιά φαγητό!

Ό δυσαρεστημένος πελάτης:

— Γκαρσόν, πού είναι ό ιδιοκτήτης; "Ηθελα να του μιλήσω άμέσως!

— Δεν είναι έδω, κύριε!

— Πώς! Άφίνει τό μαγαζί του καί φεύγει την ώρα της δουλειάς;

— Δεν μπορούσε να κάνη άλλοιώς, κύριε. Πήγε στο σπίτι του γιά φαγητό!

Μ' ένα μάτι!

— Δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα!

— Περίεργος άνθρωπος είσαι, φίλε μου, να θέλεις να κοιμηθής μ' ένα μάτι!

Πολύ ήλιος

Κάποιος ήλιθιος, βρήκε κάποτε δουλειά σ' ένα χασάπικο καί τό άποτέλεσμα ήταν να κάνη κάθε τόσο τό άφεντικό του να τραβάη τά μαλλιά του.

Ένα βράδυ, λίγη ώρα πριν κλείση τό μαγαζί, ό χασάπης είπε στόν υπάλληλό του ότι μπορούσε να πάη σπίτι του, όταν θά έκρεμούσε τά κρέατα καί θά έκλεινε τό μαγαζί.

Την άλλη μέρα τό πρωί ό χασάπης, πηγαίνοντας στο μαγαζί του, βρήκε τόν υπάλληλο να τόν περιμένη άύπνος καί τόν ρώτησε να μάθη την αίτία.

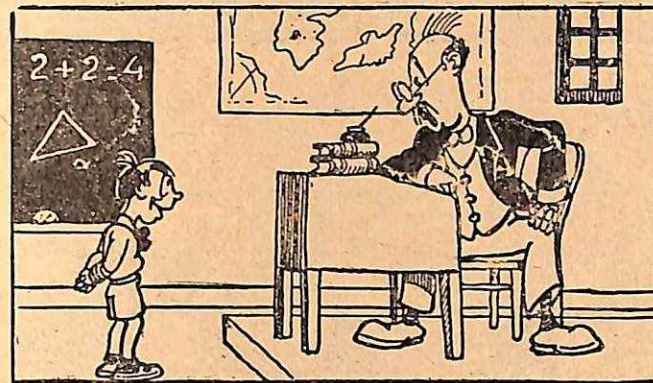
— Όύτε τό μαγαζί έκλεισα, ούτε σπίτι πήγα, έξηγησεν έκείνος.

— Γιατί;

— Δεν μπορούσα να κρεμάσω αυτό τό κρέας στο ταγγέλι...

Καί έδειξε στόν προϊστάμενό του μία μεγάλη πιαντέλα γεμάτη κιμά!

ΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ...

— Άν άφήσης ένα κομμάτι σίδηρο στη βροχή, τι θά γίνει.
— Θα σκουριάσι!
— Κι' αν άφήσης ένα κομμάτι χρυσό;
— Θα έξαφανισθί!...

ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΛΙΤΣΑ...

Σέ κάποιο προάστειο, ό σωφέρ ένός φορτηγού αυτοκινήτου είχε άδεια να μεταφέρη στην πόλι μόνο έμπορεύματα καί όχι έπιβάτες. Καί τοϋτο, γιά τό δχημά του ήταν φορτηγό αυτοκίνητο.

Ένας συνάδελφός του όμως παραπονέθηκε στην άστυνομία γιά τό λόγο ότι ό άλλος παρέβαινε την άστυνομική διάταξι, παίρνοντας έπιβάτες, καί τόν ζημίωαν.

Την διαπίστωση τών παραπόνων ανέλαθεν ένας άστυνομικός, ό όποιος, ντυμένος πολιτικά καί κρατώντας μία βαλίτσα στο χέρι, περίμενε τό φορτηγό αυτοκίνητο, καί όταν έκείνο φάνηκε, έκανε νόημα στόν σωφέρ να σταματήσει.

— Βιάζομαι να φθάσω στόν σιδηροδρομικό σταθμό, όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα, είπε στόν σωφέρ. Είναι άπόλυτη ανάγκη να πάρω τό τραίνο πού φεύγει σέ μισή ώρα. Δεν μ' ενδιαφέρει τι θά μου ζητήσης γιά είσιτήριο, άρκεί να προλάβω τό τραίνο.

Ό σωφέρ του είπε άμέσως ν' άνεβή καί άναπτύσσοντας μεγάλην ταχύτητα, έφθασε την ώρισμένην ώρα στο σταθμό.

Ό άστυνομικός πήδησε άπό τό αυτοκίνητο όλος χαρά.

— Τι σου όφείλω; ρώτησε.
— Έσεις τίποτε, του άπήντησεν ό έξυπνος σωφέρ. Γιά τη βαλίτσα σας όμως θά μου δώσετε 50 δραχ.

Ένας Σαμψών...

— Μόλις μπήκα, φίλε μου, στο δάσος κι' έκανα καμιά πενηνταριά βήματα, νάσου καί βλέπω μία τίγρι. Άμέσως πέφτω άπάνω της, τη σκίζω στα δύο καί της γδέρνω την προβιά. Είναι αυτή πού βλέπεις έδω στο πάτωμα.

— Με τά χέρια σου τη σκότωσες;

— Βέβαια! Δεν είχα όπλο έπάνω μου.

— Μα αϋτηνής τό κεφάλι έχει δυό μεγάλες τρύπες από σφαίρες.

— "Ε! Βέβαια... Την είχε χτυπήσει κάποιος κυνηγός πριν από μένα...

Φιλοφρόνησις...

— Ά, αγαπητή μου φίλη, δεν μπορείτε να φαντασθίτε τί έντύπωσι μου έκαμε ή Ιστορία πού διηγηθήκατε τις προάλλες γιά τη γαϊδάρα...

— Άλήθεια;

— Ναι, τόσο έντύπωσι μου έκαμε, πού μόλις βλέπω καμιά γαϊδάρα, σάς θυμάμαι...

Τρόπος του λέγειν

Ό μάρτυς στο δικαστήριο:

— "Η συζήτησι κόρωσε γρήγορα, οί δυό μεθυσμένοι ήλθαν στα χέρια κι' άρχισαν τις κλωτσιές...

Η έρώτησις

Ό μικρός Παύλος γύρισε στο σπίτι του από τό σχολείο κλαίγοντας.

— Γιατί κλαίς; τόν ρώτησε ή μητέρα του.

— Με χτύπησε ό δάσκαλος.

— Καί γιάτί σε χτύπησε;

— Γιατί άπάντησα σέ μία έρώτησι πού δεν μπορούσε κανένας άλλος μαθητής ν' άπαντήση.

— Πώς; Άντι να σου θάλη 10 σε χτύπησε; Καί τί έρώτησις ήταν αϋτή;

— Ποίος έσπασε τό τζάμι του σχολείου!...

Έξ ιδίων...

Ό λόγος γιά ένα άρρωστο:

— Τόν καϋμένο, πώς τόν λυπάμαι πού πάσχει από τύφο. Κι' αν γιάτρευθί, θά μείνη βλάκας.

— Μπα! Πού τό ξέρεις;

— Άμ! Εγώ την πέρασα αϋτή την άρρώστεια...

Σπουδαία φαλάκρα

Ένα κοριτσάκι καθόταν στα γόνατα του θείου της, πού ήταν φαλακρός.

— Μοϋ έπιτρέπετε να μετρήσω τις τρίχες της κεφαλής σας; ρώτησε γελαστά τό κοριτσάκι.

— Μα μου φαίνεται, παιδί μου, πώς δεν θά μπορέσης να τά καταφέρης.

— Οϋ! Έκαμε ή μικρή με ύπερφάνεια. Ξέρω να μετρώ ως τά δέκα!

Ό θαλασσόλυκος

— Είχες τίποτε περιπέτειες στη ζωή σου; ρώτησε ό έπισκέπτης τόν γέρο θαλασσόλυκο.

— Χμ! Άρκετές. Κάποτε κινδύνεψα να πνιγώ.

— Άλήθεια; Καί πώς συνέβη ή θαλασσινή αϋτή τραγωδία;

— Νά! Με είχε πάρει ό ύπνος μέσα στο μπάνιο καί ή βρούσι έτρεχε...

Βγαίνει ό ήλιος!...

— Ξέρω κάποιον, πού μίμεται τέλεια τη φωνή του κόκορα. "Όσες φορές κράξη στα ψέματα, αρχίζουν καί κράζουν όλοι οί κόκοροι της γειτονιάς.

— Αϋτό δεν είναι τίποτε. Εγώ ξέρω έναν άλλον καλλιτέρο, πού όταν κράξη στα ψέματα... βγαίνει ό ήλιος!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὰ ἀντικείμενα

Θέλετε νὰ διασκεδάσετε καὶ νὰ ἐξακριβώσετε συγχρόνως τὴν οὐδέτητα τῆς ἀντιλήψεώς σας;

Ἐπὶ ἕνα ὥραϊο παιγνίδι γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸν: Τὰ μετακινούμενα ἀντικείμενα.

Οἱ παίχεται — ὁ ἀριθμὸς τῶν εἶναι ἀπεριόριστος — μπαίνουν σ' ἕνα δωμάτιο. Σ' ἕνα κοινὸ δωμάτιο ποὺ εἶναι ἐπιπλωμένο μᾶλλον ἀπλᾶ: ἕνα τραπέζι, μερικὲς καρέκλες, ἕνα-δύο κάντρα, βάζα κλπ. Οἱ παίχεται παρατηροῦν προσεκτικὰ τὴ θέσι πού κατέχουν μέσα στὸ δωμάτιο τὰ ἀντικείμενα αὐτά. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό — τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς παραμονῆς τῶν στὸ δωμάτιο ὀρίζεται ἐκ τῶν προτέρων — ἀποχωροῦν καὶ μένει μέσα στὸ δωμάτιο μόνο ἕνας.

Ὁ τελευταῖος, ὅταν μείνῃ μόνος, μετακινεῖ ἕνα ἢ δύο ἀντικείμενα. Παίρνει λ. χ. μιὰ καρέκλα πού εἶναι στὸν τοῖχο καὶ τὴν τοποθετεῖ κοντὰ στὸ τραπέζι. Ἡ παίρνει ἕνα βιβλίο ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὸ βάζει στὸ τζάκι κ.ο.κ.

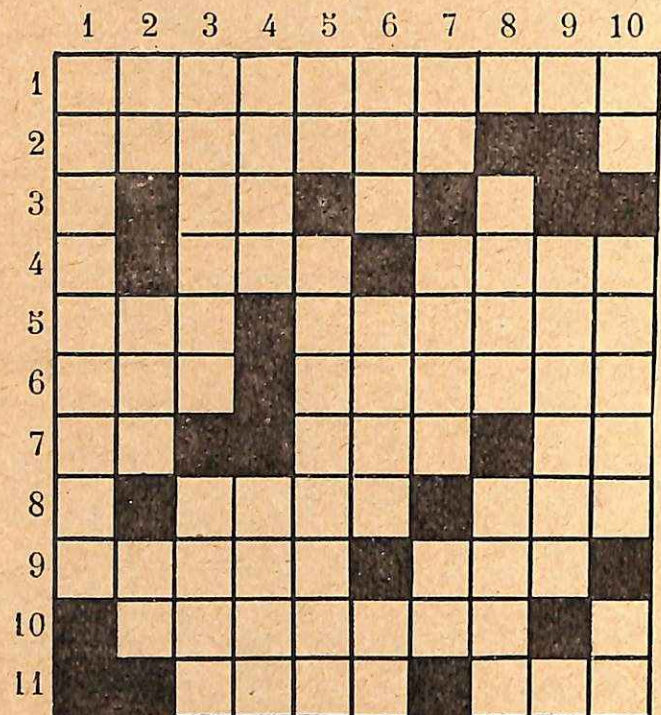
Ἐπειτα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει ἕνας ἀπὸ τοὺς παίκτας. Κυττάζει μὲ προσοχὴ ὅλα τὰ ἀντικείμενα καὶ λέγει τί μετακινήσεις ἔγιναν. Ἐν εὖρη ἀκριβῶς τὰς μετακινήσεις ἔχει δικαίωμα νὰ συνεχίσῃ τὸ παιγνίδι καὶ νὰ κἀνῃ καὶ αὐτὸς τὰς μετακινήσεις ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του μέσα στὸ δωμάτιο. Ἄν ἀποτύχῃ ἀποκλείεται τοῦ παιγνιδίου.

Μετά τὸν πρῶτο μπαίνουν στὸ δωμάτιο μὲ τὴ σειρά τους ὅλοι οἱ ἄλλοι — ἕνας ἕνας — καὶ λέγουν τί μετακινήσεις ἔγιναν. Ἐν εὖρου ὅλοι τὰς μετακινήσεις, ὁ παίκτης πού τὰς ἔκαμε, ἡ «μάννα», ἀποκλείεται ἀπὸ τὸ παιγνίδι.

Ἐπειτα μένει ἕνας ἄλλος παίκτης μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τὸ παιγνίδι συνεχίζεται.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπαγορεύονται μετακινήσεις μικρῶν ἀντικειμένων: μιᾶς καρφίτσας, μιᾶς κλωστής κλπ.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ρῆμα πού σημαίνει «κάνω τόπο».
2. Ὁ τελούμενος κατ' ἔτος.
3. Νότα.
4. Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Βλῆμα.
5. Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. — Ὁσπριον.
6. Θεὰ ἀρχαία. — Ἐνας ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους μουσουργοὺς τοῦ παρελθόντος.
7. ΨΑ. — Τραγουδῶ. — Ὁχι (Γαλ.).
8. Φωτογραφικὴ διαρκείας (δχι ἐνσταντανέ). — Πρωτόγονον φωτιστικὸν μέσον.
9. Μαγειρικὸν σκεῦος. — Μᾶς δίδει γάλα.
10. Ὑπάρχει «θεία».
11. Μία τῶν ἡπείρων. — Ναυτικὸν παράγγελμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Περιλαμβάνει τὴν οὐσίαν τοῦ κειμένου εἰς ὀλίγας λέξεις.
2. ΑΤ. — Χρονικὴ υποδιαίρεσις. — Παραδοξίματος χάριν (ἀντιστρόφως).
3. Μέρος τοῦ λόγου (πληθ.). — Πρόθεσις.
4. Τὸ αὐτὸ τοῦ 11 ὀριζοντίως. — Βουνό.
5. — Νότα. — Ὁρμητικὴ ἐορτὴ τῶν Μωαμεθανῶν.
6. — Ἡ ὁργάνωσις μας. — Εὐδοκία ἀνθρ. — ΟΑ.
7. ΡΣ. — Τοποθετῶ (δημ.). — Ἀρθρον (πληθ.).
8. Εἶναι σαλάτα... μὲ αὐτὴν ὁμοῦ γνέθουν καὶ οἱ γυναῖκες. — Ὁ ὑπατος τῶν ἀρχαίων θεῶν (καθολομένη).
9. Πόλις τῆς Κύπρου (Κίτιον).
10. Ὁ ὑπάρχων. — Ἐξάρτημα τοῦ πλοίου. — Ἀνθρ.

Δ. Ι. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

Ὁριζοντίως: 1 Νεολαία, 2 ρακί — σλιπ, 3 Ἰένα — Ιερά, 4 σμιλη — φόνος, 5 ἄς — ἡλιον — σέ, 6 ΙΕΡ, 7 Ρά — φάρος — πε, 8 Ὀκτάς — σκιαί, 9 ὅτις — Ἀσία, 10 ἡνία — ἄλως, 11 Ἀνανίας. Καθετῶς: 1 Ἰσαυρος, 2 Ράμς — ἀκτὴ, 3 νάνι — τινά, 4 Ἐκόλη — φάσιν, 5 οἱ — ἡλίας — ΑΑ, 6 ΙΕΡ, 7 ἄς — φόρος — αἱ, 8 Ἰλιον — σκάλα, 9 αἰέν — ἴσως, 10 πρὸς — παῖς, 11 φασέεια.

Ἡ ἡμέρα

Θέλετε νὰ βρῆτε τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως ἑνὸς φίλου σας ἢ γνωστοῦ σας πού γεννήθηκε πρὸ τοῦ 1923;

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε πρέπει νὰ ξέρετε τὸ ἔτος, τὸν μῆνα καὶ τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ φίλου σας.

Παίρνετε ἐν πρώτοις τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ προηγούμενου ἔτους τῆς γεννήσεως. Δηλαδή ἂν τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως εἶναι τὸ 1910, τὰ ψηφία πού θὰ πάρουμε θὰ εἶναι 09. Παίρνομε ἔπειτα τὸ τέταρτον αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε σ' αὐτὸν ἂν ὑπάρχῃ καὶ κλάσμα. Ἐδῶ ὡς τέταρτον εἶναι ὁ ἀριθμὸς 2. Προσθέτομε τὸ 9 μὲ τὸ 2 καὶ εἰς τὸ ἄθροισμα πού θὰ προκύψῃ προσθέτομε πάλι τὸ μαγικὸ ἀριθμὸ 17 καὶ στὸ δεύτερο αὐτὸ ἄθροισμα πάλι τὸν ἀριθμὸ τῶν ἡμερῶν πού πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως (συμπεριλαμβανομένης) προσέχοντας νὰ μὴ ξεχάσουμε νὰ προσθέσωμε μίαν ἐπὶ πλέον ἡμέραν, ἂν ἡ γέννησις συνέπεσε σὲ δίσεκτον ἔτος καὶ μετὰ τὸν Φεβρουάριον.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὀλικὸ ἄθροισμα τὸ διακρίνομε διὰ τοῦ 7, ὅσες εἶναι οἱ μέρες τῆς ἐβδομάδος. Τὸ ὅλοιπὸ τῆς διαίρεσεως αὐτῆς δείχνει τὴν ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος πού γεννήθηκε ὁ ἐρωτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἑξῆς πίνακος: 0 Πέμπτη, 1 Παρασκευή, 2 Σάββατον, 3 Κυριακή, 4 Δευτέρα, 5 Τρίτη, 6 Τετάρτη.

Π. χ. $09 + 2 = 11 + 17 = 28 + 247$ (ἡμέραι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 4 Σεπτεμβρίου, ἡμέρας γεννήσεως) $= 275: 7 = 39$ καὶ ὅλοιπον 2. Βλέπομεν εἰς τὸν πίνακα ὅτι τὸ 2 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ Σάββατον καὶ εὐρίσκομεν ἔτσι τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ γνωστοῦ μας.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας προεκηρύχθη διὰ τὴν 23ην Ἀπριλίου πεζοπορικὸς ἀγὼν ἀποστάσεως 10.000 μέτρων, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγίται τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Νότου, Βορρᾶ καὶ ἡ 34η φάλαγξ.

Ἡ διαδρομὴ ὀρίσθη ὡς ἑξῆς: Πλατεῖα Μενιδίου (ἀφετηρία) — ὁδὸς Λιοσίων — Πλατεῖα Βάθης — ὁδὸς Καποδιστρίου — ὁδὸς Πατησίων — Λεωφόρος Πανεπιστημίου — Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας — ὁδὸς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ — Παναθηναϊκὸν Στάδιον (τέρμα).

Συμμετοχῆς δικαιοῦνται Φαλαγγίται 18—25 ἐτῶν. Εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ ἰσχύουν οἱ Διεθνεῖς Κανονισμοὶ βάδην.

Θὰ ἀναδειχθοῦν: 1) Νικήτρια Ὑποδιοικήσις, 2) Νικήτης Ὑποτομεὺς ἐκάστης Ὑποδιοικήσεως, 3) Εἰκοσι πρῶτοι νικηταὶ κατὰ σειράν ἀφίξεως.

Εἰς τὴν νικήτριαν Ὑποδιοίκησιν θὰ ἀπονειμῇθῃ κύπελλον. Εἰς τοὺς νικητὰς — 1 ἕως 20 — θὰ ἀπονειμῇθῃν μετάλλια καὶ εἰς τοὺς ἐπομένους δέκα διπλώματα ἀμίλλης.

ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ 15.000 ΜΕΤΡΩΝ

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν προβλέπεται ὅτι θὰ σημειώσῃ ὁ ποδηλατικὸς ἀγὼν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ τὴν 30ην Ἀπριλίου ἐπὶ ἀποστάσεως 15.000 μέτρων.

Συμμετοχῆς εἰς τὸν ἀγῶνα δικαιούνται αἱ Ὑποδιοικήσεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Νότου, Βορρᾶ καὶ ἡ 34η φάλαγξ.

Οἱ ποδηλάται θὰ ἐκκινήσῃ ἀπὸ τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν διαδρομὴν Λεωφόρου Ὀλγας — Ἀμαλίας — Συγγροῦ — Ποσειδῶνος — Ἐντεν — Ποσειδῶνος — Συγγροῦ — Ἀμαλίας — Βασιλίσσης Σοφίας — Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ θὰ

τερματίσῃ εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Ἐκ τῶν πρώτων 20 νικητῶν θὰ ὑποδειχθῇ ἡ ποδηλατικὴ ὁμάς, ἡ ὁποία θὰ μετὰσχῃ εἰς τοὺς Πανελληνίους ἀθλητικὸς ἀγῶνας τοῦ Μαΐου.

Εἰς τὸν ποδηλατικὸν ἀγῶνα θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγίται 18—25 ἐτῶν.

ΟΙ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΟΙ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν ὁργανώνει τὴν 14ην, 15ην καὶ 22αν Ἀπριλίου τοὺς προκριματικὸς τῆς ἀγῶνας διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν ἐκπροσωπήσῃ εἰς τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τοῦ Μαΐου.

Τὸ πρόγραμμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

Παρασκευὴ 14 Ἀπριλίου: Δρόμος 100 μ., σφαῖρα, δρόμος 800 μ., ἄλμα εἰς μῆκος, ρίψις χειροβομβίδας, δρόμος 3.000 μ., ἐλευθέρᾳ διακοβολία, σκυταλοδρομία 4 × 400 μ.

Σάββατον 15 Ἀπριλίου: Πένταθλον (100 μ., μῆκος, ἀκόντιον, σφαῖρα δι' ἀμφοτέρων, 1000 μ.), δρόμος 400 μ., ἄλμα εἰς ὕψος, ἑλληνικὴ διακοβολία, δρόμος 1.500 μ., ἄλμα τριπλοῦν, λιθοβολία, δρόμος 2.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων, ἀκοντισμός.

Σάββατον 22 Ἀπριλίου: Σκοποβολή. Βολὴ διὰ τυφεκίου τῶν 22 ἀπὸ 50 μέτρα.

Οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες θὰ γίνῃν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Ἡ σκοποβολὴ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον τοῦ Ὑμηττοῦ.

ΑΓΩΝ 2.000 ΜΕΤΡΩΝ

Διὰ τὴν 14ην Ἀπριλίου προεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Π. Δ. Πρωτεύουσας ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου 2.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων.

Θὰ μετὰσχῃ εἰς τὸν ἀγῶνα Φαλαγγίται τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Νότου, Βορρᾶ καὶ ἡ 34η φάλαγξ.

Ἡ διαδρομὴ θὰ γνωστοποιηθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος.

Εἰς τοὺς νικητὰς θὰ ἀπονειμῇθῃν ἑπαθλα καὶ βραβεῖα. Ἐξ ἄλλου θὰ ἀναδειχθῇ καὶ ἡ νικήτρια Ὑποδιοίκησις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς βαθμολογίας τῶν πρώτων εἰκοσι δρομέων.

ΑΙ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Τὰ τελευταῖα ἀποτελέσματα τῶν ἀγῶνων ἀθλοπαίδων διὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς Δ.Α.Σ. ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Βόλλεϋ — μπόλ

Πανεπιστήμιον νικᾷ Πάντειον Σχολὴν μὲ 15—5, 15—10.

Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολὴ νικᾷ Σ.Ε.Ρ. μὲ 15—7, 15—7.

Πολυτεχνεῖον νικᾷ Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν μὲ 15—11, 1—15, 15—13.

Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολὴ νικᾷ Πάντειον μὲ 8—15, 15—9, 15—7.

Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολὴ νικᾷ Πολυτεχνεῖον μὲ 15—7, 10—15, 15—7.

Πάντειος νικᾷ Σχολὴν Συνεταιριστῶν μὲ 15—15, 15—16, 15—8.

Πανεπιστήμιον νικᾷ Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν μὲ 15—10, 15—10.

Μπάσκετ μπόλ

Πολυτεχνεῖον νικᾷ Σχολὴν Συνεταιριστῶν μὲ 28—25.

ΒΟΛΛΕΥ ΜΠΩΛ

Ἐν Πελοπίῳ συνητήθησαν εἰς ἀγῶνα βόλλεϋ μπόλ αἱ ὁμάδες τῶν φαλάγγων Φ. Α. 100 τῆς Ὑποδιοικήσεως Πύργου καὶ Φ. Α. 102. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Φ. Α. 100 μὲ 16—9, 16—12.

Εἰς τὴν Μυτιλήνῃν ἡ ὁμάς τοῦ 2ου λόχου ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τοῦ 5ου λόχου — τῆς 186ης φάλαγγος — μὲ 15—4, 15—4.

Εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης συνητήθησαν αἱ ὁμάδες τοῦ 1ου καὶ 3ου λόχου θηλέων. Ἐνίκησεν ἡ ὁμάς τοῦ 3ου λόχου μὲ 15—9.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ

Εἰς τὴν Μυτιλήνῃν συνητήθησαν εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες τῆς 186ης φάλαγγος Μυτιλήνης καὶ τοῦ ταγματῆς Ε.Ο.Ν. Γέρας.

Ἡ συνάντησις ἦτο ἐνδιάφερουσα, νικήτρια δὲ ἀνεδείχθη ἡ 186η φάλαγξ μὲ 3—1.

Ἡ ὁμάς τῆς Π. Δ. Ἡρακλείου ἐπεβλήθη τῆς ὁμάδος τῆς Π. Δ. Χανίων μὲ 8—1.

Ἡ Π. Δ. Ἰωαννίνων ἐνίκησε τὴν Π. Δ. Αἰτωλοακαρνανίας μὲ 2—1.

Ο Έορτασμός τής 25ης Μαρτίου

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

Κυβερνητικού Έπιτρόπου Νεολαίας
27ης Μαρτίου 1939/Δ'

Πρὸς

“Απαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν., τοὺς συμ-
μετασχόντας εἰς τὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἐκφράζω τὴν εὐαρέσκειάν μου πρὸς ἅπαντα τὰ
μετασχόντα τῆς κινητοποιήσεως τῆς 25ης Μαρτίου Τμή-
ματα τῆς Δ.Α.Σ., Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων
Πρωτευούσης καὶ Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων
Πρωτευούσης διὰ τὸ παρὰστίμα τῶν, τὴν πειθαρχίαν
καὶ τάξιν, ἣν ἐπεδείξαντο, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐξόχως κανο-
νικὴν διεξαγωγὴν τῆς κινητοποιήσεως.

Ἐκφράζω ἐπίσης τὴν ἀκροτάτην καὶ πληρεστάτην
μου εὐαρέσκειαν διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν ἀντοχὴν καὶ
τὸ ὑπέροχον φρόνημα, τὸ ὁποῖον ἐπέδειξαν ὅλοι ἀνεξαι-
ρέτως οἱ Φαλαγγίται, Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ
Σκαπάνισσαι ἅπαντες τῶν ὡς ἄνω Τμημάτων, ἰδίως δὲ
τῶν ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως παρελασάντων
Σχηματισμῶν.

Ὁ διὰ τῆς γονίμου καὶ βαθείας ἀγάπης περιβάλλον
τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀθηναῖκος λαὸς ὠνόμασε τὴν πα-
ρέλασιν αὐτήν: «Ἡρωικὴν Παρέλασιν».

Εἰμαι ὑπερήφανος, πιστεύω ὅτι ὄντως οἱ Συναγωνι-
σταὶ καὶ Συναγωνίστρια ἐπαξίως κατέκτησαν τὸν τί-
τλον αὐτὸν διὰ τὴν παρέλασίν των. Τὴν ὑπερῆφανειαν
αὐτὴν εἰμαι βέβαιος ὅτι συμμερίζονται ὅλοι οἱ Φαλαγ-
γίται, Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι,
τοσοῦτω μάλλον καθόσον τὰς ἀντιξοότητας τῆς Παρε-
λάσεως αὐτῆς συνεμερίσθησαν ἐξ ὁλοκλήρου, παρέχον-
τες ὑψηλὸν παράδειγμα, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετ' ὁλο-
κλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός,
ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔμεινεν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑπηρεσίας,
μέχρις ὅτου καὶ ὁ τελευταῖος Συναγωνιστὴς καὶ
ἡ τελευταία Συναγωνίστρια ἐπιστρέψουν εἰς τὰς οἰκίας
των.

Ἡ παρέλασις αὐτὴ ὑπῆρξε τὸ ὠραιότερον μνημόσυ-
νον τῶν Ἡρώων τοῦ 1821 καὶ ἡ τρανωτέρα ἀπόδειξις,
ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν., καθοδηγούμενη ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχη-
γοῦ, δημιουργεῖ «Ἑλληνὰς πραγματικούς».

Οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι
καὶ αἱ Σκαπάνισσαι δικαιούνται καὶ πρέπει νὰ εἶναι
ὑπερήφανοι διὰ τοὺς ἐκντοὺς των καὶ νὰ εἶναι βέβαιοι
ὅτι θὰ τοὺς δοθῇ εὐκαιρία ἐν καιρῷ διὰ νὰ δείξουν ὑπὸ
καλλιτέρας συνθήκας τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τῆς ὁργανώ-
σεως καὶ τῆς ἐκπαίδευσως, ἀλλὰ καὶ τῆς πίστεώς των.

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ πρωτοφανὺς σφοδρότητος νεροποντῆ τοῦ ἀπογεύ-
ματος τῆς 25ης Μαρτίου, ἡ ὁποία μετέβαλε τὰς Ἀθήνας
ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος εἰς ἀπέραντον λι-
μνοθάλασσαν, μᾶς ἔδωσε τὸ μέτρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ
ὁποῖος πλημυρίζει τὴν ψυχὴν τῆς Νεολαίας μας, τὸ μέ-
γεθος τῆς ἀφοσιώσεώς τῆς πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν
ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν ὅτι τὰ σημερινὰ Ἑλληνόπουλα, ὑπὸ
τὴν θερμουργὸν πνοὴν τοῦ πρωτοεργάτου τῆς Ἑθνικῆς Ἀ-
ναγεννήσεως, μετεβλήθησαν ἀπὸ μαλακὰ μαθητοῦδια,
εἰς σφριγώδη νεότητα, ἀντιμετωπίζουσιν μὲ καταπλήσσου-
σαν ἀσθένειαν τὴν ὀρμὴν καὶ τὸ μένος καὶ αὐτῶν ἀκόμη
τῶν στοιχείων τῆς φύσεως.

Τοιοῦτοτρόπως, συμφώνως πρὸς τὸ κατηρτισμένον
παρὰ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως πρόγραμμα καὶ παρὰ
τὴν σημειωθείσαν περὶ τὴν 1ην μ. μ. ἀπότομον μεταβο-
λὴν τοῦ καιροῦ, ἡ ὁποία σαφῶς προανήγγελλε καταγίδια,
τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἔσπευδον μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν
πρὸς τὰ ὁρισθέντα σημεῖα συγκεντρώσεως, ἀψυφούντα
καὶ τὴν ἐπερχομένην βροχὴν καὶ τὸ ἐπικρατοῦν ψῆχος.

Τὴν 3ην μ. μ. ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας παρουσιάζει
ἐξόχως μεγαλοπρεπές θέαμα. Αἱ Φάλαγγες τῆς Ε.Ο.Ν.
μὲ τὸ βαθυγάλαζο χρῶμα τῶν στολῶν των, καταλαμβάνου-
νται ὁλόκληρον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, τὴν μεταβάλλουν
εἰς ἓνα ὀνειρώδες γαλαζοπόταμο, εἰς τὸ ὁποῖον παφλάζει
ὁ ἐνθουσιασμός, τὸ αἶσθημα τοῦ ὠραίου, ἡ συναίσθησις
τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξανδρος Κανε-
λόπουλος, μὲ ἔκδηλον τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν διὰ τὴν ἐπερ-
χομένην καταιγίδα καὶ τὰ ἐκ ταύτης πιθανὰ ἐπακόλου-
θα διὰ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν., προβαίνει μὲ συνεσιγμένην
τὴν ψυχὴν εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλάγγων. Ἡ ἀγωνία τοῦ
ὅμως γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς παρατεταγμένους Φα-
λαγγίτας καὶ Φαλαγγίτισσας καὶ ἡ διαίσθησις των ὅτι
πιθανῶς ἡ παρέλασις νὰ ἀναβληθῇ λόγῳ τῆς ἀρξαμένης
ἤδη βροχῆς, ἐκοπᾷ εἰς μυριόστομον ἰαχὴν:

—Παρέλασιν! Παρέλασιν!

Τι ὕψος αὐτοθυσίας καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ἰδέαν
τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸν Ἀρχηγόν της περικλείει ἡ ἰαχὴ αὐτὴ
τόσων χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων εἶναι περιττὸν νὰ τονί-
σωμεν. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης, περιφρονούσα τὸν μαινόμε-
νον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην Ἀττικὸν οὐρανόν, θέλει νὰ
παρελάσῃ πρὸ τοῦ δημιουργοῦ τῆς Νέας Ἑλλάδος, νὰ
διαδηλώσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν πίστιν της καὶ τὴν ἀφοσίωσιν
της, νὰ ἀνανέωσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν ὄρκον της καὶ νὰ ἀπο-
δείξῃ ὅτι, ὅταν ψάλλῃ

Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα,
ἔμπρὸς μ' ἑλληνικὴ καρδιά,

αὐτὸ ποὺ ψάλλει τὸ πιστεύει, ὅπως πιστεύει στὴ Θεῖα τοῦ
Χριστοῦ μας Πίστι. Ἡ Ε.Ο.Ν. τὸ ἀπόγευμα τῆς 25ης Μαρ-
τίου ἀπέδειξε τί μπορεῖ καὶ τί θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ μέλ-
λον ὡς ἐθνικὴ ἐκδήλωσις.

Η ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ

Θὰ ἦτο παράλειψις ἂν δὲν ἐτονίζομεν ὅτι παραλλή-
λως πρὸς τὸν ἐνθουσιασμόν των μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ
ἐνθουσιασμός καὶ τοῦ λαοῦ ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Παρὰ
τὴν πίπτουσαν βροχὴν, τὰ πλήθη κόσμου παρέμειναν εἰς
τὰς θέσεις των διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν παρέλασιν
καὶ νὰ ζητωκραυγᾶσιν τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν Α.Β.Υ.
τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Ἀρχηγόν.

Τὴν 4.20' ὁ Ἀρχηγὸς ἐν μέσῳ θυελλωδῶν ἐκδηλώ-
σεων τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακλύσει τὴν λεωφό-
ρον Ἀλεξάνδρας, κατέφθασεν εἰς τὴν ἔναντι τῆς ὁδοῦ
Χαρ. Τρικοῦπη στηθεῖσαν εἰδικὴν ἐξέδραν διὰ τῆς Α. Μ.
τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισημοὺς.

Τὴν 4.25' ἀφίχθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α.Β.Υ. ὁ
Διάδοχος καὶ αἱ Α.Α. Β.Β. Υ.Υ. αἱ Πριγκίπισσαι Φρει-
δερίκη καὶ Αἰκατερίνη καὶ ὁ Πρίγκιψ Χριστόφορος. Τὰ
πρὸς παρέλασιν Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ παρισταμένα
πλήθη ἐξέσπασαν εἰς νέας ζητωκραυγὰς καὶ χειροκρο-
τήματα.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Τὴν 4.30', συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, ἤρχισεν ἡ
παρέλασις των Ὑπηρεσιῶν των Παλ. Πολεμιστῶν, των
Ἐργατοπαλληλικῶν Ὑπηρεσιῶν, των ἀντιπροσωπευ-
τικῶν ομάδων των σχολείων τῆς Ἀνωτάτης καὶ τῆς Μέ-
σης Ἐκπαίδευσως, των Φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ των
Ταγματῶν Ἑθελοντικῆς Ἐργασίας.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως τῆς παρελάσεως ἡ βροχὴ
ἀρχίζει νὰ ἐντείνεται ἐπικινδύνως καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἐκφρά-
ζει τὴν εὐχὴν νὰ ματαιωθῇ ἡ παρέλασις. Πληροφορεῖται
ὅμως ὅτι τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἐννοοῦν ὁπωσδήποτε νὰ πα-
ρελάσουν καὶ ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ διὰ νὰ ἱκανο-
ποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ὁπωσδήποτε νὰ ἀμείψῃ τὸν
ἐνθουσιασμόν τόσων χιλιάδων παιδιῶν. Οὕτω, ὑπὸ ραγ-
δαίαν βροχὴν, ἡ παρέλασις πρὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος,
των Α.Α. Β.Β. Υ.Υ., τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμ-
βουλίου, τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ

Ο Έορτασμός τής 25ης Μαρτίου

Α' Σώματος Στρατοῦ στρατηγοῦ κ. Πιτσικά, τοῦ Ἀρ-
χηγοῦ τοῦ Στόλου ἀντιναύαρχου κ. Οἰκονόμου, τοῦ Ἀρ-
χηγοῦ τοῦ Γεν. Ναυτικοῦ Ἐπιτελείου κ. Σακελλαρίου καὶ
ἄλλων ἐπισήμων συνεχίζεται. Σημειώτεον ὅτι ἡ Α. Μ.
ὁ Βασιλεὺς, αἱ Α.Α. Β.Β. Υ.Υ., ὁ Ἀρχηγός καὶ πλείστοι
των ἐπισήμων παρηκολούθησαν τὴν παρέλασιν ἀκάλυπτοι.

Τῶν Φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν. προηγούνται τὸ ἔμβλημα
τῆς Ὑπηρεσίας καὶ αἱ σημαῖαι των Φαλάγγων καὶ ἐπὶ
κεφαλῇ των Φαλάγγων ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ.
Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς
Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Τὰ παρισταμένα παρὰ τὴν ραγδαίαν βροχὴν πλήθη
προβαίνουν εἰς ἐνθουσιωδέστεράς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ ἐμ-
φανίσει των παρελαινόντων Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ κυ-
ριολεκτικῶς θαυμάζουν τὸ παρὰστίμα των καὶ τὴν πλήρη
των περιφρόνησιν πρὸς τὴν μαινομένην καταιγίδα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παρελάσεως, τῆς ὁποίας ὁ Ἀρχη-
γὸς διέταξε τὴν συντόμευσιν, τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν.
καθὼς καὶ τὰ τῶν μαθητῶν, συντεταγμένα, ἐπαυλῶντο ὑπὸ
τοὺς ὁδηγούς των εἰς τὰ κέντρα των καὶ τὰ σχολεῖα των
καὶ ἐκεῖθεν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν των ἐπὶ κεφαλῇ των, ὠδη-
γήθησαν εἰς τὰς οἰκίας των. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δέον νὰ
ἐξαρτῇ, εἶναι ἡ αὐταπάρνησις τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπι-
τρόπου κ. Κανελλοπούλου, ὅστις διάβροχος μέχρι μυελοῦ
δυστέλῃ ἐπέβλεψεν αὐτοπροσώπως τὴν μεταφορὰν εἰς τὰς
οἰκίας των τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανε-
λλοπούλου, ὅστις μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ὑνείας του παρ-
ρηκολούθησε τὴν ὅλην ὑπηρεσίαν μεταφορᾶς των παρε-
λασάντων, ὁ Ἀρχηγὸς ἐπέδειξε πατρικὴν πράγματι μέ-
ριμναν διὰ τὴν ταχείαν μεταφορὰν των μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.
Παρὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας καὶ τὴν βροχὴν, τὴν ὁποίαν
ὑπέστη, περιήλθεν ὅλα τὰ κέντρα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ σχο-
λεῖα, δίδων ὁδηγίας καὶ ἐπιβλέπων αὐτοπροσώπως τὴν
ἐπιβίβασιν των παιδιῶν εἰς λεωφορεῖα καὶ ταξί.

Καὶ μόνον ὅταν οὐδὲ εἰς Φαλαγγίτης παρέμεινεν ἄνευ
μεταφορικοῦ μέσου, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Πε-
ριφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης τὴν 10.30'
μ. μ. κατὰκοπος.

Ἐκτὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρό-
που κ. Κανελλοπούλου, τὰς ἐνεργείας διὰ τὴν κανονικὴν
μεταφορὰν των παρελασάντων παρηκολούθησε καὶ ὁ Ὑ-
φυπουργὸς τῆς Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκης.

Ἡ συγκέντρωσις εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος
των Φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν., κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο
νὰ ὁμιλήσουν οἱ Πειοφ. Διοικηταὶ Ροδόπης καὶ Κυκλά-
δων, ὡς καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, δὲν ἐπραγματο-
ποιήθη, ὡς εἶναι εὐνόητον.

ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ἐκτὸς τῆς συγκεντρώσεως των Φαλαγγιτῶν καὶ Φα-
λαγγιτισσῶν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἦτις
ἐματαιώθη, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γράφομεν, λόγῳ τῆς καταρ-
ρακτώδους βροχῆς τοῦ ἀπογεύματος τῆς 25ης Μαρτίου,
ὁλόκληρον τὸ ὑπόλοιπον πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς
ἐπετείου τῆς Ἑθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, τὸ καταρτισθὲν
παρὰ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἐξετελέσθη πλήρως καὶ
ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΩΝ

Οὕτω, ἡ στέψις των ἀνδριάντων των Ἡρώων τῆς Ἐπα-
ναστάσεως ὑπὸ των Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Περιφ. Διοι-
κήσεως Ἀθηνῶν ἐγένετο μὲ πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ
ἐπιβλητικότητά τὴν παραμονὴν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἀπὸ τῆς 4ης μ.μ. τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκινητοποι-
ήθησαν πρὸς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου,
τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου
οἱ ἀνδριάντες τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ τοῦ

Ἐθνομάρτυρος Ρήγα Φεραίου, καὶ τὸ Πεδίον τοῦ Ἀ-
ρεως εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Στρατηλάτου καὶ τὰς προ-
τομάς των Ἡρώων. Τὴν 4.30' μ.μ. ἐγένετο, παρισταμένου
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Καν-
ελλοπούλου, ἡ κατάθεσις στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ
Ἀγνώστου Στρατιώτου. Ἀνὰ εἰς Λόχος Φαλαγγιτῶν καὶ
Φαλαγγιτισσῶν των Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν καὶ τμήμα
τῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου εἶχον παραταχθῇ πρὸς ἀπόδοσιν
τιμῶν.

Εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου εἶχον παρ-
ραταχθῇ ἐπίσης καὶ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι των Περιφερειακῶν
Διοικήσεων μετὰ των σημαίων των Φαλάγγων, ἐκκινήσα-
σαι ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος Γραφεῖα τῆς
Κεντρικῆς Διοικήσεως μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν ἐκ Φαλαγγιτῶν
μουσικὴν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Κερκύρας τῆς Ε.Ο.Ν. Τὴν
αὐτὴν ὥραν ἐγένετο ἡ στέψις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ
Κολοκοτρώνη, ἐνῷ Λόχος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισ-
σῶν των Ὑποδιοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀθηνῶν
ἀπέδιδον τιμὰς.

Ἐπίσης ἐγένετο ἡ στέψις των πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου
ἀνδριάντων Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ τοῦ Ἐ-
θνομάρτυρος Ρήγα Φεραίου, καθ' ἣν τιμὰς ἀπέδωσαν Λό-
χος Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτά-
των Σχολῶν καὶ Λόχος Φαλαγγιτισσῶν—Σπουδαστριῶν
τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν. Εἰς τὸ
Πεδίον τοῦ Ἀρεως παρέστη Τάγμα Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑ-
ποδιοικήσεως Ἀθηνῶν καὶ Λόχος Φαλαγγιτισσῶν κατὰ
τὴν στέψιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Στρατηλάτου καὶ των
προτομῶν των Ἡρώων τοῦ 21. Ἡ στέψις ἐγένετο ὑπὸ των
ἐπὶ κεφαλῇ των Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν., τμήματα δὲ μου-
σικῆς ἀνέκρουσαν τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον
τῆς Νεολαίας.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐδόθη
τὴν 6.30' μ. μ. ἡ 9η δημοσία διάλεξις εἰς τὴν σειράν των
διαλέξεων τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας. Λόχος
Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν εἶχε παρατα-
χθῇ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ «Παρνασσοῦ» πρὸς ἀπόδοσιν τι-
μῶν. Παρουσία τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καθηγη-
τῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν, ἀνωτά-
των δημοσίων ὑπαλλήλων, τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
καὶ ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ λοιπῶν ἐπι-
σημῶν ὤμιλησεν ὁ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀπόστο-
λος Β. Δασκαλάκης ἀναπτύξας τὸ θέμα: «Διδάγματα ἐκ
τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας διὰ τὰς νέας
Ἑλληνικὰς γενεάς». Ἡ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» ἦτο
ὑπερπλήρης ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, ἐκτὸς δὲ των ἐπισή-
μων παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν αἱ ἀφίχθεισαι διὰ τὸν
ἐορτασμόν τῆς 25ης Μαρτίου ἀντιπροσωπεῖαι των Περιφ.
Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος,
ὡς καὶ πλῆθος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ὁ εισηγητὴς τῆς Ἐπιτρο-
πῆς τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σκίπης
ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ἣν τὰ ὑπο-
βληθέντα ποιήματα δὲν ἀνταπεκρίνοντο πλήρως πρὸς τοὺς
ῥοοὺς τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἡ Ἐπιτροπὴ ὅμως, ἔχουσα ὑπὸ
ὄψιν ὅφ' ἐνός μὲν ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος ποιητικὸς Διαγωνι-
σμός, ὅφ' ἐτέρου δὲ θέλουσα νὰ ἐνισχύσῃ τὴν προσπάθειαν
δημιουργίας Ἑθνικῶν Ποιημάτων, ἐκρίνεν ἐπεικῶς τὰ
ὑποβληθέντα καὶ ἀπένευμε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὸ
κάτω ποιῆμα τοῦ κ. Ἀσπροπούλου:

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἡ Σημαία ψηλὰ κυματίζει,
οἱ καμπάνες χτυποῦν γιορτερές.
Κι' ἓνα σάλπιγμα γύρω σκοοπίζει
χιλίες νέες ἐλπίδες λαμπρές.

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

Μι' αναγέννησι τώρα ἀγκαλιάζει,
ἦρθε πιά, νὰ χαρούμε, ὁ καιρός.
Κι' ὁ τρανὸς Κυβερνήτης προτάει
«ὅτι» Ἑλλήνων παιδιὰ πάντα ἐμπρός».

Μὲ μίαν ἔννοια σὰ στήθια νὰ ζούμε,
μ' ἓναν πόθο θερμὸ στὴν καρδιά.
Στὴν πατρίδα κι' ἐμεῖς νὰ φανοῦμε
τῶν προγόνων ἀνάξια παιδιὰ.

Ἡ γλυκεῖά μας κι' ὠραία Πατρίδα,
μὴν ξεχνᾷς, Νεολαία χρυσή,
πὼς ἐσένα ἀτενίζει μ' ἐλπίδα,
τὸ δεξί της τὸ χέρι εἰς' ἐσὺ.

Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἀπηγγέλη εἰς τὸν «Παρνασσόν» ἐν μέσῳ ζωηροτάτων χειροκροτημάτων τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Τὰ δύο ἔτερα βραβευθέντα ποιήματα θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Η ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΙΑ

Τὴν 8ην ἐσπερινὴν τῆς Παρασκευῆς ἔλαβε χώραν ἡ μεγάλη λαμπαδηφορία τῶν Τμημάτων τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας. Δύο Τάγματα Φαλαγγιτῶν καὶ 1 Τάγμα Φαλαγγιτισσῶν τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτεύουσας καὶ 1 Λόχος Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν συνεκεντρώθησαν εἰς τὸν μεταξὺ τῶν ὁδῶν Μαυρομυιάλη καὶ Ναυαρίνου χώρον. Ἐκεῖθεν τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. παρήλασαν καὶ διὰ τῶν ὁδῶν Σόλωνος—Χαο. Τρικούπη—Πανεπιστημίου—Ὀμονοίας—Σταδίου—Πλατείας Συντάγματος—Ὁθωνος—Ἀμαλίας—Πανεπιστημίου καὶ Ρήγα Φεραίου κατέληξαν εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον. Εἰς τὴν λαμπαδηφορίαν μετέσχον ἐπίσης καὶ αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων. Τὰ Τμήματα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῇ τὴν μὴν τῆς μουσικῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας καὶ ὑπὸ τὸ γενικὸν ποδόσφαιρον τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, παρήλασαν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πρωτεύουσας κρατοῦντα πυρσούς καὶ ἄδοντα τοὺς ὕμνους τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἡ ἀπόλυτος τάξις, τὸ ἀρευνῶν βᾶδις καὶ ὁ ἐθνικὸς ἐνθουσιασμοὸς τῶν Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. προεκάλεσαν τὰς ζωηροτάτας ἐκδηλώσεις καὶ ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Φωτεινοῦ ἀπεστάλη εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23ῃ Μαρτίου 1939

Ἀξιότιμε Κύριε Ἐπίτροπε,

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὕμιν ὅτι μετ' εἰσῆγυσίν μου ἡ Σύγκλητος τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς ὅπως καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Πανεπιστημίου, Διδασκικὸν καὶ Διοικητικὸν, ἔλθῃ, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἀρωγὸν εἰς τὴν Ἑθνικὴν προσπάθειαν τῆς Ὁργανώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ἀπεφάσισε καὶ διενήργησεν ἔρανον μεταξὺ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου, ὅστις ἀπέφερε τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 93.175.

Τὸ ὡς ἄνω ποσὸν κατετέθη εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν.

Μετ' ἐξαίρετου τιμῆς

Ὁ Πρύτανης

Γ. Θ. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Τὴν 4ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 7.30 μ. μ. θὰ διμύλῃ εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος πρὸς

τοὺς φοιτητὰς καὶ σπουδαστὰς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτισσὰς ὄλων τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας.

ΜΕΓΑΛΗ ΔΩΡΕΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ὁ κ. Τακτοριὰν ἔβασεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τοῦ συνεργάτου τῆς Ὁργανώσεως κ. Πέτρου Κανελλόπουλου τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 400.000 δραχμῶν, ποῦ ἀποτελεῖ μίαν τῶν μεγαλειτέρων δωρεῶν ἰδιώτου πρὸς τὴν Ὁργάνωσιν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ἐπεσκέφθη τὸν κ. Τακτοριὰν καὶ ἠὲ χάριστησε τοῦτον θερμῶς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ὁργανώσεως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ε.Ο.Ν. τῆς Ἑλλάδος, σκοποῦσα νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν σημερινὴν καὶ τὰς μελλούσας ἑλληνικὰς γενεὰς πλήρη τὴν εἰκόνα καὶ λεπτομερὲς τὸ ἱστορικὸν περιεχόμενον τῆς συμβολῆς εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα ὄλων τῶν περιφερειῶν, τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν τῆς Χώρας μας, αἰτίνας συμμετέσχον ἐνεργῶς εἰς τοῦτον, ἀπεφάσισεν ὅπως προβῇ εἰς ἐκδόσεις σχετικῶν, αὐτοτελῶν, ἱστορικῶν συγγραμμάτων.

Ἐπίσης, ἐκτὸς τούτων ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ προβῇ εἰς ἐκδόσιν μιᾶς ἐπιτόμου, πρὸς χρῆσιν τῶν μελῶν τῆς, ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Τὴν ὅλην συγγραφικὴν καὶ ἐκδοτικὴν ἐργασίαν θέλει διευθύνει ὁ γνωστὸς ἱστορικὸς τοῦ ἀγῶνος κ. Διον. Κόκκινος. Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσουν οἱ πρῶτοι ἐκδιδόμενοι τόμοι.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν 14ην λήξαντος μηνὸς ἐνένετο ἡ ἐβδομαδιαία συγκέντρωσις τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

Πρὸς τοὺς κατακλύζοντας τὰ γραφεῖα τῆς Δ. Α. Σ. Φαλαγγίτας τῆς Ὀδοντιατρικῆς, ἡ ὁποία σημειωτέον παρίστατο σύσσωμος, ὁμίλησε διὰ πρώτην φορὰν ὁ Κ. Ε. ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς διοικήσεως τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ἐξέφρασε κατ' ἀρχὰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως τὴν πρῶτην αὐτὴν συνάντησιν ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαι εἰς τὸ μέλλον, αἱ ὁποῖαι καὶ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐξακριβώσιν τῆς συντελουμένης εἰς τὴν Σχολὴν ἐργασίας.

Ἀναφερόμενος δὲ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ φοιτητοῦ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ Φαλαγγίτου καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτου, ἐτόνισεν ὅτι ὀφείλει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ ἐννοήσῃ τὴν σοβαρότητα τῶν ὑποχρεώσεών του. «Θὰ ἀποτελέσετε, εἶπε, τὰ στελέχη τῆς Ε.Ο.Ν., ὅπως ἀποτελεῖτε τὰ στελέχη τῆς κοινωνίας μας. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ὑποχρέωσις ὅπως ἕκαστος ἐξ ὑμῶν θεωρήσῃ τὸ ζήτημα τῆς Ὁργανώσεως, διὰ τῆς ὁποίας πραγματοποιεῖ ἕκαστος τὸν σύνδεσμον πρὸς τὸ Ἑθνικὸν σύνολον, ὡς ὑπόθεσιν ἀτομικὴν.

Νὰ ἐπιδεικνύῃ δὲ ἐνδιαφέρον καὶ φροντίδα ἀνάλογον ἐκείνης τὴν ὁποίαν δεικνύει καὶ ἀπέδειξε ὁ Ἀρχηγός, διὰ τὴν νεότητά τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων, πράγμα τὸ ὁποῖον εἰς ὅλους εἶναι γνωστόν».

Ἀκολουθῶνς ὑπέδειξε τινὶ τρόπῳ δύνανται νὰ συμβάλουν εἰς τὴν πνευματικὴν ποδηγεσίαν τοῦ τόπου αὐτοῦ.

«Ὁ ἀγὼν αὐτός, κατέληξε, διότι αὐτὴ τὴ μορφή λαμβάνει ἡ προσπάθεια τῆς δημιουργίας τοῦ Ἑλληνικοῦ μέλλοντος, στηρίζεται ἀπάνω σὲ σὰς καὶ ὅταν σείς τὸν ἀνάλαβετε μεθ' ἑρμῆ καὶ ζῆλο τότε νὰ ξέρετε πὼς θὰ πᾶμε ἐμπρός».

Ὑπεστηρίχθη ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια δὲν πιστεύουν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ συνεπῶς οὐδὲ εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου.

Τὸ ψεῦδος τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου κατεδείξατε μόνοι σας, ἀλλὰ δὲν φθάνει αὐτό. Πρέπει ἑσεῖς ὅλοι ὅσοι πι-

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

στεύετε στὴν Ἑλλάδα νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ πρωτοπορία χαρακτηριζομένη ἀπὸ ἐπιθετικότητα μὴ στρεφόμενη κατ' οὐδενός, ἀλλὰ καὶ καθ' ὄλων, ἐπιθετικότητα, ποῦ δὲν ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ δυστυχία καὶ κακομοιριά ἀλλὰ νὰ ρίψῃ τίς ἀτέλειες καὶ νὰ δημιουργήσῃ εὐτυχίαν».

Τὴν 16ην λήξαντος μηνὸς παρέστη ὁ Κ. Ε. εἰς τὴν ἐβδομαδιαίαν συγκέντρωσιν τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δὲν παρέλειψε νὰ διμύλῃ καὶ πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Φυσικομαθηματικῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου, ὑπογραμμίσας κυρίως τὴν δύναμιν τῆς συνοχῆς καὶ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν συναγωνιστῶν.

Περαιτέρω ἐχαρκτήρισε τὴν προσπάθειαν, ἥτις καταβάλλεται διὰ τῶν τάξεων τῆς Ε.Ο.Ν. ὡς δημιουργίαν καὶ μάλιστα ἀνευ τελικοῦ σταθμοῦ, διότι προσπάθεια ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς περατωθεῖσα ἀσφαλῶς ἀπέτυχε.

Τὴν προπερασμένη Πέμπτη 16ην λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων τῆς θεωρητικῆς καταρτίσεως στελεχῶν τῆς Δ.Α.Σ. ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος καὶ καθηγητοῦ τῆς Πολιτειολογίας εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Πανεπιστήμιον κ. Κουμάρου.

Ὁ κ. καθηγητὴς, καθὼς ἐδήλωσε, θὰ κἀν εἰδικὰ μαθήματα διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ οὐχὶ ἐπανάστασιν, καθὼς ἐτόνισε, τὴν ὁποίαν ἤδη ἤρχισεν ἐξετάζων ἀπὸ Συνταγματικῆς, Πολιτειακῆς, Νομοθετικῆς καὶ Φιλοσοφικῆς ἀπόψεως.

Ἐν μῇ λέξει πρόκειται εἰς τὰς γενικοὺς ἐνδιαφέροντος διδασκαλίας τοῦ γύρου ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τὰ φροντιστήρια τὰ ὁποῖα θὰ ἐπακολουθήσουν νὰ δώσῃ ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν καὶ μάλιστα τὴν πρέπουσαν εἰς τὴν ὅλην κατάστασιν.

Τὴν περασμένη Κυριακὴν ἐξέδραμεν ὁμάς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Μ. Π. εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν.

Ἐνταῦθα οἱ ἐκδρομεῖς διήλθον ὅλην τὴν ἡμέραν σὲ ἀτμόσφαιρα καθαρῶς ἀδελφικῆς καὶ εὐχάριστης.

Τὸ κέφι δὲν τοὺς ἔλειψε οὔτε στιγμή καὶ γενικῶς ἐπέρασαν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἡμέρα.

Ἡ δὲ ἐτελείωσεν ἡ κατάταξις καὶ ἡ κατανομή τῆς δυνάμεως κατὰ λόχους καὶ ὁμάδας τῶν νεοεισελθόντων ὑπαλλήλων τῶν Συνεταιριστικῶν Ὁργανώσεων πρὸς φοίτησιν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολὴν.

Καθ' ὅλην τὴν περασμένην ἐβδομάδα συνεχίσθησαν τακτικώτατα καὶ σύμφωνα μετ' ὁ πρόγραμμα αἱ ἀσκήσεις στρατιωτικῆς ἐκπαίδευσως.

Εἰς τὰς 17 λήξαντος παρισταμένης ὅλης τῆς δυνάμεως ὁμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως μετὰ θέμα «Ἡ 25 Μαρτίου 1821 καὶ ἡ 4η Αὐγούστου 1936», κἀνοντας ἓνα θαυμασιὸν παραλληλισμὸ τῶν δύο αὐτῶν σταθμῶν τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν συμμετέσχε κατὰ τὸν λαμπρότερον τρόπον εἰς τὸν ὑπὸ τῶν τμημάτων τῆς Πρωτεύουσας ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἡ ἐναρξὶς τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς Ἑθνικῆς ἑορτῆς ἐγένετο τὸ ἑσπέρας τῆς 23ης λήξ. μηνὸς εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια».

Παρουσία τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν, τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, πολυαριθμῶν ἐπισήμων, καθὼς καὶ Φαλαγγιτῶν οἵτινες κυριολεκτικῶς κατέκλυζον τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου, ἐδόθη ἡ προαγγελθεῖσα ἐορτὴ τῆς Δ. Α. Σ.

Τιμὰς ἀπέδωσε λόγος τῆς Μαρσαλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Κερκυραϊκῆς Φαλαγγος.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀφίχθη ὀλίγον πρὸ τῆς 10ης μ. μ. γένοντος δεκτὸς μετ' ἀνέκφραστες ἐκδηλώσεις χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἐκτέλεισιν ὑπὸ τμήμα-

τος τῆς μεγάλης χορωδίας τῆς Δ. Α. Σ. τῶν ὕμνων καὶ πατριωτικῶν ᾠσμάτων.

Ἐπίσης ἀπαγγέλειαν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μπούρλου, τοῦ Ἀστροφώνου τοῦ Βαλαωρίτου, μετὰ μουσικὴ ὑπόκρουσι Θ. Σπάθη καὶ τὸ Μαρτύριο τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ στὸν Ἑλικῶνα μετὰ μουσικὴ ὑπόκρουσι ὑπὸ τοῦ Σεξτέτου τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, διευθύνσις: Θ. Σπάθη.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ προεκάλεσε ρίγη συγκινήσεως εἰς τοὺς παρισταμένους καὶ ἐδικαίωσε τὰς προβλέψεις ἦταν ἡ διδασκαλία ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Δ.Α.Σ. τοῦ διπράκτου δράματος τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Βελ. Φρέρη «Μπροστὰ στὸ θάνατον», κατόπιν ἐπιμελημένης σπουδῆς καὶ διδασκαλίας.

Ὅλα τὰ πρόσωπα ἐκινήθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ ζηλευτὴ εὐχέρεια καὶ ξαναζωντάνεψαν μέσα στὴν ἀρίστα φιλοτεχνημένη, ἀπὸ τὸ σκηνογράφο μας κ. Ν. Ζωγράφο, κλάουστρα τοῦ Ἀρκαδίου ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ θρόλο του.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅλης προσπάθειας πολὺ συνέτελεσε καὶ ἡ ὠραία μουσικὴ ὑπόκρουσις τοῦ εὐγενῶς προσφερθέντος λυράρη κ. Καραβίτη.

Ἐκτὸς τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς Δ. Α. Σ., ἐκάστη τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς ἐφιλοτιμήθη νὰ ἑορτάσῃ κατὰ τὸν ὁραϊότερον τρόπον τὴν ἐπέτειον τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας.

Εἰς τὴν Φάλαγγα τῆς Γ.Σ.Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς 20ῆς μέχρι τῆς 25ῆς λήξαντος ὁμίλησαν βαθμοφόροι, ἀναπτύξαντες τὴν σημασίαν τῆς 25ης Μαρτίου καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, προβαίνοντες εἰς τὴν εὐσεβὴ καὶ τόσον ἀναγκαίαν αὐτῇ σύγκρισιν τῶν συνετελεσμένων τῶν δύο μεγάλων γεγονότων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Τὴν 23ην Μαρτίου τὸ ἑσπέρας εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν ἀπάσης τῆς δυνάμεως ἀνεγνώσθη ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων ἐμπνευσμένη ἡμεροσία διαταγὴ τῆς Διοικήσεώς μας ἐξαίρουσα τὴν αὐτοθυσίαν τῶν πατέρων μας τοῦ 21, ἀναλύουσα τὴν δημιουργικὴν πνοὴν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ προτρέπουσα τοὺς Φαλαγγίτας, ἀπογόνους ἡρώων, νὰ βαδίσουν ὑπερήφανα, μετὰ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Ἑθνικὸν Κυβερνήτην, εἰς τὸν δρόμον τῶν πεπρωμένων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ποῦ αὐτοὺς τοὺς ἀνοίξει.

Εἰς τὴν Μαράσλειον Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν ὁμοίως τὴν προπαραμονὴν τῆς 25ης Μαρτίου ἐγένετο σημαντικὴ τελετὴ παρισταμένων ἀπάντων τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ πολλῶν προσκεκλημένων, ἥτις ὁμολογουμένως ἐστέφη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ὡσαύτως εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Α. Σ. Ο. Ε. Ε. ἐνταῦθα τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν εἰς ἐκ τῶν Φαλαγγιτῶν, παρέστη δὲ καὶ ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, γένοντος ἀντικείμενον θερμότητων ἐκδηλώσεων.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τὴν παραμονὴν τῆς ἐπετείου ἐγένετο κατὰ τρόπον ἐπίσημον καὶ σεμνὸν ἡ στέψις τοῦ ἐν τῇ σχολῇ ἀγάλματος τοῦ Ὑψηλάντου. Κατὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν τελετὴν ἐψάλησαν ὑπὸ τμήματος τῆς χορωδίας τῆς Δ. Α. Σ. ὠραϊότατα ᾠσματα καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Σχολῆς καθὼς καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς ὁμωνύμου Ὑποδιοικήσεως.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς παραμονῆς ὁμάς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ἔσπεψε τοὺς πρὸ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ κτιρίου ἀνδριάντας, ἐπίσης δὲ ὁ Λόχος Ἐργασίας τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἐνθίου παρὰ τὸ Κολωνακί.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας λόχος τῆς Δ. Α. Σ. ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μεγάλην λαμπαδηφορίαν τῆς Ε.Ο.Ν. προκαλέσασα εὐμένεστα σχόλια.

Ἐξ ἴσου λαμπρὰ καὶ ἐπιτυχὴς ἦτο ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν μεγάλην πρὸ τοῦ Ἀνακτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ παρέλασιν, τῶν ὑπερτετρακισχιλίων Φαλαγγιτῶν τῆς Δ.Α.Σ. Δι' αὐτὴν ὅμως ἀφήνομεν νὰ ὁμιλήσουν τὰ εἰς ἄλλην σελίδα γραφόμενα ὑπὸ τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων.

Ἀλλὰ ἡ δρᾶσις ἡ παραδειγματικὴ ὄντως τῶν φοιτητῶν Φαλαγγιτῶν ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς αὐτοθυσίας.

Την ιδίαν ημέραν της παρελάσεως καί καθ' ὅλας τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἀνέλασθον προθύμως νὰ σχηματίζουν συνεργεία, τὰ ὅποια περιῆλθον τὰς οἰκίας ὄλων τῶν παρελασάντων κατὰ τὴν «Ἡρωϊκὴν», ὡς ἐχαρκτηρίσθη, παρέλασιν, ἐν μέσῳ τῆς ραγδαίας βροχῆς, διὰ νὰ ἐξακριβώσουν μήπως κανεὶς συναγωνιστὴς ἔχει ἀνάγκην βοήθειας καὶ περιθάλψεως διὰ νὰ παράσχουν αὐτὴν τὸ ταχύτερον.

—Τοιοιτοτρόπως κατεδείχθη διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι ἡ νεότης τῶν Ἀνωτέρων Ἑλληνικῶν Ἐκπαιδευτηρίων ἔχει βαθεῖαν συναισθήσιν καὶ συνειδήσιν τῶν ὑποχρεώσεων τῆς καὶ οὐ μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ εἶναι πρόθυμος οἰανδήποτε νὰ ὑποστῇ θυσίαν διὰ νὰ κατακτήσῃ τὰ ἰδανικά της.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Καθ' ὅλην τὴν διαρρέουσιν ἐβδομάδα ἐγένοντο ἅπαναι αἱ συγκεντρώσεις, ὡς καὶ ὁμιλίαι σχετικῶς μετὰ τὴν Ἑθνικὴν Ἑορτὴν τῆς 25ης Μαρτίου.

—Μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἤρχισαν εἰς τὴν Ὑποδιοικήσιν Νότου τὰ μαθήματα ἀεραμύνης. Φαλαγγίται τοῦ 7ου Ὑποτομέως ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ Γυμνασίου Καλλιθέας.

—Θαυμασία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἡ ἐορτὴ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας: ἓνα ὑπέροχο δρᾶμα, μὲ μιά ἐξαιρετικὴ μουσικὴ, διδαγμένο θαυμασία. Ἐπαίχθη σ' ἓναν ὠραιότατο σκηνικὸ διάκοσμο, θὰ ἔλεγε δὲ κανεὶς ὅχι ἀπὸ παιδιὰ ἐρασιτέχνας, ἀλλὰ ἀπὸ πραγματικῶς ἠθοποιούς. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν Ὁ Ἀρχηγός μας, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἀντιπροσωπεία Στρατοῦ, ὁ Κ.Ε.Ν. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ πλήθος κόσμου.

Ἡ ὠραιότης αὐτῆς παράστασις, κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, θὰ ἐπαναληφθῇ διὰ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερος ἀριθμὸς ἀπὸ τοὺς Σχηματισμοὺς μας.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος δύνανται Φαλαγγίται τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, παραταχθεῖσαι εἰς τὸν ἔμπροσθεν τῶν προφυλαίων τοῦ Σταδίου χώρον, ἀπέδωκε τιμὰς εἰς τοὺς ἀφιχθέντας ὅπως παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑθνικῆς Σκυταλοδρομίας ἐπισήμως. Ἐπίσης καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς εὕρισκοντο παρατεταγμένοι Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς, οἱ ὅποιοι ἐτήρουν τὴν τάξιν.

Ἀπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου κινητοποιηθεῖσα, παρετάχθη εἰς τὰς ὁδοὺς διελεύσεως τῶν ἐπισήμων, οἱ ὅποιοι θὰ παρευρίσκοντο εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς θεμελιώσεως τοῦ νέου Γυμναστηρίου τοῦ Πανιωνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου. Τὴν 12.30' κατέφθασεν ὁ Ἀρχηγὸς συνοδευόμενος ὑπὸ πολλῶν Ὑπουργῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ἐπεφύλαξαν ἐνθουσιωδὲς στάτην ὑποδοχὴν. Μετὰ τὴν ἱεροτελεσίαν ὁμιλήσεν ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Νέας Σμύρνης ὡς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Πανιωνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου, ἐκφράσαντες τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν κατοίκων διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν καὶ εὐημερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιθλητικῆς αὐτῆς ἑορτῆς ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῶν ἐπισημῶν κατηνύθη εἰς τὴν Λέσχην Ν. Σμύρνης ἐν μέσῳ τοῦ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ τῶν παρισταμένων.

Κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου Τμήμα τοῦ Ἀνεξαρτήτου Ὑποτομέως Καλλιθέου τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ἀπέδωκε τιμὰς. Τὸ παράστημα καὶ ἡ ἐν γένει ἐμφάνισις τοῦ Τμήματος τούτου προεκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν παρισταμένων.

Ὡσαύτως κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως, κινητοποιηθεῖσα, ἐξετέλεσεν ἀσκήσεις παρελάσεως. Τὰς ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, παρακολούθησαν ὁ Διοικητὴς Ὑποδιοικήσεως μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του.

—Καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα διενεργήθη ἐντατικῶς ἡ διανομὴ τῶν στολῶν πρὸς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς. Ἀξίον παρατηρήσεως εἶναι τὸ γεγονός ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς προετοιμασίας διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν Τμημάτων τῆς Περιφερείας Πρωτεύουσας, παρετηρήθη ἀδρόα καὶ ἐνθουσιώδης προσέλευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων εἰς τὰ διάφορα πεδία ἀσκήσεων. Ἐκτὸς τούτου αἱ συγκεντρώσεις τῶν Ὑποτομεαρχῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, τακτικά καὶ ἑκτακτοί, διεξήχθησαν κανονικῶς. Ἐπίσης οὐδεμία διακοπὴ τοῦ καθοριστέου προγράμματος τῶν ἐσωτερικῶν ὑπηρεσιῶν παρετηρήθη ἐνεκεν τῆς ζωηρᾶς κινήσεως ἥτις ἐπεκράτησεν.

Ἀπαντὰ τὰ Τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ἔλαβον μέρος κατὰ τὰς τοπικὰς τελετάς, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας.

Αἱ ὑπὸ τῶν Τμημάτων Ἡρακλείου, Καλογρέζας καὶ Κηφισιάς ὁργανωθεῖσαι ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἐορταῖ ἐστέφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας, συγκεντρώσασαι τὴν καλλίτεραν κοινωνίαν τῶν προσατείνων τούτων. Τὴν παρελθούσαν δὲ Κυριακὴν τὸ ἐσπέρας, τὸ Τμήμα Ἀμαρουσίου διωργάνωσε λαμπαδηφορίαν, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος περὶ τοὺς 100 Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγίται μὲ ἐπὶ κεφαλῇ σαλπικτάς καὶ τυμπανιστάς.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εἰς τὸ θέατρον τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλης ἐδόθη ἡ προαναγγελθεῖσα θεατρικὴ παράστασις τῆς Δ)νεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Πρωτεύουσας, στεφθεῖσα ὑπὸ ὅλων ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, μὲ τὸ πατριωτικὸν ἔργον «Ἡλθε μιά μέρα».

Τὴν παράστασιν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγός, ὅστις ἐγένετο ἐνθουσιωδέστατα δεκτός, τὸσον ἐκ μέρους τῶν θεατῶν, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τοῦ συγκεντρωθέντος ἔξωθι τοῦ θεάτρου πυκνοῦ πλήθους. Εἰς τὴν παράστασιν παρευρέθησαν ἐπίσης οἱ κ. κ. Ὑπουργοὶ Σιδηροδρόμων καὶ Ἀσφαλείας, ἀξιωματικοὶ στρατοῦ, θαλάσσης καὶ ἀέρος, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του καὶ πλήθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Τὸ ἔργον περιελάμβανεν ἀρχαιολογικὴν ἑποχὴν, Βυζαντινὴν, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐτελείωσε μετὰ τὴν ἐμφάνισιν ἀπὸ σκηνῆς τῆς χορωδίας τῆς 34ης Φάλαγγος, ἡ ὁποία καὶ ἐτραγούδησε τοὺς διαφόρους Ὑμνους. Τὸ ὅλον ἔργον, δηλαδὴ, ἦτο μιά ἀναπαράστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ζωτικότητος τῆς φυλῆς μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Τὸ ἔργον, γραφὲν εἰδικῶς διὰ τὴν Νεολαίαν, ὀφείλεται εἰς τὸν συγγραφέα καὶ συνθέτην κ. Μ. Ἀνύσιον. Ἀνεδιβάσθη δὲ κατὰ διδασκαλίαν τὸν κ. Β. Παρλιάρη. Τὴν χορωδίαν διηύθυνεν ἐπιτυχέστατα ὁ γνωστός μαέστρος κ. Σπᾶνης, τὰ δὲ σκηνικὰ κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ σκηνογράφου κ. Σπαχή. Εἰς τὸ ὠραιότατον ἔργον ἔλαβον μέρος περὶ τὰ 150 πρόσωπα.

ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἐπιπλήττω τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀχαΐας, Ρεθύμνης, Φλωρίνης, Εὐβοίας καὶ Ἐβρου διὰ τὴν ὀλιγωρίαν ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ὁργανώσεως ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος Διαταγῆς ἡμῶν καὶ τὸ ἀβασάνιστον τῶν δικαιολογιῶν, ἃς ἐκ τῶν ὑστέρων προέταξαν, διὰ τὴν μὴ ὁργάνωσιν τοῦ Πρωταθλήματος.

Οἱ κ. κ. Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ δέον νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸν ὅτι τοιαῦτα ὀλιγωρία ζημιούνουν τὰ μέγιστα τὴν Ὁργάνωσιν καὶ βλάπτουν τὰ μέλη.

Ἀπαξ ἔτι ὑπομνήσκωμεν ὅτι ἀξιούμεν ἀπόλυτον καὶ ὀλοκληρωτικὴν συμμόρφωσιν πρὸς πᾶσαν Διαταγὴν. Ἐν ἡ περιπτώσει, παρὰ πᾶσαν προσπάθειαν, μιά Διαταγὴ δὲν εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ, λόγω τυχαίως προκυπτουσῶν ἐιδικῶν καὶ ἐξαιρετικῶν συνθηκῶν, ἀξιοῦμεν, ὅπως ἐκ τῶν προτέρων καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐκτίθενται οἱ λόγοι οἱ ἐμποδίζοντες τὴν μὴ συμμόρφωσιν, διότι ἄλλως θέλομεν καταλογίσαι βαρυστάτην εὐθύνην εἰς πάντα μὴ συμμορφούμενον.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας, μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς Ἑθνικῆς μας Ἑορτῆς, ἔδωκε τρεῖς ὥραιες θεατρικὰς παραστάσεις μὲ ἔργα ἐθνικῶν περιουσιῶν.

Ἡ πρώτη δόθηκε στὰ «Ὀλύμπια» ἀπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν μετὰ τὸ ἔργο τοῦ κ. Φρέρη «Ἠπρωστὰ στὸ θάνατον».

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ζετυλίζεται στὸ ἱστορικὸ μοναστήρι τῆς Κρήτης, τὸ Ἀρκάδι, καὶ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴν τραγικὴν ζωὴν τῶν πολιορκημένων μέσα σ' αὐτὸ παλληκάρων καὶ γυναικοπαίδων.

Ὁ συγγραφέας μ' ἐπιδειξίτητα ἔχει μοιράσει τὸ βάρος σὲ πολλοὺς ἠθοποιούς, κατορθώνοντας εἶναι νὰ τοὺς κἀν τύπου ἐνδιαφέροντος. Ὁ γέρο-παπᾶς, ὁ ἡγούμενος, ὁ Δράκος, ὁ Κωσταντῆς, ὁ Μανωλίδης, ἡ Χρυσὴ εἶναι σὲ μιά διαρκή δράσιν, ποὺ δίνει στὸ ἔργο ἀρκετὸ τόνο καὶ χρώμα.

Ἡ ὑπόθεσις δὲν μᾶς εἶναι ἀγνωστὴ. Εἶναι ἡ γνωστὴ ἀντανάξις τοῦ μοναστηρίου, ποὺ τὰ ἐρείπεια τοῦ σκεπάσαν ὄλους ὅσοι βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ καὶ ποὺ ἐπρωτεύοντο τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι.

Ἀεῖζει νὰ σημειωθῇ ἰδιαίτερα τὸ φιλότιμο παίξιμό τῶν παιδιῶν, τῆς διδαχῆς τῶν ὁποίων εἶχε ἀναλάβει ὁ κ. Μουστακῆς, μέλος τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ σκηνογράφος κ. Ν. Ζωγράφος γι' ἄλλη μιά φορά μᾶς ἐδείξε τὸ πλούσιον ταλέντο του, τὸ εὐγενικὸν τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ἁρμονικὴν γραμμὴν του.

Στὴν ἀραία γιορτῇ ἔλαβε μέρος καὶ ὁ κ. Μπούρλος, ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε δυὸ ὑπέροχα ποιήματα, τὸν «Ἀστράγγιαν» τοῦ Βαλαορίτη καὶ τὸ «Μαρτύριο τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ» τοῦ Σικελιανοῦ.

Γιὰ τὸν κ. Μπούρλο δὲν πιστεύω νὰ περιμένετε νὰ σὰς πῶ τίποτε. Σ' αὐτὸν χρειάζεται ἀπὸ μέρους μας ἓνα «εὐχαριστῶ» γιὰ τὴν συμμετοχήν του.

Ὁ κ. Σπᾶνης μετὰ τὴν χορωδία του κατεχειροκροτήθη. Εἶναι ὁ μουσικὸς ποὺ ἀγάπησε καὶ ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸν φοιτητικὸν κόσμον. ἔχει τὸν τρόπο του νὰ εἶναι φίλος καὶ δάσκαλος. Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη. Κατὰ πολὺ ὥρατο. Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Κερκύρας. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ, σὰν Κερκυραῖοι ποὺ εἶναι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ῥοῦν στὴν Ἀθήνα χωρὶς τὴν μουσικὴν τους. Τοὺς ἀκούσαμε καὶ μ' ἄλη μας τὴν καρδιά τὸς λέμε ἔνα εὖγε ἀληθινὸ.

ΘΑΡΡΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

Ἡ ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας δοθεῖσα θεατρικὴ παράστασις μετὰ τὸ ἔργον τοῦ κ. Μιχαήλ Ἀνυσίου «Θάρρη μιά μέρα» ἐσημείωσε καὶ αὐτὴ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ὅλο τὸ θέατρον ἦτο κατεμεστον Φαλαγγιτῶν ποὺ ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς τὸν συγγραφέα καὶ τοὺς ἐκτελεστάς. Τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐγγράφει εἰδικῶς διὰ τὴν Ε.Ο.Ν., ἀναφέρεται εἰς τέσσαρας ἐποχὰς. Τὴν ἀρχαίαν, μετὰ ὥραιαν σκηνὴν ἀπὸ τὴν μηχανὴν τοῦ Λεωνίδα παρὰ τὰς θερμότητας, τὴν βυζαντινὴν, τῆς ὁποίας ἐθαυμάσθησαν ἰδιαίτερα τὰ ὥρατα σκηνικά, μίαν σκηνὴν ἀπὸ τὸν ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα τοῦ 21, καὶ τελειώνει μετὰ χορωδία Φαλαγγιτῶν.

Ἡ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

«Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν». Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος ἐνὸς ἔργου, ποὺ βλέποντας τὸ κανεὶς ἀναρωτιέται ἀν γράφηκε σήμερα ἢ τότε, τὸ 21, ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ποὺ ἔζησε, ποὺ ἀγωνίστηκε, ποὺ πολέμησε πλάι-πλάι στὸ ταμπούρι μετὰ τοὺς Σουλιώτες.

Ὁ συγγραφέας του, ὁ κ. Νίκος Τσεκούρας, νέος γεμάτος ἀπὸ πνευματικὴν δράσιν καὶ πλούσια λογοτεχνικὴ παραγωγή, ἔχει δυστυχῶς τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶναι ἀρχισυντάκτης μας, καὶ ἔτσι ἐμποδίζομαστε νὰ γράψουμε περισσότερα γι' αὐτόν.

Γιὰ τὴν Περιφερειακὴ Διοίκησιν Θηλέων Πρωτεύουσας ὅμως, μετὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουμε τόσο στενοὺς δεσμούς ὅσο μετὰ τὸν συγγραφέα, μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἔχει ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ ἐκλεκτικότητα, ἀπὸ μὲσα ἀπὸ τόσα ἔργα...

Ἀλλὰ γιὰ σταθερῶς. Ἀς ποῦμε στὴν οὐσίαν. Τὸ ἔργο λοιπὸν «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν» ἔχει τὴν δρᾶσιν του στὸ Σούλι.

Στὸ πρῶτον ἀνοίγεται τῆς αἰαίας, στὴ σκηνὴν βρίσκεται ἓνας γερο-παπᾶς, ποὺ εἶναι γιὰ τὸν

τοῦ τὰ μικρὰ ἐγγονάκια τοῦ φαλαγγιτάκια καὶ τοὺς διηγείται τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων ποὺ μᾶς χάρισαν τὴν λευτερίαν. Σιγὰ-σιγὰ ἡ αἰαία κλείνει πίσω τῆς τὴν εἰκὸν αὐτῇ, ποὺ εἶναι ὁ πρόλογος, ἐνῶ ἓνα θαυμάσιο μουσικὸν ἰντερμέτζο μᾶς προετοιμαίνει γιὰ τὸ κύριον ἔργο.

Τὰ κυριάρχοντα πρόσωπα τοῦ ἔργου εἶναι: Ὁ Τούσας, ἓνα δωδεκάχρονον παλληκάρου, ἡ μάννα τοῦ ἡ Κατέρω κι' ὁ γέρο-Τζήμας, ἓνας παλιὸς τραυματιώμενος καπετάνος.

Στὴν πρώτη πράξι τοῦ ὁ συγγραφέας μᾶς δίνει μιά πλήρη καὶ ἐντονη εἰκόνα τῆς τότε ζωῆς στὸ Σούλι, ὅπου ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, μιά μόνη σκέψι εἶχαν. Νὰ πολεμήσουν! Νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν λευτερίαν!

Στὴν αὐτὴν τοῦ σπιτιοῦ, κοντὰ στὸ πηγάδι, τὰ παλληκάρια, μ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν γερο-Τζήμα, καθόντων καὶ λογίζοντων τὴν κατάστασιν πὺς ἔχει δημιουργηθῇ κι' ὅλοι ἀποσπῶνται ὅτι ἐμπόνορα-μπούνορα θ' ἀρχίσῃ τὸ βροντοκόπη.

Τὸ μῆνυμα τοῦ πολέμου ποὺ βρίσκει ἀπάνουν στὴ σκηνῇ καὶ τὸ ὑποέχοντα ὅλοι μετὰ τραγούδια καὶ χορό.

Τὸ γλεντὶ ὅμως κρύβεται ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν φωνίτσα τοῦ δωδεκάχρονου Τούσα, ποὺ κρύβει μέσα τῆς ἀνδρεία μεγάλου πολέμαρτη, τὴ φωνὴν τῆς γεμάτης ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὸν κατορθώμα του νὰ περάσῃ τὸ βόλι μέσα ἀπὸ τὴν σχισμὰ τοῦ βράχου. Ὁ Τούσας εἶναι ἡ ἐκπρωστὴ τῆς Νεολαίας τοῦ 21, τῆς σκέψης τῆς καὶ τῶν ἀσχυλίων τῆς.

Ὁ γερο-Τζήμας, ποὺ βλέπει ἓνα ἀνδρεῖο πολεμιστὴν στὸ πρόσωπο τοῦ Τούσα, τοῦ δίνει τὴ θέσιν του, τὸν ὀνομάζει πιά παλληκάρη. Τοῦ δίνει συμβουλὰς καὶ φουσκᾷ καὶ τὸν στέλνει ν' ἀσκήσῃ ἀκόμη στὸ σημάδι.

«Πρόσεχε», τοῦ λέει, «ἡ παλληκάρια κι' ἡ φρόνησι εἶναι ἀδερφάδες, κι' ὅποιος θέλησῃ νὰ τίς χωρίσῃ τὸν ἐκδικεῖται».

Ὁ Τούσας εἶναι ἡ ἴδια ἡ νεανικὴ ὁρμή, ὁ ἀκράτητος οἴφους, ποὺ θέλει νὰ φτάσῃ ἀμέσως στὸ τέρας, μὴ βλέποντας ἐμπόδια καὶ συνθήκες. Εἶναι πῆφνος γιὰ τὴν κληρονομιά ποὺ τ' ἄφρησ ὁ πατέρας του. Μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ τοῦ χάριτος καὶ τοῦ καρποφύλλου του, θέλει νὰ τὸ δοῦν. Τὸ κρατεῖ μαζὶ τοῦ σὰν ἅγιον φυλαχτό.

Ἐνῶ ὅλος ὁμιος πόλεμος ἔχει ἀρχίσῃ στὴν ψυχὴ μᾶς γυναικας: Τῆς Κατέρως, τῆς μάννας τοῦ Τούσα, ποὺ τῶν στερινοπαίδι.

Ἡ μητρικὴ καρδιά τὸν νομίζει ἀπαγο ἀκόμη νὰ κρατᾷ τὸ καρποφύλλο καὶ πολὺ περισσότερο νὰ βῇ στὸ μετερίζι.

Ἡ πολεμικὴ καὶ ἀνδρεία τῆς ψυχῆ ὅμως δὲν θέλει οὐτε ν' ἀκούσῃ πᾶς τὸ παιδί τῆς μπόρει νὰ μέλῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ μάχη. Ἡ μάννα τοῦ Τούσα εἶναι ἡ σκέψι ὄλων τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς. Εἶναι ὁ ἀνθρώπος μετὰ τῆς ἀδυναμίας καὶ ὁ στρατιώτης μετὰ τῆς βαρείας καθήκοντα ἀπέναντι τῆς πατρίδος, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα ἱερώτερον ἀπ' τὴν λευτερίαν τῆς. Ὁ γερο-Τζήμας τῆς ἀσφαρίζει τὴν ψυχὴν μετὰ τῆς συμβουλῆς του, καὶ μετὰ τὰ λόγια ἀνὲν ἔχουμε οὐτε ἄντρα, οὐτε ἀδερφὸ, οὐτε παιδιὰ, παρὰ μόνον πατρίδα, τῆς κενταί τὸ βαθθ τοῦ αἰσθήματος γι' αὐτήν.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ ὅμως, ἓνας εὐγενικός ἔρωτας τῆς Λαμπῆς καὶ τοῦ Κίτσου, μᾶς πᾶζει στὸ νόημα τῆς σκέψης τῶν κοριτσιῶν τοῦ Σουλιῦ. Ὁ ἱπποτικὸς Κίτσος τῆς δίνει τὸν ἀρραβῶνα πίσω, φεύγοντας γιὰ τὸ μετερίζι. Ἡ εὐγενικὴ πολεμικὴ καρδιά τῆς Λαμπῆς ὅμως, τοῦ δίνει θάρρος: «Κράτα τὸν ἀρραβῶνα, Κίτσο, θάρρω καὶ γὺ στὸ μετερίζι, θὰ πολεμήσω κοντὰ σοῦ».

Ἐταί, τίς περισσότερες φορές τὸ αἶμα τῶν ἀρραβωνιαστικῶν τοὺς ἔνιεν στὴν αἰωνιότητα μετὰ τὸ χρυσὸ ἀθάνατον στεφάνι τῆς δόξης.

Στὴ δεύτερῃ πράξι βλέπουμε πιά τὸν Τούσα ἀρματωμένο τ' ἀρματα νὰ καμαρώνῃ καὶ νὰ ζητῇ μετὰ τ' ἄλλα παλληκάρια γιὰ σοδαρὰ ζητήματα ἀπάνουν στὸ ταμπούρι.

Ὁ καπετάνος τοῦ μουλουκιοῦ, γιὰ νὰ τοῦ καθυστερήσῃ τὴν παιδικὴν τοῦ ὁρμῇ, τοῦ ὑποσχεταί γι' ἄσπετα ὅτι θὰ τὸν στείλῃ στὸ μουλουκί τοῦ καπετὰν Δράκου, ποὺ ζητῇ ἐνίσχυσι.

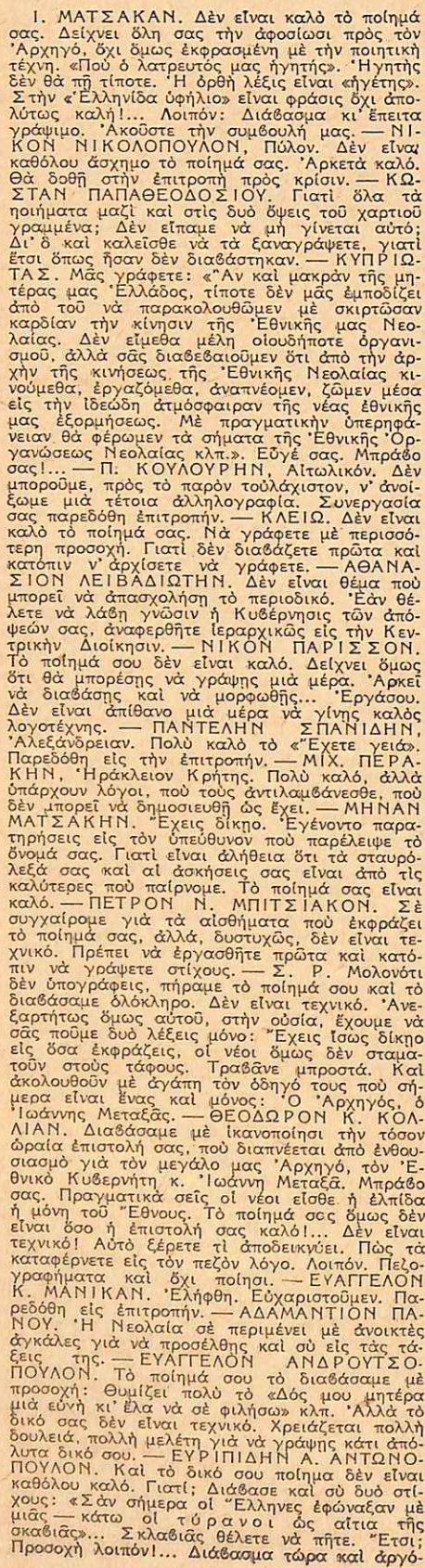
Ὅταν ὅμως ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀποστολῆς καὶ ὁ καπετάνος τὸν κρατεῖ κοντὰ του, ὁ Τούσας νοιώθει μεγάλην πίκρα. Παρακαλεῖ, ἱκετεύει. Μὰ ὁ καπετάνος διατάζει, κι' ἡ διαταγὴ δὲν παύεται ποῦ.

Στὸ μεταξὺ ποὺ ἡ Κατέρω κι' ἄλλες γυναῖκες ἔφρασαν ἀπὸ ταμπούρι ψωμὶ στὸν καπετάνο καὶ στὰ παλληκάρια, ἀκούσε τὴν εἰδήσιν ἀπὸ ἓνα παλληκάρη ποὺ ῥέχεται, πὺς ὁ Τούσας φεύγει

κρυφὰ γιὰ τὸ μουλουκί τοῦ καπετὰν Δράκου. Ἡ φρόνησι νικήθηκε ἀπ' τὴν γεμιάτη πολεμικὴ ὁρμῇ καρδιά τοῦ παλληκάρου ποὺ παράκουσε τὴν διαταγὴν τοῦ «ἐνὸς» ποὺ προτάζει.

Ὁ καπετάνος ἐξαγριώνεται καὶ διατάζει τὴ μάννα τοῦ μόλις γυρίσῃ ὁ Τούσας νὰ τὸν πάρῃ στὸ Κακοσούλι. Ἡ προσβολὴ εἶναι μεγάλη κι' ἡ Κατέρω καταριέται τὸν Τούσα «κόλλιο νὰ τὸν φάῃ γλυκὸ βόλι παρὰ νὰ γυρίσῃ ντροπισμένος στὸ Σούλι». Μὰ πρὶν τελεσθῇ ἡ ἀλὰ-καλὰ τὴν κατάρα τῆς, φέρνουν τὸν Τούσα βαρεῖα πληγωμένο στὸ μεσοκάρδι.

Ἡ εἰδήσις ποὺ εἶχε ἔρθει ὅμως γιὰ τὴν ἐνίσχυσι, δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιά φανερὴ παγίδα τῶν λιπιδίων,

1. ΜΑΤΣΑΚΑΝ. Δεν είναι καλό το ποίημά σας. Δείχνει όλη σας την αφοσίωση προς τόν 'Αρχηγόν, όχι όμως έκφρασημένη μέ την ποιητική τέχνη. 'Πού δ' λατρεύετε μας ήγησης'. 'Ηγήτης' δεν θά πη τίποτε. 'Η όρθή λέξις είναι αφήγητος'. Σ' την «Ελληνική όθλη» είναι φράσις όχι απόλυτως καλή!... Λοιπόν: Διάδομα κι έπειτα γράψιμο. 'Ακούστε την συμβούλην μας. — ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥΠΟΥΛΟΝ. Πάλιν. Δεν είναι καθόλου άσχημο το ποίημά σας. 'Αρκέτα καλά. Θά όδηγί στην έπιτροπή προς κρίσιν. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Γιατί όλα τά ποιήματα μαζί και στίς δύο όμεις το χάρτιον γροαμένα; Δεν έπαψε να μη γίνεται αυτό; Δι' ό' και καλείσθε να τά ξαναγράψετε, γιατί έτσι όπως ήσαν δεν διαβάσθησαν. — ΚΥΠΡΙΣ ΤΑΣ. Μας γράφετε: «'Αν και μακράν της μ'ετέρας μας 'Ελλάδος, τίποτε δεν μάς έμποδίζει από του να παρακολουθώμεν μέ σκιρτώμας καρδίαν την κίνησιν της 'Εθνικής μας Νεολαίας. Δεν είμεθα μέλη οιοδήποτε όργανισμοϋ, αλλά σας διαβεβαιώνουμε ότι από την αρχήν της κινήσεως, της 'Εθνικής Νεολαίας κινούμεθα, έργαζόμαστε, ανανέωμεν, ζώμεν μέσα στην την ιδεώδη απόφασιν της νέας έθνικής μας έξωρύψεως. Μέ πραγματικήν υπερηφάνειαν θά φέρωμεν τά σημάτια της 'Εθνικής 'Οργανώσεως Νεολαίας κλπ.». Εγώ σας. Μπράβο σας!... — Ρ. ΚΟΥΛΑΟΥΡΗΝ. Αιτωλικόν. Δεν μπορούμε, προς το παρόν τουλάχιστον, ν' ανοίξωμε μία τέτοια ελληνογραφία. Συνεργάσιος σας παρεδρόν έπιτροπήν. — ΚΑΕΙΩ. Δεν είναι καλό το ποίημά σας. Νά γράψετε μέ περισσότερη προσοχή. Γιατί δεν διαβάσετε πρώτα και κατόπιν ν' αρχίσετε να γράψετε. — ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΛΕΙΒΑΔΙΩΤΗΝ. Δεν είναι θέμα που μπορεί να άπασχολήσθω το περιοδικόν. 'Εάν θέλετε να λάβη γνώσιν η Κυβέρνησις των απόψεών σας, αναφερθήτε Ιεραρχικώς εις την Κεντρικήν Διοίκησιν. — ΝΙΚΟΝ ΠΑΡΙΣΣΙΟΝ. Το ποίημά σου δεν είναι καλό. Δείχνει όμως ότι θά μπορούσες να γράψης μία μέρα. 'Αρκεί να διαβάσας και να μορφοθής... Έργάσου. Δεν είναι άπισθινο μία μέρα να γίνης καλός λογιτέχνης. — ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΣΠΑΝΙΔΗΝ. 'Αλεξάνδρειαν. Πολύ καλό το «Έχετε γέιν». Παρεδρόν εις την έπιτροπήν. — ΜΙΧ. ΠΕΡΑΚΗΝ. 'Ηρόκλειον Κρήτης. Πολύ καλό, αλλά υπάρχουν λόγιοι, που τους αντίλαμβάνεσθε, που δεν μπορεί να δημοσιευθή ός έχει. — ΜΗΝΑΝ ΜΑΤΣΑΚΗΝ. 'Έχεις δικήν. 'Εγένοντο παρατηρήσεις εις τόν υπεύθυνον που παρέλπει το δυνάσι σας. Γιατί είναι αλήθεια ότι τά σταυρόλεξά σας και α' άσκήσεις σας είναι από τίς καλύτερες που παίρνουμε. Το ποίημά σας είναι καλό. — ΠΕΤΡΟΝ Ν. ΜΠΙΤΣΙΑΚΟΝ. Σέ συγγαίρουμε γιά τά αίσθητά σου που έκπράξας το ποίημά σας, αλλά, δυστυχώς, δεν είναι τεχνικό. Πρέπει να έργασθής πρώτα και κατόπιν να γράψετε στίχους. — Σ. Ρ. Μολονόντι δεν υπογράφει, πήραμε το ποίημά σου και το διαβάσαμε όλόκληρον. Δεν είναι τεχνικό. 'Ανεγερτήτως όμως αυτού, στην ουσίαν, έχουμε να σας πούμε δύο λέξεις μόνο: 'Έχετε ίσως δικήν εις όσα έκπράξεις, ό' νένι όμως δεν σταματάν στους τάφους. Τραβάνε μπροστά. Και ακολουθούν μέ αγάπην τόν όδηγόν τους που σήμερα είναι ένας και μένος: 'Ο 'Αρχηγός, ό' Ιωάννης Μεταξάς, — ΘΕΟΔΩΡΟΝ Κ. ΚΟΛΛΙΑΝ. Διαβάσαμε μέ ικανοποίησιν την τόνον όριαν έπιστολήν σας, που διακρίνεται από ένθους αισμασμό γιά τόν μεγάλο μας 'Αρχηγόν, τόν 'Εθνικό Κυβερνήτην κ'. Ιωάννην Μεταξά, τόν Έθνος. Πραγματικά σεις ό' νένι είσθε ή ελπίδα ή μόννη του 'Εθνους. Το ποίημά σας όμως δεν είναι όσο ή έπιστολή σας καλό!... Δεν είναι τεχνικό! Αυτό έζήτητε τί αποδεικνύει. Πάς τά καταφέρνεται εις τόν πεζόν λόγο. Λοιπόν. Πελογραφήματα και όχι ποίσι. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Κ. ΜΑΝΙΚΑΝ. 'Ελήφθ. Ευχαριστούμεν. Παρεδρόν εις έπιτροπήν. — ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΝ ΠΑΝΟΥ. 'Η Νεολαία σέ περιμένει μέ άνοικτές άγκύλες γιά να προσέλθης και σ' ός τάς τάξεις της. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΝ. Προςοχή! Το ποίημά σου το διαβάσαμε μέ προσοχή. Θυμίζει πολύ το «Δός μου υπήρξα μία έννι κ' έλ' αν σέ φιλήσω» κλπ. 'Αλλά το δικό σας δεν είναι τεχνικό. Χρειάζεται πολλή δουλειά, πολλή μελέτη γιά να γράψης κάτι απόλυτα δικό σου. — ΠΡΟΠΙΔΗΝ Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ. Και το δικό σου ποίημα δεν είναι καθόλου καλό. Γιατί; Διάβασε και σ' ός στίχους: «Σ' αν σήμερα σ' 'Ελληνες έφώναμεν μία» — κάτω ό' τ' ό' ρα νόνι ός αίτια της σκαβιάς... Σ' κλαίεις θέλετε να ήπτε. 'Εται; Προσοχή λοιπόν!... Διαβάμα τώρα και άργό-

τερα ἢ ποίησις. — Β. ΠΑΛΑΜΗΔΗΝ, λογι-
την. Ἐλθῆναι ἡ φωτογραφία. Γιατί διώς αὐτή
ἡ ἀνέκροσθη παράταξις. Μία παράταξις χω-
ρὶς ψυχή! Καὶ ἡ φωτογραφία οὐχ ἀπολύτως
καλὴ. Πάντως δὲ ρετούσασιβ καὶ ἐπίζουμε
νὰ ἐπιτύχουν κλισεὶ καλὸ, ὅποτε θὰ δημοσι-
ευθῇ. — ΦΙΛ. ΦΙΛΙΠΠΟΝ. Πολὺ καλὸ, ἀλλὰ
δὲν θὰ δημοσιευθῇ τὴν ἐξδοῦναι αὕτη «Ἔβμα
τὸν Νέων». — ΣΥΡΡΙΔΩΝΑ ΜΑΝΩΛΑΤΟΝ.
Σὰς συγχάριμον διὰ τὰ καλὰ σας αἰσθημά-
τα καὶ γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς σκεψέως σας. — ΑΝ-
ΔΡΕΑΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ. Εὐχαριστοῦ-
μεν θερμῶς διὰ τὰ καλὰ σας λόγια! Πρέπει
νὰ ἐνυμνωήντε τὸν Ἀρχηγόν. Σταυροῦλεον
παρεδωθὲν εἰς ἀρμόδιον συντάκτην, ἀπὸ τὸν
ὁποῖον θὰ πάρετε ἀπάντησιν. — ΕΥΓΕΝΙΑΝ
ΣΤΑΝΤΖΟΥ. Γράφετε πολὺ δρᾶσι στὴν ἐπι-
στολὴ σας. Ἐσεῖς εἰσάσατε ὄνομα καὶ πράγμα
Εὐγενική με ἰδέες εὐγενικές. Μπράβο σας. Τὰ
ποιήματά σας ὡς ὁμῶς δὲν διαδόσθησαν, γιὰ νὰ
τηρηθῇ αὐστηρὰ ἡ ἀρχή: Γράφετε σὲ μία ὄψι
τοῦ χαρτίου. Καὶ χωριστὰ τὴν ἐπιστολήν, χω-
ριστὰ τὰ ποιήματα. — ΑΡΤΕΜΙΝ ΠΟΤΑΜΙΑ-
ΝΟΥ. Δυστυχῶς τὸ ποιήμα σας χεῖλαινε σὲ
πολλὰ σημεῖα. Χρεῖζεται πολὺ χέτιμα. —
ΑΡΓΗΝ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. «Ὦχι, βρὲ
παῖδι μου. Δὲν ἦταν τόσο τρομερὸ. Ἄλλωστε,
ὅτι τὰ ξαννάγραμματα εἶναι ἀρκετὰ... τιμωρία.
Τὰ ποιήματα ἐστάλθουν εἰς ἐπιτροπήν. — ΓΙΩΡ-
ΓΟΝ ΚΑΡΑΪ ΣΚΑΚΗΝ. Συγχωρεσθὰ ὡς
λοιπόν!... Δὲν εἶπαμε ὅτι στερουμένη ὡς
ἀλλὰ... καλὴς ὤλης. Καὶ σέξ, βέβαια, δὲν εἶ-
σε ὁ ἐκπρόσωτος τῆς ἀποστελλομένης... κα-
κῆς ὤλης. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἔχουμε διαρκὸς ποιή-
ματα τοῦ κ. Κ. Καρασκῆκ. Τότε δὲν θὰ
εἶχαμε «Ἔβμα τὸν Νέων» ἀλλὰ «Ἔβμα τοῦ
Καρασκῆκ». Πάντως τὸ ποιήμα σας ἐστάλη
στὴν ἐπιτροπήν. — ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΓ. ΒΑΡ-
ΒΑΡΑΣ. Ἐλθῆθ. Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία ἀκα-
τάλληλος. — Κ. ΚΑΡΥΝΙΟΤΑΚΗΝ. Μέσην
Ρεββήλιν. Τὰ λόγια σας μάς συγκίνησαν. Μι-
λάτε μὲ τὴν ἀπλοτήν τοῦ καλοῦ ἀγρότη ποῦ
εἶδε τὸ φῶς τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐτοί μπρά-
βο! Αἰεζῆτον στὸν Ἀρχηγόν τὰ λόγια σας.
Γιατὶ πραγματικὰ εἶναι μεγαλοῦρος, ἔθνοςω-
τὴρ ὁ Ἰωάννης Μεταξάς. — ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟ-
ΛΑΪΔΗΝ. Ἐλθῆθ. Εὐχαριστοῦμεν. — ΕΜΜ.
ΓΑΓΑΝΗΝ. Καὶ τὰ δικά σας. — ΠΑΝΟΝ ΠΕ-
ΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. Μεσοήνιν. Δὲν εἶναι καθόλου
τεχνικά τὰ ποιήματά σου, ἀγαπητὴ φίλε. Ἀν-
δρῶν καὶ φῶς πᾶς διόλου θέλετε νὰ μιμνήσθῃ
Κάνειν -πάλι, κλπ. Χρεῖζεται ἡ ποίησις καὶ
ἐμπνευσι καὶ προσοχή!... Ἐτοί; Λοιπόν, θέ-
λετε μία συμβουλή; Σὰς τὴν ἴδιον εὐχαρί-
στως. Προσπαθεῖτε νὰ γράψετε κατὰ καλύτερον
τοῦ περὶ... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐρώτησί σας:
Δικαίωμα κρίσεως δὲν παίρνουμε. — ΜΑΡΙ-
ΚΑΝ ΚΟΜΗ ΑΡΝΑΟΥΤΑΚΗ. Πρέπει νὰ
ἐργασθῆτε περισσότερο, νὰ διαβάσετε πολὺ, καὶ
τότε ὅπαρχει ἐλπίς νὰ ἐπιτύχετε κάτι. Τὰ ση-
μερινὰ δημιουργήματά σας δὲν εἶναι καλὰ. —
Ν. ΛΕΪ ΣΟΝ. Καὶ πάλιν τὰ ποιήματά σας
δὲν εἶναι τεχνικά. Γιατὶ; Λές μία φράσι ποῦ
ἀσφαλῶς τὴν ἔχεις ἀντιγράψει ἀσχημα. Τὶ θὰ
πῇ: «Μὰς ἔφερες στὸν Ἀδὴν»; Αὐτὸ θὰ ἦταν
κακὸ νὰ μᾶς κοιναυλῇ κανεὶς, εἰς ἀναύλας,
στὸν Ἀδὴν. Κατὰ ἄλλο θέλει νὰ πῇς ἀσφαλῶς,
«Ἰσως τὸ ἀντίθετο. Ὅτι μᾶς ἐβγαλε ἀπὸ τὴν
κόλασι ποῦ βρισκόμαστε. Ἐτοί δὲν εἶναι; Λοι-
πόν... Διαβάσατε προτοῦ ἀποσπείσατε νὰ γρά-
ψετε στίχους. — ΚΑΤΙΝΑΝ ΠΟΛΤΣΙΔΟΥ.
«Ατεχνὸ ἐντελὸς. Γιατὶ; Ἐτοῖς μικρὴ ἀκούμ.
Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάψετε νὰ γράφετε. Δια-
βάσατε καὶ ἐργάσαθε. Γράφετε καὶ σὶχίστε
μέχρι τῆς στιγμής ποῦ αὐτὰ ποῦ θὰ γράψετε
θὰ εἶναι καλύτερα. — ΗΛΙΑΝ ΒΑΣΙΛΙΟΠΟΥ-
ΛΟΝ. Δὲν εἶναι ἀσχημὸν τὸ ποιήμα σας. Εἶναι
διώς πρωτόλειον ἐντελὸς. Εἶσαι μικρὸς ἀκούμ.
Φροντίσε λοιπὸν νὰ διαβάσῃς πρώτα, νὰ ἐργα-
σθῇς καὶ νὰ εἰσαι βέβαιος πὸς θὰ δῇς μία
μέρα δημοσιευμένα δικά σου χειρόγραφα με-
τὴν υπογραφήν σου. Τώρα εἶναι, φαίνεται, πολὺ
ἐνωρίς. — ΑΝΤ. ΜΑΤΣΑΚΑΣ. Φιλιπρά. Τὸ
ποιήμα καλὴ ἐμπνευσι, ἀσχημα ἐκτελειομένη.
Γιατὶ; Ἀλγὴν περισσότερην προσοχὴν τοῦ γράμμα-
τος. Μπορεῖτε νὰ γράψετε κατὰ καλύτερον. — ΚΩ-
ΣΤΑΝ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΝ. Πολὺ καλὸ. Θὰ
δημοσιευθῇ. — ΟΛΓΑΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐ-
λάδαμε. Εὐχαριστοῦμε. — Τὸ Σταυροῦλεον τοῦ
21ου τεύχους, τὸ ὁποῖον ἀνέκειν εἰς τὸν Γ. Α.
Λαμπρόπουλον ἀπὸ τὴν Τριπλίον, συνεκέντρωσε
τὸ ἐνδιέφερον τῶν ἀναγνωστῶν μας, πολλοὶ
τῶν ὁποῖων μᾶς ἀπέστειλαν τὴν ὀρθὴν λύσιν.
«Ὁρθὰς ἔλυσαν τὸ σταυροῦλεον οἱ Κωνσταντ. Β.
Παπαϊωαννίδην, Φαλ. Γυμνασιὸν Τροιστοῦ, Κ.
Κωστής Πέτρος, Ἰωάννης, Λεων. Π. Γκόφας
Λίγων. Στ. Παναγιῆς Ἀργος (ὀχι διώς Ἐπα-
μεινίδου...), Ἰω. Πολυβούρης, Καλαμῆς (ποῦ
ἔχει διώς τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴ φυλάττῃ
τὸν περὶδόν, ἀφοῦ ἔστειλε τὴν λύσιν γραμμένην
ἐπάνω στὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦλεον τοῦ 21ου
τεύχους). Κ. Ἰωαννίδην, Θεσσαλονική, Π.
Ζερβὸς, Πειραιεὺς, Δημ. Καραμήσιον, Πύλος,
Π. Καθάρως, Ἀθῆναι, Νικ. Χ. Κόκοτας, Φαλ.
Βαρβακείου, Ἰ. Β. Τζαννετοῦλακος, ΓΟ.

θετον (δχι πάντως Τίνις, ἀλλὰ Τόνις). Κ. Πε-
 ρίδας, Α. Ἰρραφάν, Πειραιεύς, ἰ.ω. Γ. Φωτιά-
 καὶ Βασ. Κ. Μαρούσης, Ἀργος, Εὐαγγελία
 Λιάπη, Θεσσαλονίκη, Χρ. Ν. Κουλούρης, Πει-
 ραιεύς, Κ. Χρ. Ουδύνης, Ἀγίασμα χρυσού-
 πόλεως Νέστον (να μὴ κόβῃ ἄλλη φορὰ τὸ
 φύλλο), ἈΒ. Ν. Πέπτας, ἰ.ω. Α. Σόρμας καὶ
 ἰ.ω. Γ. Γεωργιάδης, μαθ. γυμνασίου Χαλκι-
 δος, Γεώργιος Μπουράκος καὶ Μάρκος Κρι-
 κελλής, Σκαπανεῖς Ὑπόδ. Τήνου, Κ. Κ. Γε-
 ρασιμάτου καὶ Ρ. Δ. Μιχαῖλ (ποὺ γιὰ ν' ἀπο-
 φύγουν τὸν τόπο τῆς ἀντιγραφῆς μὲς ἔστειλαν
 τὸ σχέδιον τοῦ περιοδικοῦ, καταστρέφοντας ἐπὶ
 τὸ φύλλο), Ἀνδρ. Ἀνδρεῖδης, Σκαπανεὺς Ν.
 Ὀρεστιάδης (συγχρητίζοντα γιὰ τὴν ὀνομα-
 νή), Ἐμμ. Ξενακίς, Παναγία Ἱκάριας, Ἐμμ.
 Κούκοτας, Ρεθύμνον Κρήτης, Κωνστ. Νικο-
 λέας 12ου Ὑποτομέως, ἰ.ω. Κώστογλου, Νέα
 πόλις Θεσσαλονίκης, Μιχ. Ἀρ. Τροχάνης
 Φαλ., Νικ. Τροχάνης, Σκαπ. Λεωνιδίου, Κρι-
 καδίας, Κ. Στριανός, Καλλιθέα, Γ. Παφου-
 τάκης, δεκανεὺς συνορ. τομέως Δράμας, Χρ.
 Κουλούρης, Πειραιεύς, Γ. Δρακόπουλος, ἰ.
 Λεβέντης, Θεσσαλονίκη, Ἐμμ. Καλλονακού-
 ῃ, Ἡράκλειον, Λ. Μ. (γιατὶ τὴν μετριοπροσέ-
 νη), Γεώρ. Δ. Μανώλης, μαθητὴς Βαρβακείο-
 υ, Ἰοαννίνης, Φαλαγγίτης, Θέμις Ι. Κίππε
 Καίτη Ε. Ζορζοῦ (πάντως δχι Ἐπαμεινών-
 δας), Μιχ. Π. Ξυθῆς, Σκαπανεὺς Ναυπλίου,
 ἰ.ω. Παπαστόπουλο, Γυμνασίου Σεπερχειδῶς
 (δχι ὅμως Τίνις, ἀλλὰ Τόνις), ἘΛ. Δ. Καρ-
 δαρὰς, Καλλιθέα, Περ. Ι. Στιαροῦσης, Θεσ-
 σαλονίκη, ἰ.ω. Λέρος, φαλαγγίτης. — Οἱ κα-
 τὰ τὴν ἑστῆσαν, ἐπίσης λίσαν τὰ σταυρολέξου
 ἀλλ' δχι ὀρθῶν: Φ. Π. Φαλαγγίτισσα, Σπάρτη
 (Ρενὰν ἀντὶ Ρενὰν, ἑλῶδης ἀντὶ ἑλῶδης, Ἐλ-
 τρία ἀντὶ Ἐντρία), Χ. Ἀγγελιδάκης καὶ Δ. Γ.
 Χαραλαμπίκης, Μεσσηνία (Ρενὰς, ἑλῶδης, ὀρ-
 ναντὶ ρίς, ὅσπον ἀντὶ ὅσπον, οὕτως ἀντὶ ὀρ-
 νας, τάσις ἀντὶ Τόνις, Ἑοστία ἀντὶ Ἐντρία
 κλπ.), Κ. Γάτος (ἑλῶδης ἀντὶ ἑλῶδης, ρίς
 ἀντὶ ρίς, ἰὸν ἀντὶ ΣΟΣ), Γ. Δ. Δήμος καὶ
 Κ. Β. Μπαθίας (Ρενὰς ἀντὶ Ρενὰν καὶ ἑλῶ-
 αὐτοῦ Ἑοστία ἀντὶ Ἐντρία), Γ. Μπαχτῆρης,
 Φαλ. Τετραρχίας Νεαπόλεως Βοϊδῶν, Γ. Κα-
 μούρης, Κομοτηνῇ, Ε. Κ. Μανέκας, Παναγιαν-
 νίτης (Ρενὰν καὶ δχι Ρενὲν. Ἐπρεπε νὰ βοηθηθῇ
 ἀπὸ τὰ 4 καβέτες: καμάρειν. Ἐγινε ὅμως τὸ
 ἀνάποδο καὶ παρασυρμένος ἀπὸ τὸ Ρενὲν ἑλ-
 αμες καὶ τὸ παρὴντωνον μαθεῖν, μεθεῖν. Λίγη
 προσοχὴ). Ν. Σιφράς (δὲν εἶναι Ἰλκος, ἀλλὰ
 ἔλκος καὶ τὸ διασταυρούμενον ὄρνις εἶναι ὀρ-
 νας), Περ. Ὀρχώδης καὶ ἰ.ω. Τοῆλιος, Ἀθή-
 ναι (πάς: Γιατὶ ἡ αἰοῖδος ἔγινε αἰεῖδος; Τὶ
 πράγμα εἶναι αὐτοῖ;), Ἀθρ. Στ. Ἀβραμῆλος,
 Σιδηρόκαστρον (Ἐπαμεινώνδας, ἔτιμα κλπ.),
 Ἀρ. Π. Πανὰς (δὲν ἔλυσε οὐτὸ τὸ μυστὸ),
 Γ. Μοάτσος, Σκαπανεὺς Ρεθύμνου (δὲν ὑπό-
 ρεσε νὰ βρῇ τὴ Σαντορινίον), Χαρ. Χρυ-
 σόπουλος, Τούστιον (τὰ μοναδικὰ τοῦ Λάθη:
 Ρήναν καὶ Πήλιας), Θεόδ. Φωρμάκης, Ἀθήναι
 (Ρήναν καὶ Πήλιας), Στ. Η. Βρανάπουλος,
 Λιπαράματα (δὲν εἶναι Ρενὰρ, ἀλλὰ Ρενὰν, καὶ
 Ἐρετία, ἀλλὰ Ἐντρία), Ἀντ. ἰ.ω. Καμπάνης
 (δχι Ἐπαμεινώνδας, Ρενὰρ, Ἐρητία κλπ.,
 ἀλλὰ Ἐπαμεινώνδας, Ρενὰν, Ἐντρία κλπ.),
 Σ. Π. Ζαγκλακῆς καὶ Κ. Θ. Κομματῆς, Σκα-
 πανεῖς τοῦ Γυμνασίου Μεσσηνίας (πολλὰ Λάθη:
 Ρενὰν, Ἐντρία, ἄρπον ἀντὶ ὅσπον, αἰς ἀντὶ
 ὅτι κλπ.). — Γ. Α. ΚΟΝΤΟΡΡΑΒΔΗΝ, Φι-
 λιατρά. Τὸ σταυρολέξο ἀνεπιτυχές. Τὰ ἄλλα
 θὰ δημοσιευθοῦν. — Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΝ, Καλλι-
 θέαν. Ἡ λύσις ὀρθή, αἱ ἀσκήσεις καλαί, δχι
 ὅμως καὶ τὸ σταυρολέξο. — ΙΩ. ΚΩΣΤΟ-
 ΓΛΟΥ. Ἡ πυρραμὶς δὲν εἶναι δημοσιεύσιμος,
 ἐφ' ὅσον τὸ σχῆμα τῆς ἀσκήσεως δὲν ἔχει ὁγέ-
 σιν μὲ τὴν πυρραμίδα. — ΑΝΤ. Γ. ΠΑΤΣΙΑ-
 ΒΟΝ, Κορίνθον. Τὸ σταυρολέξο σου εἶναι γε-
 νικὸς καλὸ, ἀλλὰ ὀρισμέναι ἀτέλειαι ποὺ πα-
 ρουσιάζει δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσίν
 (σὸφ. ψῶφ κλπ.). — Κ. ΜΑΝΕΚΑΝ, Πωγω-
 νιανήν. Σωστή ἡ λύσις τοῦ ἀνίγματος. Τὸ
 σταυρολέξο ἀνεπιτυχές, γιατί ἔχει ἀπίθανους
 λέξεις (ἐννοησ, ἥντινα κλπ.). Τὰ ἄλλα ἑλαβόν
 σειράν. ΜΑΡ. Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Μα-
 ρουδί. Ὁρθεῖ ἡ παράτησις σου. Συγχρητίζ-
 τίρια. — ΑΝ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Ν. Ὀρεστιά-
 δας. Ἡ λύσις τοῦ κρυπτογραφικοῦ σωτή, τὸ
 εἶδος τοῦ προβλήματος γνωστὸ, αἱ ἀλλὰ ἀσκή-
 σεις ἀνεπιτυχέες. Ὅσον διὰ τὸ αἰνίγμα πῶς
 εἰλεγεν ἡ Σφίγξ εἰς τὰς Θήβας, δὲν εἶναι τί-
 ποτε νέον, ἀφοῦ τὸ αἰνίγμα τοῦτο ἐπαναλαμβάν-
 νεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ 3.000 χρόνια
 περίπου. Στείλε κατὰ τὸ δικό σου Μ. κυνη-
 γὰς τὰ εύκολα. ΠΑΝ. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πει-
 ραία. Εἶναι βαντα καὶ δχι ὕνα. Κατὰ πόσαν
 λογικὴν προσβάσεις εἰς τὸ πρῶδος, καὶ ἐνα ρ-
 εἰς τὸ τέλος (πρῶδος); Ναθίβ δὲν θὰ πῇ τι-
 ποτα. Ἐπομένως... δχι καλὸ τὸ σταυρολέξο
 σου. Τὸ ἄλλο εἶναι ἀσυγκρίτως πελεῖτερο,
 ἀλλὰ τὸ χαλὰ ἡ λέξις ἱατροσόφι, ποὺ ἡ σω-
 στή της γραφὴ εἶναι: γιατροσόφι.

Τύποις: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36
ΤΗΛΕΦ. 30-232 — ΑΘΗΝΑΙ

ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
ΜΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ
ΜΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Συνεργάται καθηγηταὶ ἐλληνικῶν καὶ ξένων Πανεπιστημίων, Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ ἄλλοι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες.

Ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος» ἐκδίδει διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι ὅλα τὰ ἔργα ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν, μὲ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως τοῦ ἀρχαίου κειμένου, μὲ εἰσαγωγὰς καὶ σημειώσεις.

Αἱ μεταφράσεις γίνονται εἰς ἀπλὴν καθαρεύουσαν προκειμένου περὶ φιλοσοφικῶν, ἐπιμονικῶν, πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν ἔργων, εἰς δημοτικὴν δὲ προκειμένου περὶ δραμάτων, ποιημάτων καὶ λογοτεχνικῶν ἐν γένει ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Α' Γενικὴ σειρά θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ 200 τόμους.

Κατὰ μῆνα ἐκδίδονται 3—5 τόμοι με 90—150 περίπου μεγάλας σελίδας ἑκαστος, ἐπὶ γάρτου πολυτελείας (Ἑκαστος τόμος ἀδ. δρχ. 40.— χρυσόδ. 60).

Οι άγοραστὰι 10 τόμων καὶ πλέον θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ ἔχουν ἔκπτωσιν 20 %.

Προπληρωμή	50	τόμων	ἀδέτων	δρχ.	1.500.—	(Δεμένων	δρχ.	2.300)
»	100	»	»	»	3.000.—	(	»	4.500)

Οι έγγραφόμενοι δι' ολόκληρον τὴν σειράν 1—200 ἔχουν πρόσθετον ἑκπτώσιν καὶ δικαιοῦνται νὰ παραλάβουν ἀμέσως ἐπὶ πιστώσει τοὺς 50 προηγουμένους τόμους καταβάλλοντες τὴν α' δόσιν μόνον καὶ ὑπογράφοντες ἀναλόγους μηνιαίας συναλλαγ-
ματικῆς. (Ζητήσατε σχέδιον συμφωνητικοῦ).

Ἐμβάσματα συνδρομῶν διὰ ταχ/κῆς ἢ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς.

Διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν τόμων ἐπὶ ταχ/κῇ ἀντικαταβολῇ ἀπαιτεῖται ἡ προκαταβολικὴ πληρωμὴ τοῦ 1/5 τῆς ἀξίας τῶν παραγγελλομένων τόμων.
Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχ/κῶν τελῶν.

Έκυκλοφόρησαν ήδη **53** πολυτελέστατοι τόμοι

Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Θουκυδίδου, Ξενοφώντος, Δημοσθένους, Αἰσχύλου, Πλουτάρχου, Ἀριστοφάνους, Ἀρριανουῦ, Πυθαγόρου, Ἱπποκράτους, Ἡσιόδου, Στράβωνος, Παυσανίου, Σαπφούς κλπ.

Ὑπὸ ἔκδοσιν: Ὅλοι οἱ τόμοι τῶν ἄνω συγγραφέων, καθὼς ἐπίσης καὶ Ὁμήρου, Ἡροδότου, Πολυβίου, Λουκιανοῦ, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Ἰσοκράτους, Λυσίου κλπ.

Συνεπληρώθη ή έκδοσις όλοκλήρου του κλασσικού έργου

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ὑπὸ Α. καὶ Μ. Croiset. Μετάφρασις Ἄνδρ. Πουρνάρα.

Τόμοι 1—6. Σελίδες 1000. Ἐπὶ χάρτου πολυτελείας. — Δρχ. 400. Χρυσόδετος δρχ. 500.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας κυκλοφορεῖ ἡ Μεγάλη

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ὑπὸ Κάρλ Κρουμπάχερ.—Μετάφρασις Γ. Σωτηριάδου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ.

Οι νεοεγγραφόμενοι συνδρομηται παραλαμβάνουν άμέσως όλους τούς προηγουμένους τόμους.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

"ΠΑΠΥΡΟΣ"

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36 (ΣΤΟΑ ΙΝΤΕΛ) - ΤΗΛΕΦ. 30-232

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΕΚΔΟΣΗ